

Е. Е. ДОК СМИТ

ФАТАЛЕН СБЛЪСЪК

SPRINT

ЛЕНСМАН

ФАНТАСТИКА

048

Е. Е. ДОК СМИТ
ФАТАЛЕН СЪЛЪСЪК

Превод: Татяна Петрова

chitanka.info

Сред много битки и приключения в безкрайната Галактика се заражда един нов свят. Наистина ли хората се единствените разумни същества? А може би и те са продукт на нечий научен експеримент? Две велики и прастари цивилизации — Аризия и Едор поставят началото на човешкия род. Техните цели са различни, но и земните хора непрекъснато изненадват своите „родители“.

ЧАСТ ПЪРВА
ДРЕВНИТЕ ВРЕМЕНА

ГЛАВА 1

АРИЗИЯ И ЕДОР

Два милиарда години... Нито разумът, нито чувствата са способни да проумеят такъв огромен времеви интервал... Той разделя нашата епоха от онези събития, които са положили началото на звездните цивилизации. От онзи първичен импулс, който някога бе пръснал семената на живота из Галактиката. А също толкова далече сме и от първопричините за великата битка, развихрила се на най-голямата арена — гигантската звездна спирала. Някъде там, по периферията ѝ, скромно проблясваше една златиста точица — това бе слънцето на планетата Земя.

Съществували са и все още съществуват огромни звездни струпвания, наподобяващи първата галактика. Но само един от тези звездни архипелази заслужава да бъде отбелязан, защото именно на него се е зародил истинския разум, стремящ се към точно определена цел, носеща удовлетворение и единствено достойна за едно разумно същество.

Но докато Аризия — планетата, властваща над нашата галактика — бе от собствения ни остров, то другата, чуждата галактика се бе промъкнала в нашата реалност от съвсем друг пространствено-времеви континуум, надеждно скрит в безкрайността, недостижимо далечен... В пламтящата утроба на гостенката се спотайваше планетата Едор...

* * *

Всичко започна преди около два милиарда години — плюс-минус сто-двеста милиона, които едва ли си струваше да се споменават... За безсмъртните създания, обитаващи Едор и Аризия, грешка от десет процента, независимо колко голяма изглежда тя сама по себе си, беше направо несъществена.

И така, чуждата галактика внезапно се бе появила от нищото и се разпростря наред нашата, а сетне започна да се намества — звездите на едната нахлуваха в междузвездното пространство на другата, но до сблъсъци рядко се стигаше — все пак ги деляха светлинни години. Проникването не можа да стане причина за вселенска катастрофа, въпреки че повечето от звездите и в двете галактики имаха планети. Впрочем, тогава и двата свята бяха необитаеми; а колкото до произхода им — изкуствен, навярно той все още си остава загадка. Ако се погледне в аризианските хроники от най-дълбока древност, далеч преди началото на проникването, родната им галактика е имала само една слънчева система — тяхната. Но с течение на времето светилото, подарило живот на една от планетите си — *и това беше една от най-редките аномалии във Вселената!* — започнала да старее, да помръква и тогава на младата все още цивилизация ѝ се наложи да решава една извънредно сложна задача — да премести планетата си към друга, по-млада и гореща звезда.

Най-древните записи на Едор — фолианти, магнитни ленти и дискове, оцелели в отровната атмосфера на планетата, отразяват ситуация, аналогична на аризианската. Милиони години преди проникването в тази галактика е съществувала само една планета, само един-единствен свят, на който е възникнал живот и разум — това беше Едор.

И тъй, милиони, милиони години двете цивилизации от разумни създания, единствени в собствените си галактики, а може би и във всички останали вселени, не подозирали нищо една за друга. Когато проникването започнало, и двете раси вече били стари и могъщи. И двете използвали телепатията, и двете владееха неизмерими по мощ ментални сили^[1].

Аризия приличаше на Земята — климата, състава на атмосферата, фауната. Дори външно, населяващите я разумни същества наподобяваха земните. Едор беше съвсем, съвсем друг. Огромен свят, с висока гравитация, тъмен, студен и заплашителен. Океаните му бяха пълни с отровна, желеобразна смес, атмосферата — остролютивва, воняща и смъртоносно опасна мъгла — опасна за всички хуманоиди. Едор беше и ще си остане една уникална по рода си планета, която не приличаше на никоя от останалите в двете галактики. Този факт дълго време бе необяснима загадка, докато в един

момент не се оказа, че едорианският планетоид е рожба на една друга Вселена, възникнала в чужд пространствено-времеви континуум, принципино различен от нашия.

Обитателите на Аризия и Едор се различаваха един от друг толкова, колкото и планетите им. Аризианците бяха минали през обичайния исторически ход на развитие: първо през жестоката и безмилостна каменната ера, после — още по-суровите и варварски времена на бронза и желязото, следвани от века на парата, столетието на електричеството и това на атомната енергия. Всички тези стъпала бяха пътя към върховете на цивилизацията, през които те преминаваха и се повтаряха малко или много в развитието на всички останали хуманоидни общества. Защото именно те — обитателите на Аризия, бяха пръснали спорите на живота из безбройните светове на познатите ни галактики — включително и на Земята.

Разбира се, съществуваха и друг тип спори — зародишите на Едор. Но навярно те не са могли нито да оцелеят, нито дори да започнат развитието си при нашите условия, в нашия континуум. Те са се нуждаели от съвсем различна хранителна среда, която бе останала безкрайно далеч в пространството и времето — там, откъдето бе изплувала галактиката на Едор.

След като овладели атомната енергия и разкъсали оковите на гравитацията, доскоро приковаващи ги към планетата им, аризианците се заели с изучаването на Вселената и самоусъвършенстването си. Много преди проникването те вече не се нуждаеха нито от космически кораби, нито от телескопи, нито от изчислителни машини. На тях не им бяха нужни работи и оръжия за разрушение. Силата на техния разум — могъща и необятна, стремителна мълния, за един миг обхождаща милиарди звезди и планети, заместваше приборите и ракетите, крехки и тленни творения от метал и пластмаса. Аризианците проследиха с интерес взаимното проникване на двете галактики — едно почти невероятно от математическа гледна точка събитие. Те видяха раждането на безброй планети, запечатвайки в паметта си всяка подробност, всеки детайл от развитието им; с надежда и възторг те гледаха как се заражда живот върху тези пусти и доскоро мъртви светове. Силни и свободни мислители, те пътешестваха в дълбините на космоса, търсейки знания. Всичко вървеше спокойно, докато един от тях внезапно не се натъкна на Едор.

* * *

Въпреки че всеки от едорианците при желание можеше да се превъплъти в човек, в самите тях нямаше нищо човешко. По външен вид напомняха най-вече амеби, но независимо от простото си вътрешно устройство и меките си тела, лишени от кости, прилагателното „амебовиден“ не беше правилно за разбирането на същността им. Те бяха изменчиви и непостоянни. Всеки от тях можеше не само да промени външния си вид, но и структурата на тъканите си при необходимост. За тях не беше проблем да им поникнат произволен брой крайници, подходящи за един или друг тип работа — здрави или крехки, жилави, еластични или твърди като стомана, с кости или без, с пръсти, нокти или пипалца. Само трябваше да си помислят, да си представят и тялото им послушно се подчиняваше на разума.

Обитателите на Едор бяха безполови — също като бактериите или вирусите. Те нямаха дори и далечна прилика с животинския свят на Земята. Те не бяха хермафродити, нито андрогини, но и не се размножаваха чрез партеногенеза. Просто нямаха пол и в резултат на това не познаваха радостта от любовта. Дали това пък не бе цената на безсмъртието им? А гибелта им можеше да бъде причинена единствено при нещастен случай или насилие? Да, това беше напълно възможно... Те живееха милиони, милиони години и само когато някой от тях се умореше и преситеше от безкрайната върволица изминали векове, тогава се появяваха два нови живота — родителската особа се делеше на две. Потомците ѝ можеха да имат различни способности и стремежи, но всеки от тях наследяваше знанията, паметта и менталните способности на прародителя си.

Колкото и да беше странна, физиологията на едорианците се поддаваше на описание и тълкуване чрез понятия и термини, използвани от хуманоидните цивилизации. Но разумът, психиката, пристрастията и подбудите им си оставаха мистерия — тайнствен съд, който сякаш бе седем пъти запечатан... Единствения начин да се опишат с познати термини основните им черти, беше внимателното наблюдение на всичко, което те вършеха. Те бяха деспотични, ненаситни, студени и непримирими същества. Бяха жестоки — всъщност много жестоки, макар че те самите едва ли разбираха такова

понятие като жестокост. Притежаваха упорит, изобретателен и аналитичен ум, който винаги постигаше своето. Но всички останали чувства, толкова типични във всяко цивилизовано общество — хуманност, милосърдие, приятелство, саможертва, любов, гордост и смелост бяха нещо абсурдно и невъзможно за тях. Нито един едорианец дори и за миг не би се доближил до разбирането за това какво е хумор.

По природа едорианците не бяха кръвожадни — тоест, не се развличаха, проливайки напразно кръв, или изтезавайки други същества. Те се подчиняваха на целесъобразността: ако се налагаше да се унищожат милиони други същества в името на точно определена цел, те просто го правеха. Безсмислените убийства не бяха на почит — но не защото да се убива е грешно, а защото нямаше никаква полза от извършеното.

Така че, в крайна сметка, вместо съвкупност от дребни или велики мечти, желания, надежди и задачи, която е неразривно свързана с всеки представител на една човешка цивилизация, за едорианеца имаше само една-единствена мечта, само една основна цел — да има власт. *ВЛАСТ!*

Бленуваният призрак на властта — пълна и неразделяна с никого — определяше изцяло поведението им. Много отдавна, в древността, когато Едор все още беше в родната си Вселена, на планетата имаше и всевъзможни други народи, също толкова различни, колкото и расите на Земята. *Но всички те — и всеки един от тях имаха само една цел: власт, власт и пак ВЛАСТ!* Затова и цялата история на Едор още от древността представляваше една безкрайна, продължила хилядолетия война. И тъй като войната стимулира развитието на технологиите, едорианците притежаваха невероятна, гигантска мощ. След това обаче, на планетата не остана нито едно живо същество, освен шепата победители.

Оцелелите, глождени от неутолимата си страст да покоряват и властват се вкопчиха един в друг. Тук обаче попаднаха в собствената си клопка — средствата им за защита от чудовищните механизми за унищожение бяха толкова перфектни, че войната стигна до задънена улица, а целта, заради която се водеше, се обезсмисли тотално. В крайна сметка силата на властта бе правопрпорционална на броя на подвластните разумни същества, защото никой от едорианците нямаше

желание да властва над голите, изпепелени скали на мъртвата си планета.

Тогава малцината оцелели стигнаха до идеята за нещо като примирие. Тъй като собствената им галактика се оказа лишена от планети, а следователно и от живот, те решиха да изследват другите галактики, последователно нахлувайки във всяка една, докато не намерят и изберат тази, която би била най-подходяща за целите им. Те жадуваха да попаднат в такава реалност, в която всеки от тях да стане господар и повелител на огромен, непрекъснато разширяващ се брой от робски светове. Тази съблазнителна перспектива доведе до безпрецедентен досега в историята на Едор факт — неговите обитатели обединяваха ресурсите си и се трудеха рамо до рамо.

Но те също така отлично знаеха, че демокрацията не е подходящата социална структура за общество, ориентирано винаги към войни, поробване и заграбване на чуждите блага. Следователно, демокрацията нямаше да им свърши работа. Друг път, освен диктатура или тирания те не виждаха и не приемаха — това беше тяхната същност. Както всички достатъчно сложни организми, между самите едорианци съществуваше разлика. Те не бяха с еднакви способности, сила и ментални умения; притежаваха и различни по важност и брой материални ресурси. Тези различия, понякога едва доловими, бяха послужили при разцепването на обществото им на две основни класи — владетели и подчиняващи се.

Един от тях, който бе малко по-силен и безспорно, най-жестокият се бе нарекъл Великият Владетел. Дузина други, едва-едва отстъпващи му по жестокост и сила — негови съветници. Всички те впоследствие образували правителството, наречено по-късно Вътрешния Кръг. Съставът на този своеобразен кабинет се променяше само когато някой от членовете му внезапно изпиташе желанието да се раздвои на две. Тогава, броя на съветниците нарастваше с още един. Но понякога следваше покушение, извършено от ревнив колега или някой особено напорист служител, което се оказваше сполучливо... и тогава Кръга ставаше по-малък.

Такова и само такова можеше да бъде сътрудничеството им, но дори и така то даде резултати. Сред тях имаше някои наистина невероятни постижения на едорианския разум — хиперпространствения капал и безинерционното придвижване, което

хилядолетия по-късно бе открито и на Земята. Към постиженията на Едор се причислява и начинът за преместване в други вселени, благодарение на който тяхната галактика се бе пренесла в нашата.

Именно този невероятен успех стана повод за свикване на поредното съвещание на Вътрешния Кръг.

„Длъжни сме да решим дали тази галактика е подходяща за нас. В противен случай трябва да изберем друга — студено и безстрастно мисълта на Великият Владетел обгърна съветниците, подобно на вледеняваща мъгла. — От една страна, трябва да почакаме, докато всичките тези безбройни светове изстинат и на тях се появи живот, който да послужи за основа на нашата бъдеща империя. От друга страна, ние изгубихме вече милиони години в търсене, но нито веднъж досега не сме попадали на такова изобилие от планети, така добре запълващо и нашата галактика, и тази, в която проникнахме. Това, че планетите от тази реалност все още са в процес на формиране, не е чак толкова лошо — даже в определен смисъл е предимство. Защото, когато на тях се появи живот и започне да се развива, ние изцяло ще можем да го контролираме. — Владетелят направи пауза, а после менталният лъч на мисълта му докосна един от съветниците му:

— Кронгенес, какво знаем от проучванията за другите вселени?“

Името, което Владетеля изрече, не беше точно име в общоприетия смисъл на тази дума; то беше нещо повече, съдържащо в себе си не само мисленото съчетаване на определени звуци, но и менталния образ, телепатичната парола, с която се разпознаваха отделните индивиди. Името съдържаеше живота, делата и личността на всеки едорианец.

„Не открих нищо подходящо, Велики — също толкова студен бе отговорът-мисъл на Кронгенес. — Нито една от вселените, намиращи се в обхвата на приборите ми, няма толкова много планетоиди, колкото откритите от нас в тази реалност.“

„Добре... Тогава ще основем империята си тук! Някой има ли възражения? Сериозни възражения имам предвид!“

Възражения нямаше. Първо, да възражаваш на диктатора беше твърде вредно за здравето; и второ, нито един от съветниците, а и самият Велик Владетел не знаеше за съществуването на аризианците и съзидателната им дейност. Но дори и да знаеха, това не би променило

нещата, тъй като обитателите на Едор органически не приемаха превъзходството на никоя друга раса.

„Чудесно, — от излъчването на Владетеля струеше удовлетвореност. — Така! Отсега нататък ние... — внезапно той спря да предава и менталната пауза увисна над събранието. Настъпи тишина, в която се долавяше присъствието на нещо чуждо. Накрая тя бе разкъсана от съкрушителната заплаха на владетелската мисъл. — Сред нас има непознат! Кой си ти, пришълец, и как проникна в събранието на Вътрешния Кръг?“

„Аз съм Енфилистор от планетата Аризия и съм ученик.“

Неговото име също се явяваше своего рода ментален знак, характеризиращ личността на младия аризианец. Тогава Енфилистор все още не беше станал Страж. Преди едорианците да се появят, неговият свят не се нуждаеше от Стражи. Но за в бъдеще и на него, и на много други аризианци им предстоеше да изпълняват тази мисия.

„Простете нахълтването ми, аз само изчаквах някой от вас да ми обърне внимание. Не успях да прочета нито една ваша мисъл... не можах да се докосна до никой от вас... Беше ми толкова, толкова трудно! За първи път от милиони цикли на времето, ние срещаме друг разум! — беззвучен възторг бликаше от менталния глас на младежа. — Намерихме и други като нас! И сега...“

„Млъкни, нищожество! Чуй волята на Великия Владетел! Приземи кораба си и ни съобщи къде се намира твоята планета. Ще ви оставим живи, а вие ще служите вярно на Едор. В противен случай ви чака смърт!“

В отговора на аризианеца, обаче прозираше любопитство и нямаше и следа от страх, тревога или благоговението, очаквани обикновено при разговор с Владетеля.

„Да приземя кораба ли? Кой кораб? — пришълецът определено недоумяваше. — Велик Владетел? Слуги? Сигурен съм, че долових мислите ви,... но не разбирам смисъла им.“

„Червей! Ти говориш с Великия Владетел и трябва да се обръщаш към мен само така! Предупреждавам те за последен път — приземи се! Иначе, ти ще умреш!“

„След като вашите нрави са такива ще те наричам така. Но, що се отнася до всичко останало... за приземяването и гибелта ми... — в гласа на Енфилистор се усещаше лек присмех. — Нима мислиш, че

присъствам тялом тук? Уверявам те, Велики Владетелю, най-велик от всички, които съм срещал някога, ти не можеш да се опреш дори и на едно пеленаче от Аризия! — изведнъж менталния глас на юношата затихна, и той промълви сякаш сам на себе си. — Поразително! Колко необикновена и нетрадиционна психика има това създание! Струва ми се, че то ме заплашва и...

„Ще те убия“, — сухо заключи Владетеля, изпращайки енергиен импулс, достатъчен да изпепели мозъка на всяко разумно същество.

Но Енфилистор без никаква трудност отрази менталния удар, без да му отвърща. Той не бе напуснал събранието, не избяга и изобщо не се уплаши. Членовете на Кръга атакуваха отново, сплотявайки силите си, но не успяха да пробият телепатичната защита на странния си гостенин. Парирайки менталните удари на разярените едорианци, внезапно младежът започна да призовава някого — недоумяващ, но без да губи присъствие на духа:

„Старши, елате! Попаднах в ситуация, с която не мога да се справя! Не искам да им отвърщам със същото!“

„Ние, Старшите, обединеният разум на Аризия, сме вече тук, — в съзнанията на едорианците мощно отекна спокоен глас. Изведнъж всички те мислено видяха образа на един старец — високочело лице, цялото в мрежа от ситни бръчици, с живи очи и сива брада. Устните му бяха здраво стиснати, но въпреки това гласът продължаваше. — Отдавна ви чакаме, пришълци от другата Вселена. Какво пък, каквото има да става, да става... Но не сега — сега вие ще забравите за Аризия, ще забравите за всичко, което се случи. Още много, много цикли трябва да минат, преди отново да разберете за нас.“

Боботещият глас млъкна, лицето на стареца изчезна и членовете на Вътрешния Кръг, а също и самия Владетел останаха сами. Всички отново бяха съвсем сигурни, както и досега, че Едор е единственото хранилище на разума в безкрайния и необятен Космос.

* * *

На далечната Аризия също бе свикан Съветът — гигантския форум на всички умове на планетата. Първият въпрос бе зададен от младия Енфилистор.

„Но защо не ги убихте? — ученикът все още беше твърде млад и се горещеше. — Аз напълно съзнавам, че това щеше да е отвратително, но нали... нали те...“ — Той замълча, вслушвайки се в отмерения и могъщ глас на Старшите.

„Имаш още много да учиш, ученико... Сега само една част от цялото, само една капка от океана, само една песъчинка от планината са достъпни за теб... — За момент сигнала се загуби, а после отмереното боботене отново заотеква в главата на Енфилистор. — Ние не се опитахме да унищожим пришълците, защото това не бе по силите ни. Но не заради някакви морални съображения, не, не! Тези същества са твърде здраво вкопчени в живота си. Можехме да се опитаме да ги убием... да, определено можехме, но този опит почти сигурно щеше да се провали и тогава нямаше да можем да блокираме паметта им и да ги накараме да ни забравят. А сега това е много по-важно! Трябва да печелим време — много, много цикли време!“

После, колективното съзнание на Старшите излъчи послание към всички жители на планетата:

„Ние, Старшите, досега не сме тревожили умовете ви с мрачни прогнози, тъй като до появата на Едор смятахме, че силите на злото са само плод на търсеция ни разум, само един сън. Но сега Едор вече е тук! Сънят стана истина, вероятността — реалност... Всички разумни общества, всички млади цивилизации, които трябваше да се заселят и развият из двете галактики, няма да успеят да им се противопоставят. Те са жадуващи за власт чудовища! Но ние, аризианците, сме призвани да им помогнем и да ги защитим! Едорианците притежават чудовищен потенциал. Ако разберат сега, че ние съществуваме, те няма да пожелат силите си и ще създадат такива механизми, с които напълно ще блокират всичките ни действия. В крайна сметка, те ще ни изхвърлят, както от родната ни галактика, така и от вселената ни. Нуждаем се от време и ако успеем да си го осигурим ще спечелим битката. Трябва да дочакаме епохата, когато ще се появят Концентриращите Лещи, а също и разумните същества, които ще са достойни да ги носят и използват. Те ще се наричат Ленсмани и ще са представители на новите цивилизации. Ние, аризианците, няма да успеем сами да се справим с Едор. Не сме съвсем сигурни, но съществува вероятност населението на все още несъществуващите светове да даде живот на нова раса, много по-силна от нашата. Тя ще

поеме част от тежкия ни товар — защитата на хуманоидните цивилизации!“

* * *

Минаваха векове и хилядолетия. Милиони години отлитаха във вечността заедно със светлината на младите горещи звезди. Редяха се космически и геоложки ери. Рожбите на звездите-слънца, планетите, отдавна вече бяха изстинали и бяха покрити с твърда кора. В дълбоките пукнатини на планетите се заизвиваха реки, а в падините се синееха новообразуваните океани. Издигнаха се планини, вулкани изригваха изпепеляващата си лава. Младите светове се сдобиваха с плътен слой атмосфера. Появи се живот. Хвърлените от аризианците спори започнаха да растат, да набират сила и да се развиват и видоизменят, стремейки се към обетованата си цел в еволюцията — към разума. Аризия бе силата, която подкрепяше новия живот. Другата — Едор, просто чакаше, жадувайки да оплете с пипалата си не само него, но и всички други светове, всички звезди на двете галактики. Те просто искаха цялата Вселена.

[1] *Ментални сили* — силите на разума, чрез които могат да се извършат различни действия. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 2

ГИБЕЛТА НА АТЛАНТИДА

1. ЕДОР

„До членовете на Вътрешния Кръг, където и да сте и с каквото и да се занимавате, слушайте, — излъчваше Владетеля. — Анализът на постъпилата до момента информация показва, че като цяло осъществяването на Великия план върви напълно задоволително. Съществуват обаче четири планети, за които нашите агенти докладват, че не могат да се справят с установяването на контрол. Това са Сол III, Ригел IV, Велантия III и Полен VII. Всички те се намират в другата галактика. В нашата няма нищо, което да предизвиква безпокойство. Първата от тези четири планети се развива изключително бързо. През нищожния период време, изминал от предишната ни инспекция на планетата, нейното население успя да овладее атомната енергия и тръгна по път, който е коренно различен и не съответства на основните ни принципи за развитие. Нашите агенти там са си въобразили, че сами могат да се справят с положението, без външна помощ и без да ни докладват — те трябва да бъдат сурово наказани. Каквато и да е причината за неуспеха — той е абсолютно недопустим!“

Сухият, рязък ментален глас на Владетеля достигаше до всеки от съветниците му и сега той загърмя заплашително като камбанен звън.

„Гарлейн, като втори след мен, ти поемаш Сол III. Веднага! Разрешавам ти да предприемаш всякакви мерки, за да възстановиш реда на планетата — нашият ред! Междувременно проучи и данните за останалите три планети. Очаквам в близко бъдеще и оттам да дойдат проблеми. — След кратка пауза Владетелят подхвърли нова мисъл: — Нуждаеш ли се от помощ? Трябва ли да изпратя още някого от Кръга с теб? Трябва да сме напълно сигурни, че противопоставящите ни се сили ще бъдат напълно разбити.“

„Не, Велики, — отвърна след кратък размисъл Гарлейн, уверен в могъществото и жестокостта си. — Тези диваци са на много ниско ниво на развитие, техниката им ми е отдавна позната и смятам, че

много по-ефективно ще се оправя с тези четири планети сам, отколкото ако някой ми помага. Разполагам с данните за тези светове. Няма да се налага да внимавам при използването на менталните си сили, тъй като само една раса — велантианците, показва някакви заложби в тази област, и то на съвсем примитивно ниво.“

„Такава е и моята преценка на информацията, — отбеляза вождът, и Кръга единодушно го подкрепи. — Тръгвай, Гарлейн. Очакваме пълен отчет, когато приключиш.“

„Тръгвам, Велики. Кръгът може да бъде спокоен — успеха ми е в кърпа вързан!“

2. АРИЗИЯ

„Ние, Старшите, обявяваме на всеослушание оценката си за така създалата се в настоящия момент ситуация. Тя подлежи на внимателно обсъждане и всички ние трябва да намерим окончателно решение на проблема ни. Много от младите ни колеги — например Еуконидор, който неотдавна бе удостоен със званието Страж, ни помолиха за допълнителни разяснения. Те все още са твърде неопитни и не могат да разберат, нито сами, нито слети с общия разум, стратегията, от която се ръководеха Пазителите на Цивилизацията — Ниделор, Кридиган, Дроуни и Бролентин. Младите не могат да проумеят защо тези Старши едно време са извършвали определени дейности, а пък други, много по-належащи не. Също така, защо за в бъдеще Пазителите не трябва да се отклоняват от една строго определена линия на поведение.

Анализът, с който ще ви запознаем сега, е много по-цялостен и комплексен, отколкото онзи, направен от предците ни в момента на проникването. Но, що се отнася до всичко останало, той напълно го потвърждава.

И така, първо: едорианците могат да бъдат победени само чрез ментална сила.

Второ: тази сила трябва да бъде неимоверно голяма, а след време тя ще бъде съсредоточена в един-единствен източник — Галактическият Патрул, формирането на който все още е наша основна задача.

Трето: тъй като нито един аризианец не е в състояние да контролира подобна мощ, се налага да създадем раса, която ще притежава такива умения и ментални способности.

Четвърто: създавайки раса-защитник срещу едорианската заплаха, ние ще си осигурим и бъдещите Стражи на Цивилизацията, които ще ни заменят и ще продължат делото ни.

Пето: докато не спечелим достатъчно време, за да осъществим плана си, едорианците не трябва да научават за нас. Когато това стане, те няма да имат време и възможност да сътворят достатъчно ефективно оръжие, което да ни унищожи.“

Последвалата тишина беше тягостна, дълга и мъчителна.

„Това е една твърде мрачна перспектива“ — унило прозвуча нечия мисъл най-накрая.

„Не е така, младши. След време ще разбереш, че няма причини за тревога. Когато моментът настъпи, всеки аризианец ще бъде подготвен за предстоящите промени. Ние знаем какъв е пътят. Още не знаем къде ще ни отведе той, но ние ще постигнем целта си — в тази вселена и на тази фаза от съществуването си. После доброволно и с радост ще преминем към следващата степен от развитието си.

А сега е време да обмислите съобщението ни. Може би някой от вас, дори и най-младия и неопитния, ще стигне до нещо, което ние сме пропуснали, ще открие някакъв начин за спасение на поне една от многообещаващите цивилизации. В противен случай, според нас, голяма част от тях са обречени на гибел.“

Изминаха минути, а после часове. Последваха дни. Нови предложения, обаче нямаше.

„И така, явно всички са съгласни, че предложения от нас анализ на ситуацията е възможно най-пълен и подробен. Той е най-доброто постижение на обединения разум на Аризия въз основа на известните ни факти. Сега Пазителите на Цивилизацията ще ни известят за това, което са направили досега и какво считат за необходимо да се направи в бъдеще.“

Обединеният разум на Пазителите беше ясен и твърд подобно на гигантски диамант.

„През изминалото досега време ние наблюдавахме еволюцията на разумния живот на много от планетите, — започна повествованието на Пазителите. — Положихме страшно много усилия да съхраним и опазим тези крехки стръкчета, искахме колкото се може повече раси да стигнат до това интелектуално ниво, необходимо за ефективното и

съзнателно използване на Концентриращите Лещи, тъй като без тях Галактическият Патрул би бил невъзможен.

Най-много време ние отделихме, наблюдавайки развитието на отделни индивиди от най-перспективните четири народа. Надяваме се един от тях да ни замести като Стражи на Цивилизацията. Отначало подбрахме определени личности; после започнахме да ги подтикваме към бракове, гарантиращи потомство с необходимите ни способности и потиснати нежелани черти. Докато тези качества не бъдат заложени в наследствения механизъм, нито една от тези раси няма да притежава изключителните ментални или физически параметри, обособяващи я като достоен противник на Едор.

Междувременно обаче едорианците също започнаха да се интересуват от многообещаващата цивилизация на планетата Земя и е съвсем очевидно, че скоро ще надушат и за дейността ни в системите Ригел, Велантия и Полен. Една от целите на това съвещание е да припомним на всички аризианци да се въздържат от благородни, но необмислени постъпки. Само ние, Пазителите, имаме право на достъп до изброените светове. Там, ние действаме в плът и кръв, и дори разумът ни е напълно съобразен със стандартите на жителите на тези планети. Никой не би могъл да свърже тялото-носител с истинската ни същност — стига, разбира се, някой от нашите авантюристи да не цъфне внезапно. Едорианците в никакъв случай не бива да научават за нас. Трябва да бъде елиминирана и най-малката вероятност това да стане. Стражите трябва да бдят, защото една нелепа случайност може да провали щателно разработените от нас планове.“

„Но нали, ако не се намесим има възможност всички тези цивилизации да деградират!“ — запротестира бурно Еуконидор.

„Бъдещето ще ти покаже, че общото интелектуално ниво непрекъснато се повишава, младши, — прекъсна го един от Старшите. — То се повишава! Даже когато има спадове те са много по-високи по стойност от средното ниво преди. Когато бъде достигната границата, позволяваща използването на Лещите, ние не само ще се разкрием, но и ще се възползваме от помощта на тези млади светове. Но има и още нещо... — и Старшият замълча за миг. — Все още не сме открили начин да попречим на едорианците да изчислят вероятно съществуването ни. Разбира се, начинът им на мислене е по-скоро технически, отколкото философски, но това не ни дава 100%

сигурност. Те могат чисто логически да го предвидят. Тази мисъл не ми дава мира, тъй като един подробен статистически анализ на събитията, случили се на тези четири планети веднага ще покаже, че те съвсем не са случайни. И тогава,... тогава дори и един среден интелект ще бъде в състояние да прогнозира нашето съществуване. Мисля, че не трябва да пренебрегваме вероятността това да се случи — трябва поне да имаме готовност.“

„Навреме казано, — отбеляза Пазителят Ниделор. — Да, такава възможност наистина съществува. Можем само да се надяваме, че едорианците няма да се сетят да направят такъв анализ преди да сме готови да се разкрием. Но когато това стане, те ще тръгнат срещу нас не само на четирите водещи планети, а и навсякъде другаде в двете галактики!“

„Ние много добре знаем какво ще предприемат те, — спокойно и ясно прозвуча обединеният разум на Старшите. — Постоянно наблюдаваме какво правят и знаем, че за момента ситуацията не се е променила. Ако забележим нещо, отново ще свикаме общопланетния съвет на умовете. Така... Има ли още нещо за момента? Ако това е всичко, Съветът се закрива.“

3. АТЛАНТИДА

Последна гръмотевица, бавно отплуващи към хоризонта облаци, а после — кроткото проблясване на яркото, като че ли току-що родено слънце и тих шепот на океана... Нищо дотук не предвещаваше катастрофа.

Огромният град се бе разпрострял по крайбрежието. Неговите канали, улици, зеленината по високите дървета в парковете, къщите от светлосив камък, — всичко блестеше и се преливаше, прясно окъпано след топлия летен дъжд. Над цялото това ослепително великолепие се извисяваше огромното здание на Фаростерията, в което се помещаваха най-различни служби. Там се намираще и личния кабинет на самия Фарос — управникът на Атлантида.

Арипонидес, неотдавна избран за Фарос, за трети пореден път, неподвижно стоеше до прозореца. Прегърбената му, старческа фигура изглеждаше странно сред великолепие на огромния кабинет: ярък, скъп килим, масивна и тежка мебел, и огромен златен герб, окачен над облицованата с кожа врата. Фаросът беше много, много стар. Лицето

му, някога поразяващо красиво, сега бе покрито с дълбоки бръчки, а фино изваяният нос с благородна гърбица и тесни ноздри сега стърчеше като клюн и единствено живите кафяви очи, искрящи както на младини, напомняха за онзи някогашен Арипонидес. Дълбоко замислен, той не виждаше нито огромния град, боботещ в краката му, нито чуваше шепота на притихналия, син океан. Ръцете му с пергаментова, старческа кожа, сключени зад гърба, леко потрепераха. Така той стоя дълго, докато отнякъде не се разнесе силния шум от хлопването на врата — идваха посетители.

— Моля, заповядайте. Разполагайте се. — Фаросът се настани в едно дълбоко кресло от прозрачна пластмаса в единия край на огромната маса. — Не мисля, че всички се познавате. Първо ще ви представя един на друг, а после веднага ще пристъпим към работа. И така, запознайте се. Това е психологът Талмонидес, наричан още Познавачът на души, политикът Клето, министър Филамон, министър Маркес и стратегът — офицер Артоменес. Събрах ви тук, защото тази стая е абсолютно защитена от всякакви подслушвателни устройства, нещо, което не може да се каже за личните ни канали за връзка.

Усмивките, появили се по лицата на събралите се, показаха, че те напълно споделят опасенията на Фароса.

— Трябва да обсъдим създалата се ситуация и да намерим начин да излезем от нея. Всеки от нас вярва само на себе си и на никой друг... какво пък, такъв е животът. Но психологът Талмонидес ме увери, че никой от тук присъстващите не е предател, и аз напълно му вярвам.

— Това е едно много безпочвено заявление, — недоверчиво поклати глава снажният стратег. — Имате ли доказателства, че самия Талмонидес не е глава на някоя партия или групировка? Самият аз нямам никакво основание да се съмнявам в лоялността на Познавача, моля да се отбележи. Ние сме приятели от двадесет години и се надявам да останем такива и занапред. Само исках да подчертая, че каквито и предпазни мерки да вземем, истинската същност на човека си остава дълбоко скрита.

— Вие сте напълно прав, приятелю, — високият, побелял Талмонидес се надигна. — Май ще е по-добре да си вървя.

— Това няма да оправи нещата, — поклати глава Артоменес. — Добрият агент е подготвен за всяка ситуация. Дори да си тръгнете, при

всички случаи ще остане някой, който по-късно ще докладва където трябва, — офицерът изгледа останалите с присвити очи. — Предупреждавам ви, че след това съвещание всички присъстващи ще бъдат поставени под наблюдение, и то много усилено, уверявам ви в това!

— Май нашият почитаем стратег смята, че ако ни счупи главите, ще успее по цвета на мозъците ни да разбере кой е предателят! Да му простим тази малка крайност, — саркастично се намеси и министър Марксес.

— Господа! Господа! — запротестира Арипонидес. — Дори да не можем да проникнем докрай в дълбините на човешката душа, всички ние добре знаем на каква проверка бе подложен Талмонидес, преди да дойде тук. Не трябва да има никакво съмнение в почтеността му. Но вероятност от измяна винаги има, тя винаги съществува! Все пак обаче е наложително да си вярваме — в противен случай всяко наше начинание е обречено на провал. И то в зародиш! Имайте това предвид, а сега нека се върнем към работата. Ще ви запозная накратко с моя доклад.

Разумните думи на възрастния Фарос предизвикаха одобрителен шепот. Свадата бе пресечена.

— Из целия свят е плъзнала някаква лудост, — започна той, — някакво безумие, появило се след откриването на ядрената сила. Но каквото и да говорят хората, то не е следствие на имперските амбиции на Атлантида. Не може да се прехвърля отговорността за всичко, което се случва само на нашия гръб! Наистина, съществуващите в момента държави започнаха развитието си като наши колонии, но ние никога не сме се опитвали да им натрапваме статута на колонии, ако техните законно избрани правителства са били против. Отношенията ни бяха наистина приятелски. Атлантида, като люлка на човечеството, осъществяваше само общата координация и никога не е искала да управлява някого, а целия свят — още по-малко! Всички решения са се взимали винаги с открито общо гласуване. Но не и сега! Докъде стигнахме! Навсякъде — партии и сдружения — и дори древната Атлантида се зарази от общото безумие! Всички страни се разкъсват от вътрешни конфликти и междуособици. Но това съвсем не е всичко, не, съвсем не! Югар завижда на богатствата на Южните Острови, които завиждат на мощта на Маите, те пък от своя страна на Банту, Банту —

на Екопт, Екопт — на Норхейм, а Норхейм на Югар. Това е порочен кръг, пълен със злоба и ненавист! Всеки се страхува, че неговия съсед ще завладее целия свят, и като следствие от този страх бързо се пръсна безпочвения слух, че самата Атлантида се кани да подчини останалите държави, а населението им да превърне в свои роби. Такова е, според скромното ми мнение, положението в света сега. Не можем да използваме сила, за да разрешим проблема, тъй като това излиза извън рамките на демокрацията. Затова, ето моето предложение. Трябва да ускорим подписването, в световен мащаб, на всички съглашения и мирни договори, над които работим в момента. Подчертавам, трябва максимално да ускорим всички свои действия в областта на външната политика, — Фаросът дълбоко въздъхна, а после се обърна към съседа си отъясно. — А сега нека чуем и Клето.

— Аз съм съгласен с вашата оценка на събитията, почитаеми Фарос, — наведе оплешивяващата си глава политикът. — Но лично аз смятам, че основната причина за всички неприятности е възникването на голям брой партии, състоящи се от екстремисти и ненормалници. Връзката им с атомната бомба е очевидна. Всеки идиот, докопал се до тази играчка, почва да си мисли, че е в състояние да заплашва целия свят. За съжаление, много от държавите се управляват именно от такива личности, и моите препоръки изцяло произтичат от доклада ви. Трябва на всяка цена да повлияем на избирателите от Югар и да настояваме за спешното подписване на договора за контрол върху ядреното оръжие. Това е.

— Разполагате ли с писмен вариант на доклада си? — вежливо попита психолога.

— Да, колега, разбира се, ето,... моля...

След като взе пергамента, Талмонидес се приближи до странен ръбест апарат в ъгъла на кабинета. Пръстите му бързо се раздвижиха по клавиатурата му.

— Сега е ред на министър Филамон, — обяви Фаросът.

— Доколкото разбирам, като всеки разумен човек, разбира се, — огромната купчина плът се размърда, като че цялата бе съставена от бръчки и гънки, и се облакът силно на масата, — основния принос на атомната енергия в настъпилния за момента хаос се дължи на пълната деморализация на труда. Производството се увеличава, а стойността му непрекъснато намалява. Желаете ли и те да се облажат, нашите

ръководители надянаха здрави юзди на производството, а сега се учудват защо производителността започна да пада, а цените скочиха до небесата. Едновременно пък спаднаха другите доходи. Изходът е един — труда трябва да се подчинява и организира според някакви поразумни закони. Тези безделници... тези...

— Протестирам! — Тънкият гласец на бледия, нисък министър Маркес, глава на департамента по труда, се извиси над баса на Филамон. — За всичко са виновни собствениците на промишлените заводи! Тяхната ненаситна алчност...

— Един момент! — рязко тропна по масата Артоменес. — Времето ни е изключително ценно, за да го хабим в ненужни разпавии! Засрамете се! И двамата носите сините туники и изисквате да ви уважават, а се карате като прости търговци! Имате ли да кажете още нещо? Мисля, не.

Двамата управници отново поискаха думата, но недоволното сумтене на стратега ги накара да млъкнат. Много малко бяха тези, които се осмеляваха да се противопоставят на Артоменес. След като предадоха докладите си на Талмонидес, те се приготвиха да слушат.

— Ваш ред е, офицер, — меко се усмихна Арипонидес. — Започвайте, приятелю.

— Вие, Фарос, вече ни осведомихте, че ни приписват имперски мераци... — стратега скръсти мощните си ръце. — Разбира се, като се има предвид нашата програма за отбрана, а аз отговарям за осъществяването ѝ, лесно си обяснявам възникналите подозрения. Трябва да си слепец, за да не го видиш, и абсолютен инат, за да не го признаеш,... а аз не съм нито едното, нито другото! Но кажете, какво мога да направя? От атомната бомба няма спасение, а всеки потенциален наш противник се сдобива с все повече и повече такива играчки. Нима трябва да лиша Атлантида от зъбите ѝ и да я хвърля сред зейналата паст на враговете ѝ? — Стратегът предизвикателно изгледа събралите се.

— Артоменес, — спокойно рече Фаросът, — ние не по-малко от вас милеем за Атлантида. На никой от нас и през ум не му е минало да ви критикува. Това, което искаме от вас е да ни посъветвате какво да правим.

— Аз не съм спирал да мисля нощ и ден, но не мога да намеря решение, което да съответствува на демократичното ми управление, —

презрително сви устни военачалникът. — Мога да ви предложа едно-единствено нещо. Югар и Норхейм са основната ни причина за тревога — най-вече Норхейм, — и добре, че за момента ние имаме повече бомби, отколкото те, взети заедно, пък и свръхзвуковите им изтребители все още не могат да се мерят с нашите. Защо да не се възползваме от ситуацията? Дочух доста странни слухове, че са се сдобили с някакво чудовищно оръжие и мисля да изпратя най-добрия си шпионин да провери. Ако тези слухове се потвърдят, трябва веднага да ги атакуваме, иначе Атлантида е обречена! Атаката трябва да е мигновена и съкрушителна. Камък върху камък не трябва да остане! А после ще предложим всички държави да се обединят и ще изберем някой могъщ управник... Не клатете глави! Това е начинът! Ако някой се разбунтува, та дори и самата Атлантида, трябва да бъде изтрит от лицето на Земята. Друг начин аз не виждам.

— Вие сте луд! — извика Марксес, гледайки изумено самоуверения стратег. — Това е престъпление!

— Несъмнено, това наистина е престъпление — погазване на международните взаимоотношения и демокрацията — освен това, съществува и рискът от провал на една такава акция. Но доколкото разбирам, това е единственият ни шанс.

— Вие... ние... на мен лично ми се струва, че това ваше предложение се дължи на слабост и несигурност, — каза Фаросът и замълча, втренчен в сплетените си пръсти. — Вие, Артоменес, твърдите в докладите си, че са ви известни всички бази и центрове на противниковата защита, но повечето от тях са разположени дълбоко под земята. Това прави достъпа ни до тях извънредно труден,... а вероятността за ответен вражески удар е твърде голяма. Според сведенията на Познавача всички останали страни ще реагират крайно негативно, дори е възможно първи да нанесат удар. Имам правомощията да отклоня предложението ви и сега го обявявам пред вас! Ние няма да ударим първи! — Твърдият глас и властното лице на Арипонидес успяха да убедят присъстващите, но когато погледите на Фароса и стратега се срещнаха, Артоменес разбра, че предложението му всъщност е прието и се подкрепя от върховния управител. — А сега да чуем Талмонидес.

— Аз вече въведох данните в интегратора, — и Познавачът на души натисна копчето. Машината покорно заработи. — Позволих си да

добавя само още едно нещо... един малък, но много важен фактор... името на един политик, който обяви официално възможността за съюз между Норхейм и Югар...

Той млъкна, тъй като машината спря да работи и изплю дълга, тънка лента с резултатите от направения анализ. Психологът се наведе над данните.

— Погледнете — за последната седмица има нарастване с цели десет процента! — посочи Талмонидес. — Положението се влошава все по-бързо и по-бързо. Сблъсъкът е неизбежен, след около седмица ситуацията ще излезе извън контрол. Каквито и действия да се предприемат, трябва да бъдат щателно и сериозно обмислени — като изключим факта, че партиите и нациите са избирали врага си абсолютно случайно. Напълно ясно е, че нито една от страните не е способна да победи, дори и да бъде унищожена Атлантида... По-скоро ще се избият едни други и накрая ще бъде затрита цялата цивилизация! Този извод се основава на доклада на стратега и както изглежда, ще излезе верен, ако веднага не се предприеме нещо. Сигурен ли сте в данните си, Артоменес?

— Сигурен съм. Но вие споменахте един политик, обявил евентуалния съюз между Норхейм и Югар... Кой е той?

— Един ваш стар приятел...

— Ло Сунг! — гневно и с болка извика стратега.

— Той и никой друг... А за съжаление нямаме никакъв друг изход, който да ни даде поне минимален шанс да успеем.

— Тогава използвайте силата си! — Артоменес скочи и тресна с юмрук по масата. — Само ми дайте разрешение и аз още сега ще изпратя две ескадрили с ракети и ще превърна Югарстоу и Норград в радиоактивен прах! Хиляди квадратни мили наоколо ще бъдат необитаеми поне един-два века... Това е единственият начин да им вземем страха! Нека го направим сега!

— Седнете, стратеже, и се успокойте — меко заповяда Арипонидес. — Начинът на действие, който предлагате, няма да предпази дори нас. Той е в разрез с всички основни закони на цивилизацията ни. Освен това е абсолютно безполезен, защото ако го използваме, населението на цялата Земя ще бъде унищожено в един-единствен ден.

— И какво от това? — горчиво попита Артоменес. — Трябва да седим и кротко да чакаме да ни унищожат ли?

— Не, разбира се — това е напълно безсмислено. Нали, затова сме се събрали днес тук — трябва да измислим план за действие. Тук и сега! Въз основа на събраната до момента информация Талмонидес ще ни подсказва какво трябва да направим.

— Резултатите от анализите са твърде неблагоприятни, — мрачно произнесе ученият. — Единственият начин, макар и с минимална надежда за успех, едно към осем, е този, за който говори преди малко нашият Фарос. Аз бих добавил предложението на Артоменес за агента... Може би, няма да е лошо, ако почитаемият Фарос си поприказва малко с този човек, преди да го изпратят... — Талмонидес обгърна с поглед седящите зад масата и добави: — Лично аз не бих одобрил план с толкова малки шансове за успех, но в случая става дума за оцеляването и опазването на всичко, което сме направили до сега... Мисля, че рискът си заслужава.

— Всички ли са съгласни? — попита след кратко мълчание Арипонидес.

Управниците на страната се съгласиха. Четирима напуснаха кабинета: Артоменес, който бе седнал до комуникатора, остана.

* * *

След десетина минути в покоите на Фароса влезе слаб млад мъж. Той беше висок, с бързи и резки движения. Въпреки че се стремеше да не зяпа открито върховния управител, в очите му определено се долавяше интерес и желание да зададе някакъв въпрос.

— На вашите заповеди, — стегнато козирува на стратега мъжът.

— Свободно, — върна поздрава Артоменес. — Тук сте, за да разговаряте с Фароса, — стратегът леко склони глава по посока на Арипонидес. — Уважаеми, представям ви разузнавача Фригес.

— Не, не, няма да ви давам нови заповеди, синко... — и ръката на Фароса приятелски легна върху рамото на разузнавача. Мъдрите му стари очи гледаха право в светлокафявите, преливащи в златисто ириси на младежа. Владетелят забеляза и пламтящата грива от рижаво-кестенява коса, високото чело и решително стиснатите устни. —

Наредих да ви повикат тук, за да ви пожелаая късмет, не само от свое име, но и от името на целия ни народ... може да се окаже, че и от името на цялото човечество също. Аз съм решително против едно такова тайно, непровокирано от нищо нападение, но пък и не искам да ни се налага да направим страшния избор: дали да послушаме мнението на стратегите си или да унищожим цялата цивилизация. Вие вече сте запознат с важността на задачата си, затова няма да се спирам отново върху това. Но искам да знаете, разузнавачо Фригес — цялата надежда за успех на Атлантида е във вашите ръце.

— Бла... благодаря ви, уважаеми, — гърлото на Фригес беше толкова пресъхнало, че му се наложи да преглътне няколко пъти, за да отговори нормално.

По-късно, докато вървеше към аеродрума заедно с началника си, младежът след дълго мълчание изведнъж каза:

— Ето какъв бил значи старият Фарос... Той много ми се понрави, стратеже! Никога досега не съм го виждал толкова отблизо... Има нещо в него. Той изобщо не прилича на баща ми, но имам чувството, че го познавам от хиляда години.

— Хъм-м... Интересно... На мен пък ми се струва, че вие двамата много си приличате — нямам предвид външна прилика, разбира се. Не мога да определя по какво,... но прилика без съмнение съществува.

Макар че Артоменес, пък и всеки друг негов съвременник не можеше да обясни приликата, въпреки че я долавяше, тя несъмнено съществуваше — и външна, и вътрешна. Златистите очи и „орловия“ поглед, който след много хилядолетия щеше да стане отличителен признак на Галактическия патрул — на притежателите на Аризианската Концентрираща Леща.

— Е, пристигнахме. Твоят кораб е готов. Успех, момчето ми.

— Благодаря ви, старши. Още нещо... Ако аз... ако аз не се върна, ще се погрижите ли за жена ми и детето ми?

— Разбира се. Те заминават още утре за Северна Майа. Каквото и да се случи с теб или с мен, те ще живеят много добре, не се съмнявай в това. Нещо друго?

— Не, благодаря ви. Довиждане.

Корабът приличаше на огромно разперено крило. Такива се използват обикновено при търговските транспортни рейсове.

Пътници нямаше, тъй като натоварванията щяха да бъдат твърде жестоки. Фригес погледна таблото за управление. Лентите, на които бе записан курса на кораба, бавно постъпваха в отворите на автопилота. Всички светлинки блестяха в зелено. Добре, добре. Той се намъкна в непромокаемия си костюм, мина през шлюза в обезопасения срещу натоварвания сектор, който бе отреден за него. Погледна напълнения с вода резервоар и започна да чака.

Чу се вой на сирена и ослепителните пламъци на включилите се атомни двигатели озариха нощта. Корабът се разтресе, сякаш щеше да се разпадне на парчета — едното се стремеше към небесата, а другото упорито отказваше да напусне Земята. Фригес не се притесни от това. По-рано наистина се случваше корабите да катастрофират при навлизане в атмосферата, но този беше достатъчно здрав, за да прескочи опасната бариера невредим.

Адското треперене спря. Фантастичната сила и мощ на кораба се съсредоточи в поредица обикновени тласъци. Фригес знаеше, че кораба вече е достигнал границата на скоростта си — две хиляди мили в час. Той се разбърза; дръпна прозрачния капак и излезе от барокамерата. После разузнавача свали тежкия си костюм, метна го в ъгъла и се упъти към пулта за управление. Там бръкна в жабката под таблото и извади чифт меки ръкавици, нахлузи ги и изключи всички прибори, които можеха да спасят кораба от катастрофа. Корабът трябваше да падне в океана, да потъне и никога да не бъде намерен. За всеки случай Фригес щателно огледа контролния сектор и коридора. Не беше оставил никакви следи — нито отпечатъци, нито драскотини. Можеха да търсят колкото си искат... Дотук всичко вървеше както трябва.

След това той тръгна обратно, към малката шлюзова камера, където беше тъмното, матово просветващо кълбо на спасителната капсула... Първо — да провери закрепването... така, а сега трябваше да отвори външния клапан...

Той започна да се задъхва, когато въздуха, излизащ от разхерметизираната камера във вакуума навън, зад борда, заизтласква капсулата от шлюза, но скоро се съвзе — предварително го бяха тренирали да понася резките промени в налягането. Разузнавачът отвори капсулата. Тя се състоеше от две съединени полусфери, всяка покрита отвътре с плътна материя, приличаща на пореста гума.

Изглеждаше направо невероятно, човек с размерите на Фригес, още повече с парашут, да се побере в толкова малко пространство, но всъщност то му беше точно по мярка.

Капсулата трябваше да е малка. Макар че корабът беше съвсем обикновен и извършваше стандартен полет по разписание, норхеймските радари го следяха неотлъчно от момента, в който бе навлязъл в тяхната територия. Ако кълбото останеше невидимо за радарите, никой нямаше да заподозре нищо. Поне дотогава, докато не бъдат създадени устройства, които да определят от разстояние има ли хора на свръхзвуковите кораби или не.

Фригес търпеливо изчака до момента, когато стрелката на часовника му стигна до нужното място. После влезе в едната половина на сферата, втората го захлупи и с тихо метално щракване се заключи. Шлюзът се отвори и капсулата със затворения вътре човек полетя в тъмнината, спускайки се с огромно ускорение. Ако на тази височина въздухът бе малко по-плътен, разузнавача щеше да загине на мига, но всичко бе идеално пресметнато и Фригес остана жив.

Докато кълбото летеше като куршум надолу, то сякаш се разтваряше във въздуха и изчезваше! Това беше съвсем ново откритие — пластмаса, която се разрушаваше от въздушните потоци, молекула по молекула. Всичко ставаше толкова бързо, че нито една частица от нея не достигна до повърхността на Земята.

Когато се разтвориха и последните молекули на капсулата и порестата вътрешна облицовка, Фригес се отърси от всичко и на тридесет хиляди фута височина започна поредица от сложни движения, докато се завъртя така, че да вижда Земята, слабо просветваща в сиво-розовата светлина на приближаващото утро. Сега той летеше успоредно на проточилата се долу лента на шосето. Трябваше да се приземи на не повече от сто ярда от него. Междувременно се бореше със себе си дали да не отвори парашута, но все още беше твърде рано. Налагаше се да изчака до последната възможна секунда, защото купола на парашута беше твърде голям, а лъчите на норхеймските радари буквално обхождаха всеки метър от небето.

Накрая се снижи достатъчно и дръпна халката. У-у-у-у — уоп! Парашутът се разтвори, а въжетата рязко се опънаха — само няколко минути преди краката му да се ударят в земята.

Беше твърде близо — адски близо до смъртта! Блед и треперещ, но невредим, той започна да сгъва плющящото платнище заедно с въжетата на стегнат вързоп. После счупи над него малка ампулка и едва щом капчиците течност докоснаха плътната тъкан, тя започна да се разтваря. Не гореше, а просто изчезваше. След по-малко от тридесет секунди от парашута останаха само няколко стоманени нита и халки, които разузнавачът скри под акуратно изрязан чим трева.

Дотук всичко вървеше според плана. След около три минути трябваше да се появи сигнал, по който щеше да определи местоположението си — ако разбира се, норхеймците не бяха унищожили вече цялата нелегална група на атлантите. Той натисна за момент копчето на мъничкия прибор, намиращ се на китката му. Една линия на скалата светна в зелено, после в червено и изчезна.

— О, небеса! — рязко възкликна младежът. Сигналят беше доста мощен; значи, беше на по-малко от миля от срещата. Прекрасно постижение! Но червената светлина означаваше, че не бива да се приближава до междинната база. Кинекса — щеше да е чудесно, ако е тя! — сама щеше да го намери.

Но как щеше да дойде? По въздуха? От шосето? Или пеша през гората? Нямахше как да разбере — не можеше да става и дума за връзка, дори и с насочващ лъч. Фригес се примъкна към шосето и замря, свит под едно дърво. Отново зачака, натискайки от време на време копчето.

Една дълга, ниска, заемаща цялото шосе кола се появи иззад завоя и разузнавача припряно вдигна бинокулярните си очила. Това беше Кинекса или неин двойник. Като помисли малко, той сне очилата и извади оръжието си — лъчемет и пневматичен пистолет, макар че, само с това оръжие едва ли щеше да се справи... Само щеше да я направи още по-подозрителна,... каквато и следваше да бъде тя при такава ситуация. В колата със сигурност имаше оръжие, и тогава... Ако се появеше пред нея с оръжие в ръка, тя щеше направо да го изпържи... А може би нямаше, но той не смяташе да рискува.

Колата забави ход. Спря. Девојката излезе, огледа предната гума, после премести поглед на пътя — сега гледаше право към скривалището на разузнавача. С очилата той я виждаше на една ръка разстояние. Висока, стройна блондинка с леко извита лява вежда, упорита брадичка... Очите — кафяви, със златисти искрици, понякога се срещаха сред атлантите. На горната устна — малък белег... Беше ѝ

от Фригес. Кинекса винаги, обичаше да си играе на „полицаи и престъпници“ с по-големите и по-силни от нея момчета... Да, това беше самата тя! Целият научен потенциал на Норхейм не би могъл да имитира толкова точно лицето ѝ! Той познаваше това момиче от времето, когато тя не беше по-голяма и от едно пате.

Кинекса влезе в колата и бавно потегли напред. Фригес изскочи върху шосето, размахвайки празните си ръце. Автомобилът рязко спря.

— Обърни се с гръб към мен! Ръцете отзад! — рязко заповяда девойката.

Учуден, той се обърна с гръб. Но когато усети как пръстите ѝ трескаво шарят в косата досами тила му, разбра какво търси тя — почти неразличимият вече белег, който пък му беше спомен от нея. Беше едва седемгодишна, когато веднъж го халоса по главата.

— О, Фри! Това си ти! Наистина си ти! Слава на небето! Винаги съм се срамувала от това, но сега...

Той се обърна и я подхвана, защото тя залитна.

— Нищо, сядай... Пали колата и тръгвай... Но не толкова бързо! — предупреди го тя, когато гумите изсвириха, — тук ограничението на скоростта е около седемдесет и не си струва да ни приберат заради това.

— Успокой се. Но какво става, Кини! Къде е Коланидес? Или по-точно, с кого е?

— Мъртъв е. И смятам, че всички останали — също. Те го пъгнаха под психоскопа и го обърнаха наопаки.

— А блокировката му?

— Не издържа. Докато се търкаляше под психоскопа, те го деряха жив... Но никой не знаеше нищо за мен, а и не успяха да разшифроват докладите ни — иначе досега да са ме намерили и убили. Но не това е най-важно сега, Фри... главното е, че закъсняхме. Закъсняхме с цяла седмица.

— Как така? Казвай бързо! Хайде, говори! — гласът му звучеше грубо, но ръката му върху нейната беше нежна и грижовна.

— Разказвам толкова бързо, колкото мога. Получих последните сведения завчера. Техните ракети са толкова големи и бързи, колкото и нашите, а навярно дори и по-мощни. И точно днес... в седем часа, те ще полетят право към Атлантида.

— Днес? Проклятие! — на Фригес направо му премаля от ужас.

— Да, — потвърди Кинекса с нисък, лишен от всякакво чувство глас. — Нищо не можах да направя. Ако бях успяла да се добера до някоя от базите ни, където има мощен преподавател, веднага щяха да ме спипат. Мислех и мислех, и дойдох до извода, че има само един начин, който може да ни спаси, но сама нямаше как да го осъществя. Освен ако ние двамата...

— Продължавай. Ще направя каквото кажеш. Всичко! Хайде, Кини! Едва ли някой някога би могъл да те обвини, че ти липсва мозък... А сега съдбата на цялата ни страна е единствено в твоите ръце!

— Трябва да се открадне кораб. После — да чакаме точно в седем над базата им. Когато люкът се отвори — право напред с пълна скорост и междувременно — сигнал до Артоменес... ако успеем да го пуснем, преди да ни усетят и заглушат... После... право срещу ракетата — трябва да я унищожим точно в момента на излитането, не по-късно.

Планът хич не беше лесноосъществим, а освен това си беше чисто самоубийство, но сега не беше време да мислят за собствения си живот. Освен това и двамата бяха заклет професионалисти — за тях подобно безумие си беше нещо съвсем нормално.

— Не е зле, — забеляза Фригес, — ако това е най-доброто, което може да се направи. Май за теб най-големия проблем е, че не знаеш как да откраднеш кораб, а?

— Точно така. Не мога да нося открито оръжие. А по това време на годината нито една жена не би облякла палто или шлифер. Погледни роклята ми... Къде според теб бих могла да скрия оръжие?

Фригес я огледа внимателно и момичето се изчерви.

— Наистина, няма къде, — отбеляза той. — Мен ако питаш, предпочитам някой от нашите кораби, ако можем да се доберем до тях. Ти как смяташ — ще успеем ли двамата да се справим с тази акция?

— Шансовете ни са малки. Имай предвид, че поне един от пилотите ще е на борда. Даже ако успеем да ликвидираме всички отвън, той ще излети преди да сме успели да разбием вратата на пилотската кабина.

— Сигурно... А после? Убедена ли си, че всичко е точно както го каза?

— Можеш да си сигурен, — мрачно се усмихна тя. — Самата аз още съм жива, само защото никой не подозира за съществуването ми... — Кинекса поривисто въздъхна. — Впрочем, ако можеш да предложи ти нещо по-добро, изобщо няма да настоявам за плана си. Останаха ми няколко паспорта и други документи в случай на нужда. Можеш да бъдеш какъвто си поискаш — от коминочистач до banker. Аз — също... Мисля, че бих могла да уредя, дори и да сме мъж и жена.

— Милото ми момиче! — той наведе глава и остана дълбоко замислен няколко минути. — Аз не виждам друг изход. Нашият кораб за връзка ще дойде не по-рано от седмица, а съдейки по думите ти, може и изобщо да не дойде. Но ти няма защо да се жертваш. Ще те оставя някъде и...

— Не, — прекъсна го спокойно, но решително тя. — Ти какво би предпочел — да се самовзривиш или да паднеш в ръцете на врага? Първо — психосканиране,... после ще те одерат жив, ще те посипят със сол, а ако оживееш, почват да те разкъсват парче по парче...

— Добре тогава, оставаме заедно, — реши той. — Като мъж и жена. Ще бъдем младоженци на сватбеното си пътешествие, родом сме от близкото градче. Идеално пасва на плана ни. Дали ще се намерят подходящи документи в архива ти?

— Никакъв проблем, — тя отвори жабката и извади пачка документи. — Ето, виж... Трябва да унищожим всички останали... И освен това ще се наложи да облечеш нещо като това на снимката тук.

— Добре. На прав участък сме, пък и не виждам други коли... Подай ми якето, още сега ще се преоблека. Продължаваме или ще спрем?

— По-добре да спрем, — реши девойката. — Побързай! Трябва да открием някое място, където да скрием или изгорим нещата, които няма да ни трябват.

Докато разузнавачът се преобличаше, Кинекса прибра всичко излишно и го загърна в старото му яке. После погледна към него — той тъкмо закопчаваше последното копче. Погледът ѝ се спря на маншетите му.

— Къде ти е бластерът? — попита тя. — Би трябвало едва-едва да се показва, но не го виждам?

— В един вътрешен джоб. А на китките си имам пневматични пистолети, заредени с отровни игли. За далечни разстояния не са

подходящи, но отблизо са направо смъртоносни. Един изстрел в която и да е част на тялото и край! Две секунди и си мъртъв.

— Отлично, — младата шпионка не се впечатляваше особено от смъртта. — А резервните ти игли бих могла да скрия в калъфа на ножа си. Дай ги насама, тъкмо ще ми покажеш как се стреля с това нещо.

— По обичайния начин... това са предпазители,... а това — спусъкът... — Той подаде миниатюрния пистолет на момичето. Докато се движеха бавно, тя внимателно изучаваше пистолета.

Утрото на изпълнения с очаквания и събития ден вече настъпваше. Фригес размишляваше върху всички възможни случайности, които биха им попречили. Накрая въздъхна, поколеба се и каза:

— Я ми кажи за всеки случай координатите на вражеската база... Ако с теб се случи нещо и остана сам, трябва да ги имам...

— Ох! Разбира се, Фри, извинявай — съвсем ми излетя от главата, че ти не ги знаеш! Шести район, точка 4,73 и 6,5.

— Разбрано.

Той си повтори наум данните и подкара колата.

* * *

Младата двойка тръгнала на сватбено пътешествие без никакви проблеми се добра до Норградския аеродром, и след като оставиха колата на паркинга, се отправиха към изхода. Документите им, включително билети за първия полет, бяха в пълна изправност. Самите те, бяха най-обикновено облечени и не се набиваха на очи — най-обикновени младоженци — ни повече, ни по-малко. Беше шест сутринта. Оставаше им страшно малко време.

Докато весело се размотаваха и с любопитство зяпаха наоколо, те се приближиха към неголяма постройка. Както беше казала Кинекса, на огромното летище и в хангарите до тях имаше стотици свръхзвукови кораби — пътнически, транспортни и куриерски. Под алуминиевото крило на най-близкия до тях имаше остронос, привидно неугледен V-образен свръхзвуков самолет. Един от най-бързите в Норхейм. Използваха го за разузнаване от въздуха. И освен това той бе напълно подготвен за излитане.

Щеше да бъде твърде самонадеяно от тяхна страна да си мислят, че някой може да се промъкне незабелязано до него. Но те въобще не смятаха да се съобразяват с някого.

— Назад! — охраната изскочи насреща им. — Връщайте се на вашия терминал. Тук е забранено за външни лица.

Ф-стт... фф-сст... — тихо изстреляха смъртоносните си игли пистолетите на Фригес. Кинекса се обърна и побягна. Роклята ѝ литна нагоре, увлечена от устрема на стройните ѝ нозе. Другите войници се опитаха да я спрат, ръцете им вече бяха върху кобурите, но момичето успя да им се изплъзне. Отново се чу тихото свистене и норхеймците изпопадаха.

Фригес също побягна. Бластерът му бълваше тънки струи пламък, една след друга, държейки враговете на разстояние. Над главата му просвистя куршум. Разузнавачът неволно се наведе, а после се прицели и свали стрелеца. Оръжието на норхеймците беше адски неточно, но затова пък много шумно.

Кинекса вече беше до самолета. Успя да отвори вратичката, вдигайки се на пръсти. Дотичалият Фригес я изтласка в кабината, скочи след нея и хлопна вратата след себе си. Тялото на девойката тежко се отпусна върху него — той се обърна да я погледне в очите и горчиво изхлипа. На челото ѝ зееше малка кръгла дупчица, а от нея течеше кръв.

Той дръпна лостовете и самолета като сребриста стрела се вряза в небето. Фригес се наведе над предавателя, крещейки позивните си. Но отговор нямаше — чуваха се само смущения! Именно от това се страхуваше той. Норхеймците бяха блокирали всички честоти и нямаше начин те да предупредят своите...

Но поне ракетите можеше да унищожи... Дали можеше наистина? Не се боеше от изстребителите им. Все пак имаше известен опит във въздушния бой, пък и самолета му беше един от най-бързите. Но ако враговете бяха заподозрели вече нещо, дали нямаше да изстрелят ракетите преди седем?

Той се опита да изстиска максималното от машината си. Достигнал пределната възможна скорост, Фригес стигна до вражеската база в момента, когато смъртоносния снаряд прелетя покрай него и изчезна в стратосферата. Той рязко извъртя самолета и се понесе след него. Машината му не притежаваше огромното ускорение на ракетата,

но все някак щеше да успее да го настигне, преди да е долетял до Атлантида — нали част от траекторията си снарядът щеше да измине по инерция. Какво щеше да прави, когато го настигнеше, Фригес не знаеше. Но *трябваше нещо да се направи!*

Той настигна ракетата и увисна над нея след поредица стремителни пируети — умението му би могъл да оцени само човек, който е управлявал свръхзвуков самолет. После от стотина фута разстояние разузнавачът пусна бомбите си. Нямахме как да не улучи, но нищо не се случи. Това дяволско творение беше прекалено добре защитено!

Значи, оставаше само един изход. Да се опитва да се свърже с Артоменес, нямаше смисъл, дори да успееше да преодолее смущенията. Радарите по крайбрежието на Атлантида отдавна би трябвало да са засекали подаръка на Норхейм и стратегът със сигурност знаеше за нападението. Това, което трябваше да се направи, беше да се отклони ракетата от курса ѝ!

С пълна скорост Фригес се устреми право надолу и напред; острият нос на кораба му се вряза в металния корпус на ракетата, на един фут от бойната ѝ глава. Той умря с чувство за изпълнен дълг. В последните си секунди виждаше как норхеймската ракета пада в океана и потъва дълбоко, дълбоко под водата. Толкова дълбоко, че когато избухнеше, нямаше да причини никаква вреда на родината му.

Младият разузнавач се надяваше също, че Артоменес, предупреден за надвисналата над страната опасност, ще намери начин да я предотврати. Това донякъде беше така, но стратегът твърде късно бе информиран, че от Норхейм е излетяла не само една ракета, а цели седем, а пък от Югар бяха изстреляни поне още пет. Ответният удар на атлантите, направен още преди пусковите установки да бъдат унищожени от взривовете и последвалите земетресения, изтри от лицето на земята и Норград, и Югарстоу, и още хиляди квадратни мили от околностите им. Но вече беше много късно. Когато всичко свърши, само вълните бушуваха там, където неотдавна гордо се извисяваха материците.

ГЛАВА 3

ПАДЕНИЕТО НА РИМ

1. ЕДОР

Досущ като високопоставени министерски служители, бистреци лениво политиката в елитарните клубове, така и Владетелят на Едор и Гарлейн прекарваха времето си. — Получаваше се нещо като едорианския еквивалент на приятен разговор.

„Добре си се справил на Земята, — отбеляза Великият Владетел. — На останалите три свята също, но с тази планета определено ще имаме много повече проблеми, отколкото на другите три, взети заедно. Откакто онези изтърсаци от Атлантида се избиха методично и добросъвестно помежду си, мислех, че освен с тях сме приключили и с онова, което те наричаха «демокрация». Но както изглежда, тази идея не умира толкова лесно... — менталната аура на Владетеля потръпна от отвращение. — Гарлейн, мога ли да се надявам, че ти напълно владееш положението в онази, новата им империя, която май се наричаше Рим?“

„Абсолютно! Митридат, Сула, Ханибал, Цезар — всички те са мои подставени лица. Използвах неистовата им жажда за кръв и власт и с тяхна помощ в Рим и околностите му не остана нито един здравомислещ човек. Аз превърнах така наречената им демокрация в безсмислено крещяща тълпа скудоумци. А Нерон — *МОЯТ Нерон* — ще приключи с нея един път завинаги. Рим неизбежно ще се сгромоляса бързо. Това, до което Нерон се докосне, никой друг не може да възстанови.“

„Чудесно. Твоята задача действително беше доста трудна и деликатна.“

„Не беше кой знае колко трудна,... но наистина, работата беше доста и ме държеше под напрежение. Това е основен проблем при общуването с раси, имащи малка продължителност на живота. За един миг те се променят толкова много, че контролирането им си е направо изпитание. Даже наскоро си мислех дали да не си почина малко, но

чувствам, че още не му е дошло времето. Трябва да се изчака — да се чака, докато всички те не поостаряят, не се вразумят и не надживеят всички тези вредни идеи.“

„Не остана много. Постепенно продължителността на живота им ще се увеличава, докато примитивната им раса съзрее. По-важно е узрелият плод да ни е по вкуса.“

„Така е, Велики... Но другите нямат подобни проблеми. Повечето планети се развиват по план. А моите светове — макар и само четири! — са постоянен източник на тревоги. Вината не е моя — та аз съм вторият по интелект и могъщество след вас. А ми се падна най-мръсната работа.“

„Именно защото притежаваш необходимите качества.“ — Ако едорианците можеха да се усмихват, то в момента Владетелят се подхилваше.

„И така да е, но в момента повече ме интересува дали всичките ми проблеми се дължат само на случайността... Според мен напоследък границите на тези случайности са станали доста еластични... и веднага щом разбере кой си играе със случайностите, в нашия Кръг ще се освободи едно вакантно място!“

„Тъй ли? — цялото безгрижие и леност в мислите на Владетеля набързо се изпари. — Двойна игра ли играеш, а, Гарлейн? Кого подозираш? Готов ли си да го обвиниш?“

„Все още не. И изобщо не възнамерявам да подозирам и да обвинявам когото и да било. Просто ще разбере кой е и ще действам.“

„Срещу КОГО? Срещу МЕН? Или срещу заповедите МИ?“ — студен гняв пропълзя откъм мислите на Владетеля.

„Не, напротив, *в съответствие с тях*, — възрази Гарлейн, без да загуби самообладание. — Ако някой съзнателно ми усложнява работата, то какво да кажем за вас? Представете си, че съм прав и че поверените ми четири планети са в плачевно състояние заради машинациите на някой от Вътрешния Кръг. Това със сигурност ще срина репутацията ми — но кажете ми, кой ще бъде следващият пострадал? Струва ми се, че има над какво да се помисли.“

„Може и да си прав... В цялата работа има няколко необясними неща. Поотделно нито едно от тях не се набива на очи и изглежда като случайност. Но взети накуп... и така погледнати...“

* * *

И така, предположението на Старшите се потвърди — едорианците не успяха да изчислят координатите на Аризия. Пришълците от чуждата вселена не успяха да създадат ужасното оръжие, годно да се противопостави на стражите на цивилизацията. Но Галактическият Патрул щеше да се появи съвсем скоро, само след няколко хилядолетия.

Ако пришълците не бяха толкова подозрителни, самонадеяни и деспотични, ако само можеха да се вслушат в нечие чуждо мнение. С една дума, ако не бяха толкова едорианци — историята на цивилизацията нямаше да бъде написана. Или щеше да я напише някой друг.

Но те си бяха едорианци...

2. АРИЗИЯ

За краткото време между падането на Атлантида и въздигането на Рим към висините на могъществото му, Еуконидор не успя да възмъжее съвсем. По аризианските стандарти той все още си оставаше младеж. Вече беше Страж, и още много, много векове щеше да изпълнява задълженията си като такъв. Разумът на младия изследовател се разви дотолкова, че вече правилно разбираше думите на Старшите за пътищата, по които трябва да се развива цивилизацията. Освен това, той лично можеше да наблюдава прогреса в развитието на световите, които му бяха поверени. Все още, обаче не му достигаше безпристрастност — вживяваше се в събития, които според Старшите, бяха просто печална необходимост.

„Чувствата ти са напълно естествени, Еуконидор, — сля мисли с неговите Пазителят Дроунли, който отговаряше за Земята. — На нас това ни харесва толкова, колкото и на теб. Но има неща, които просто трябва да се случат и те са неизбежни... иначе цивилизацията никога няма да съзрее достатъчно.“

„Но наистина ли нищо не можем да направим?“ — не можеше да се примири с неизбежното Еуконидор.

Дроунли помълча, а после в мислите му нахлу печал.

„Можеш ли да предложиш нещо?“

„Не, — призна юношата. — Но аз мислех, че вие, Старшите, като много по-умни и опитни от мен ще,... та вие можете всичко!“

„Не, не можем. Рим ще падне. Той ТРЯБВА да падне.“

„Заради Нерон, нали? И ние няма да направим нищо?“

„Нерон... Разбери, младши, не ни е позволено толкова много. Нашите въплъщения — Петроний, Акте и другите — те ще направят каквото могат, но способностите им са равни с тези на обикновените хора. Те трябва да се крият, тъй като всяка демонстрация на необикновените им способности — ментални или физиологически, веднага ще бъде забелязана и разкрита. От друга страна, Нерон — това е земното превъплъщение на Гарлейн от Едор — има много повече свобода на действие.“

„Да, разбирам... Дори физическото отстраняване на Нерон няма да промени нищо... И да умре Нерон — Гарлейн ще остане... — той замълча. — Добре, Старши, ще ви послушам.“

И с тази тъжна забележка разговорът им приключи.

3. РИМ

В една малка клетка под западните трибуни на хиподрома имаше двама души. През тесния процепа на прозорчето нахлуваше миризмата на пот и кръв, а от време на време каменните стени на амфитеатъра се тресяха от рева на възбудената тълпа.

— Нима и ти, Ливий, като всеки от нас, нямаш причина да умреш? — тихо шепнеше до ухото на приятеля си Патрокъл. — Наистина, гладиаторите са добре хранени, имат приличен покрив над главата си, но всеки ден тренират — също като конете за надбягване. И ние сме като тях, като жребците... по-низши сме дори от робите. Те поне имат някаква свобода, а ние нямаме нищо. Ние сме животни... бием се с всеки, срещу който ни насъскат нашите господари. Този, който оцелее, се бие отново, докато някой ден всичко свърши... — и той тежко въздъхна. — Някога имах жена... деца... Ти също... Дали ще ги видим някога отново? Ще разберем ли какво е станало с тях? Не... Тогава за какво да живеем? Едва ли нашият живот струва повече от една изтъркана от алчни ръце сестерция. Този живот — нашия... Не е ли по-добре тогава да го дадем в името на една справедлива кауза?

Беотиецът Ливий вдигна поглед от посипаната с пясък арена към пищния императорски трон, украсен с пурпурни знаменца. Внезапно

той обърна глава и изгледа приятеля си отгоре до долу. Здрави, мускулести крака, тънка талия, мощен торс и широки рамена. Едра глава, увенчана с несресана лъвска грива от рижо-кестенява коса. А очите — светлокестеняви, с проблясващи в тях златисти искрици, — студени, съсредоточени и целеустремени.

— Отдавна очаквах тези думи, — тихо промълви Ливий. — Добре си подбрал момента, Патрокъл — досега, обаче нищо не подозирах. Но аз добре познавам гладиаторите... не можех да не усетя... нещо просто витаеше във въздуха, но не знаех какво е то... няколко седмици вече. Също така ми е ясно, че не си струва да те питам — едва ли ще ми отговориш...

— Прав си, не си струва.

— Добре тогава. Благодаря, че ми се довери — аз съм с вас. Но вече не се надявам на нищо. Твоето племе отглежда мъже, в чиито очи блести слънцето... храбри и мъдри като Спартак... но дори и той не успя. А сега ситуацията е много, много по-лоша отколкото тогава. Никой от заговорниците срещу императора не остана сред живите — дори онази вещица, майка му. Всички загинаха, знаеш как. Неговите шпиони са навсякъде... Обаче, — Ливий здраво стисна рамото на тракиеца, — аз нямам нищо против да умра, стига да взема със себе си на оня свят няколко преторианци. Това ми стига... дори тази сянка от надежда...

— Аз ще ти дам много повече от една сянка, — вълча усмивка цъфна на лицето на Патрокъл. — Да, шпионите му наистина си ги бива. Но и ние не сме по-лоши. Много от тварите, които ни следяха, вече са мъртви. Другите скоро ще ги последват... Гладиус, например. Нали знаеш, че от време на време се случва някой слабак да надвие по-силния, но на него това му се случва вече за шести път — той няма и драскотина! Но следващата битка ще му е последната — нищо, че Нерон уж го пази... И ние си имаме своите номера...

— Да, така е. Но гладиаторите не за първи път замислят нещо срещу Нерон. И винаги ден-два преди заговора ги изкарват на арената и ги принуждават да се бият. Дали и сега няма да стане същото... — пресекна гласът на Ливий.

— Този път в отбора има и други освен гладиаторите, Ливий. Имаме могъщи покровители и в двора. Един от тях вече си е приготвил ножа и се кани да го забие в ребрата на Нерон... и постоянно го носи

със себе си. Освен това със сигурност знам, че императорът не подозира нищо. Този път ще успеем, Ливий!

Точно в този момент разплулия се на трона Нерон избухна в див кикот — на арената лъвовете разкъсваха младата християнка.

— Какво трябва да направя? — попита беотиецът.

— Първо трябва да ти кажа нещо, — отвърна тракиеца и продължи. — Затворите са пълни с християни, арените също, а освен това ги закопават и живи за назидание на останалите. Стотици от тях, пък ще бъдат разпънати на кръстовете.

— Да, защо не? Всички знаят, че те отравят кладенците, убиват деца и се занимават с магия. Те са една пасмина от вещици и магьосници!

— Може и така да е, — потрепериха масивните рамене на Патрокъл. — Но утре през нощта, тези, които не ги разпънат... — той спря, а после изведнъж попита: — Виждал ли си някога как правят факли от живи хора?

— Само веднъж. Потресаваща гледка... Кръвта ти кипва като пред битка... или... когато усещаш смъртта на върха на камата си. Значи смяташ, че наистина ще го направят?

— Да. И то насред императорската градина. А когато светлината от „факлите“ стане достатъчно силна, Нерон лично ще открие тържественото шествие. Когато колесницата му мине покрай десетия „факел“, един от нашите ще метне ножа си — същия онзи нож, който точи вече цяла седмица. Преторианците ще се нахвърлят върху тълпата, ще стане меле, и точно тогава ние ще ги нападнем. Ще изколим стражите, ще нахлуем в двореца и ще си разчистим сметките с всички до един... Мъже, жени, деца... всички ще умрат! Всички!

— Всичко това е много хубаво — но само на думи, — скептично отвърна Ливий. — Великите гладиатори като Патрокъл Тракиеца са свободни да отидат където си поискат и ще имат късмета да участват във веселбата. Но ние, простосмъртните, ще си гнием безутешно в заключените казарми!

— Не се притеснявай, всичко е уредено. Един-двама от високопоставените римски граждани убедиха ланиста^[1] да устрои гуляй и за гладиаторите, веднага след разпъването на кръст. Тоест, ние ще пиянстваме в Клавдиевата горичка, точно срещу парка на императора!

— Ха! — издиша шумно Ливий, и в очите му заблестя жарава. — Кълна се във Ваал, Бакхус и увисналия задник на Изида! За пръв път от толкова години да се почувствам и аз човек! Ще изтребим тези гадове, а после... Чакай, чакай... А оръжие? Откъде ще вземем оръжие?

— Ще го укроят тайно под плащовете си онези от благородниците, които са на наша страна. Първо ще убием ланиста, а после — преторианските псета. Но запомни, Ливий... гвардейския командир Тигелин — той е мой! Сам ще му изтръгна сърцето!

— Обещавам ти! Чух, че той е задирял жена ти... — беотиецът стисна юмруци и тихо се размая. — Ех, че веселба ще падне! За такова нещо си струва да умреш — чувам вече веслата на Хароновата лодка. Сигурен съм, че днес мечът ми добре ще се потруди — пощада никому!

— По-спокойно, Ливий, пази си силите за по-късно. Колкото до мен, аз изобщо не се вълнувам. Днес посетих храма на Юпитер и направих жертвоприношение в негова чест... той винаги е бил добър към мен досега и няма да ме напусне и утре. Когато и да пуснат на арената срещу мен днес — звяр или човек — чака го смърт!

— Надявам се. Чуй! Тръбите! Някой идва насам.

Вратата зейна. Високият, охранен ланист, препасал меч и камшик, влезе в клетката. След него вратата се хлопна, а последвалото скрибуцане на ключа в ключалката бе удавено от долетелите откъм арената вопли. Няколко минути господарят мълчаливо гледаше Патрокъл. Личеше си, че той е много развълнуван.

— Е, Желязна Ръка, — каза най-накрая той, — не си ли поне малко любопитен какво те чака на арената?

— Ни най-малко, — безразлично отвърна Патрокъл. — Освен избора на подходящото оръжие, естествено. А ти, бая си се запъхтял... Защо? Нещо специално ли е?

— Специално ли?! Та това ще бъде битката на годината! Патрокъл срещу Фермиус! Пълна свобода в избора на оръжие и доспехи! Залозите хвъркнаха на десет милиона сестерции!

— Фермиус! — възкликна беотиецът. — Галът Фермиус! Да те пази щитът на Атина!

— Можеш да го пожелаеш и на мен, — тромаво се пошегува ланистът. — Заложих хиляда сестерции на Патрокъл, едно към две,

преди да разбере кой ще му бъде противник. Слушай, Желязна Ръка, — завъртя се той към боеца си, — ако го тръшнеш, една трета от печалбата ми е твоя!

— Благодаря. Но докато това стане, тъкмо ще имаш време да изчислиш моя дял. Казват, че Фермиус е добър на арената, но аз никога не съм го виждал как се бие. Бил силен и бърз — малко по-лек е от мен, но не чак толкова бърз, колкото мен. Той сигурно знае, че предпочитам тракийския стил и навярно затова ще избере тежките самнитски доспехи и оръжие. Да знаеш нещо по въпроса?

— Не. Нищо не ми казаха. Условията са напълно ясни — бой без ограничения и правила!

— Х-ъм-м, без ограничения... Бас хващам, че ще нахлузи самнитските доспехи! Такива двубои са трудни и тежки, но пък можеш да печелиш време, а после да пробваш някой и друг номер... Добре, ще си взема меч и двата кинжала. И... Да! Намери ми боздуган. Най-лекия, който имат в оръжейната.

— Боздуган ли? Но тракийците не...

— Боздуган, казах! Да не би да искаш ти да се биеш с Фермиус?

Ланистът погледна през прозорчето, кресна нещо и след няколко минути оръжието беше донесено. Патрокъл сграбчи боздугана с две ръце, развъртя го над главата си и нанесе мощен удар по една издатина в каменната стена. Боздуганът остана цял. Те продължиха да чакат.

Отново зазвучаха тръбите и оглушителният шум бе последван от почти пълна тишина. После вратата се отвори.

— Безстрашният Фермиус срещу смелия Патрокъл, — разнесе се глас откъм арената. — Времето на двубоя не е фиксирано! Оръжието — по избор! Започвайте!

Две високи, едри фигури застанаха един срещу друг в центъра на арената. Доспехите на Патрокъл, шлем и щит, целите във вдлъбнатини и дракотини, матово блестяха. Те бяха създадени за битка и се използваха за битка. Бронята на гала беше покрита с причудливи ковани инкрустации, над шлема му се поклащаше ярко перо, а щитът блестеше в сребро. Като че ли никога меч и тризъбец не се бяха докосвали до цялото това великолепие. Явно Фермиус беше конте.

Гладиаторите едновременно пристъпиха напред и се обърнаха с лице към подиума, където удобно се беше излегнал Нерон. Шумът от разговорите внезапно замря. Боздуганът предизвика немалко спорове и

пререкания. Патрокъл подхвърли боздугана си във въздуха, а галът завъртя няколко пъти над главата си дълъг остър меч. Те се провикнаха в унисон:

— Аве, Цезар! Отиващите на смърт те поздравяват!

Вимпелът, показващ началото на схватката, изплющя, вдигайки се — тутакси и двамата противници се стрелнаха един към друг. Фермиус замахна, стремително атакувайки с меча си, но не улучи. Боздуганът в ръцете на Патрокъл се въртеше леко като перце, устремен към гърдите на противника, но в крайна сметка блестящата броня остана непокътната. Тракиецът се надяваше никога да не се досети, че атаката му е фалшива. Истинската му цел беше всъщност много пониско. Фермиус отново вдигна меча, разкривайки се за миг, и тогава Патрокъл се стрелна и удари. Последва нов удар, а след него друг.

Но галът оправда репутацията си — беше и бърз и силен. Първия удар, насочен към коляното му, той посрещна с щита си, а ударът отляво по бедрото — също. Третият се стовари с глух звън върху бронзовия нараменник на доспехите му. Сетне последва серия удари с меч, бързи и резки, които доста затрудниха Фермиус, но и в крайна сметка само ярките пера, украсяващи шлема му, полетяха към земята. Публиката развълнувано откликна. Войните отскачиха един от друг и внимателно се заразглеждаха.

От тяхна гледна точка това беше просто загревка. Загубата на перата за тях, професионалистите, означаваше само едно — внезапната атака на тракиеца се бе оказала неуспешна. Сега всеки чувстваше, че има насреща си наистина смъртоносно опасен противник и това приятно гъделичкаше нервите на зрителите, но не и техните.

Тълпата полудя. Огромният, стар хиподром, където се провеждаха всички конски надбягвания и гладиаторски срещи, отдавана не бе ставал свидетел на такъв двубой. Над посипаната с пясък арена и редовете каменни пейки, опасващи я чак до небето, витаеше страховито аромата на скорошна гибел. Сърцата на зрителите отиваха в петите им, гърлата им пресъхваха мъчително, но изведнъж жадно поемаха въздуха, а очите им се отваряха все по-широко, мъчейки се да не пропуснат нито миг. Римляните просто се наслаждаваха на любимото си зрелище. Всеки — бил той мъж или жена, усещаше с небцето си опияняващия вкус на кръвта и жадуваше

да зърне цвета ѝ. Всички знаеха, че единият от тези двамата днес ще умре. Никой нямаше да разреши и на двамата да оцелеят. Но това не се и очакваше от бойци като днешните — те никога нямаше да разочароват зрителите.

Жени с пламнали от страст лица крещяха и пищяха, възбудени до крайност. Мъжете ругаеха, скачаха от местата си и размахваха юмруци. Но и едните, и другите не забравяха да залагат.

— Петстотин за Фермиус! — викаше един, размахвайки дъсчица и стило.

— Прието! — отговориха отсреща. — Галът е кажи-речи мъртвец! Патрокъл трябва само да го довърши!

— Хиляда! — гласеше следващото предложение. — Патрокъл изпусна шанса си. Хиляда за Фермиус!

— Прието!

— Две хиляди!

— Пет хиляди!

— Десет!

Гладиаторите се приближиха. Замах и рязко просвистя меч — последва грохот. Щитовете се тресяха от сипещите се по тях удари, мечовете звъняха и проблясваха. Напред, назад, в кръг, отстъпвайки и нападайки, в една непрекъсната демонстрация на майсторство, ярост и мощ. Времето минаваше, напрежението растеше, сгъстявайки се все повече и повече, концентрирайки се върху арената като мрачен и тежък смог.

Кръв бликна от разсеченото бедро на гала, и половината от публиката се разкрещя в екстаз. Кръв се стичаше и през процепите в доспехите на Патрокъл, засъхвайки на тъмни петна — тогава от другата половина се понесе див, животински вой.

Нито един боец не би издържал дълго такова темпо. И двамата — и тракиецът, и галът, почнаха да се уморяват. Движенията им изгубиха бързината си. Благодарение на превъзходството си в килограми и по-леките си доспехи, Патрокъл беше взел надмощие над гала и му позволяваше само да се отбранява, но и неговите собствени сили отслабваха с всяка секунда. Накрая той скочи рязко напред и удари щита на противника си. Острието проби метала и заседна до половината в дървото. Последва бързо завъртане на острието, и щита заедно със заседналия в него меч, отхвърча встрани. Изненаданият

Фермиус нададе радостен рев и хващайки с две ръце тежкия си самнитски меч, замахна високо над главата си за последния удар.

И тогава Патрокъл нападна. Боздуганът, скрит до този момент зад щита, изведнъж се оказа в дясната му ръка, после бронята на гала жално издрънча и хлътна навътре като тенекиена кутийка. Тежката желязна глава на боздугана попадна точно по средата на галските доспехи, Фермиус залитна, отстъпи назад, клатушкайки се и се сгромоляса на земята. Тялото му едва се бе докоснало до пясъка, а Патрокъл вече бе стъпил с крак на гърдите му, гордо вдигнал глава. Неговият противник вече беше мъртъв, но не това беше важното. Стискайки в ръце кинжала си, тракиецът чакаше знака на императора.

Обезумялата тълпа окончателно полудя. Нито един от тези опиянени от кръвта хора не би помислил за милост. Може би някой друг път те биха подарили живота на победения — не от състрадание, а просто защото той би им създал развлечение поне още веднъж; но сега, усещайки опияняващата близост на смъртта, те искаха да стигнат до самия край.

— Смърт! — ехтеше отвсякъде. — *Смърт! Смърт!*

Палецът на дясната ръка на Нерон посочи надолу, и всички зрители единодушно повториха жеста му. Смърт! Чудовищният шум се усили още повече.

Патрокъл нанесе ненужния вече последен удар.

— Работата е свършена! — прозвуча отнякъде нечий вик.

* * *

Така оцеля тракиецът Патрокъл. За негово учудване, същото сполетя и Ливий.

— Радвам се за теб, Желязна Ръка! — възбудата на беотиеца учуди Патрокъл. — Атина Палада те запази, точно както я помолих! Но... в името на Тот и Озирис, ужасно ме изплаши, когато мечът ти заседна в щита на оня гал и ти остана без оръжие... Да-а, ние, простосмъртните, не можем да се мерим с такива като теб!

— Е, ти също си се справил, както виждам, — прекъсна Патрокъл нервното излияние на приятеля си. — Не можах да гледам първите ти две битки, но видях как се справи с Календий. Той беше

добър — един от най-добрите в Рим — и аз си мислех, че хич няма да ти е леко... но, съдейки по всичко, ти си се отървал само с няколко драскотини. Отлично представяне!

— Жертвоприношенията — жертвоприношенията и молитвите към боговете, това е! Това ме спаси! Долу, на арената, усетих как кръвта ми кипва, и разбрах, че съдбата ще е благосклонна и този път... Между другото, забеляза ли онази червеночоса гъркиня, която размахваше ръце към главата ти, точно когато ти се втурна към Фермиус?

— Какво? Ти съвсем пощуря, Ливий. Имам си достатъчно проблеми — само магьосници ми липсват.

— Тя искаше да те омагьоса, знам го. Защото после се появи тук заедно с ланиста и започна да ми прави мили очи. Аз, както изглежда, вече съм втори след теб в школата... Страхотна е, казвам ти, бива си я! Но аз се чувствам все по-добре и по-добре, и когато тя си тръгна, си помислих, че дори и някой гаден рециарий няма да ми се опре! Още една-две такива срещи и кой знае — може и аз самият да стана Велик Воин — също като теб!

Двамата жадно се нахвърлиха върху храната — дар от императора за победителите, а после се върнаха до арената, за да позяпат разпънатите на кръст християни. Дъното на амфитеатъра бе запълнено от край до край с дървени кръстове, увесени със сгърчени тела.

В интерес на истината, тази чудовищна гледка представляваше едно чудесно забавление за гладиаторите. Те бяха жестоки хора, живееха в не по-малко жестоки времена и се подчиняваха на две основни правила: да убиват по заповед и да умират достойно при необходимост. От гледна точка на морала и порядките на едно по-умерено ежедневие те бяха варвари, но за собственото си време поведението им беше напълно нормално.

Нощта настъпи. Всички римски гладиатори се събраха в горичката на Клавдий около огъващите се под тежестта на яденето и пиенето маси. Имаше и достатъчно жени — жени, достъпни за всекиго, който охотно очаква това. Към полунощ гуляят се бе развихрил с пълна сила. Поне всичко изглеждаше така отстрани. Ядоха и пиха, и то доста, но голяма част от виното всъщност тайно се изливаше под масите, на земята. И когато започна да се мръква,

гладиаторите започнаха да си намират един или друг повод и зарязваха приятелките си и тихомълком се изнасяха към пътеката, отделяща горичката от строените в редица преторианци, охраняващи императорския дворец.

От тънещата в мрак вътрешност на Цезаровия парк изведнъж се извиси ален пламък и скупчилите се около пътя гладиатори се нахвърлиха върху стражата. Започна битка. Преторианците отчаяно се защитаваха, но противниците им ги превъзхождаха десеторно, както по численост, така и с яростта си. Вече въоръжени, затворниците нахлуха в охраняваната градина. Мечове, кинжали, секири и копия колева, режеха и съсичаха плът и кости. Водата във фонтаните почервения, тревата стана хлъзгава.

Патрокъл се позабави, търсейки броня, която да му е по мярка. После пък му се наложи първо да довърши трима непознати ланисти, преди да се докопа до собствения си и да си разчисти сметките с него. Тракиецът се намираше малко по-назад от останалите гладиатори, когато към него се хвърли Петроний, млад римски конник. Юношата сграбчи Патрокъл за ръката.

Блед и треперещ, той никак не приличаше на изисканото конте, диктуващо модата в Рим. Невъзмутимият доскоро потомък на древен род беше неузнаваем — целият трепереше, очите му блуждаеха, а дрехите му бяха раздърпани.

— Патрокъл! В името на Бакхус, кажи ми, Патрокъл! Защо атакувахте? Нямахте сигнал! Аз... аз не убих Нерон!

— Какво! — избухна тракиецът. — Кълна се в Юпитер! Как да нямаше сигнал — аз го видях с очите си! Какво стана?

— Аз не можах... — Петроний нервно се облиза.

— Стоях пред него... Никой не можеше да ми попречи! Всичко беше съвсем просто и лесно... Но още преди да посегна към ножа си, разбрах, че не мога да се помръдна. **Очите** му, те бяха... Патрокъл, кълна се в гърдите на Венера, — той стоеше и ме гледаше, а аз не можех и с пръст да помръдна, казвам ти!! А после някак си пряко сили, и аз не знам как, се откъснах и избягах.

— Как успя да ме намериш толкова бързо?

— Аз... не знам, — измрънка изплашено аристократът. — Аз тичах и изведнъж се натъкнах на теб. Но какво ще правим... какво ще правиш ти сега?

Тракиецът се замисли. Доскоро той вярваше, че сам Юпитер го води. Боецът почиташе всички богове и богини — и римските, и тракийските, а също и половината от боговете на Гърция, Египет и Вавилон. Отвъдният свят беше съвсем близко и беше също толкова реален, колкото и истинския; а едно от съвсем нормалните неща в него беше съществуването на „лошо око“. Но независимо от доверчивото си упование в силата на религията, а може би и точно благодарение на нея, Патрокъл също така неотклонно вярваше и разчиташе на собствените си сили. Той бързо взе решение.

— Да ме пази Юпитер от зли очи! — силно се провикна той, завъртайки се.

— Къде отиваш? — попита Петроний, все още треперейки.

— Да сторя това, в което се заклев пред олтара на Юпитер — да убия проклетата твар! И да си оправя сметките с Тигелин!

После се втурна напред, бързо заобиколи въоръжената тълпа и се пъкна в мелето. Той бе Патрокъл, Великият Воин и вършеше това, което умееше най-добре. Това беше тежка работа, но той нямаше съперници. Никой не можеше да му устои — нито преторианец, нито легионер. Дори без обичайните си доспехи и оръжия той се справяше отлично. Един след друг стражите се изправяха срещу него — и умираха.

Императорът, седнал удобно в компанията на красиво малко момче и още по-прелестна куртизанка, се любуваше на играта на пламъците от факлите, гледайки ги през шлифован изумруд, а една мъничка част от едорианския му мозък наблюдаваше схватката между Патрокъл и Тигелин.

Дали да позволи на гладиатора да убие командира на гвардията? Или не? Всъщност, не е ли все едно какво ще се случи — едва ли нещо на тази мизерна, варварска планетка би могло да е решаващо. Тя не бе нищо повече от парченце сгъстен космически прах за бъдещата Едорианска империя. Е, сигурно щеше да е забавно да погледа как тракиеца укротява гнева си, кълцайки римлянина на парчета. Но, от друга страна, имаше още работа за свършване, и продажния римски мерзавец все още му беше нужен. Щеше да го остави да затъва в разврат все повече и повече, докато накрая сам не си прережеше гърлото. Жалко, че тракиецът никога нямаше да узнае това — но така е най-добре, защото дори и най-жестокото и страховито отмъщение на

Патрокъл би било благодеяние в сравнение с участието, очакващо нещастния командир на преторианците.

Силен удар се стовари върху шлема на Патрокъл и го просна на земята. Следващият отнесе черепа му.

Така завърши последния опит да бъде спасен Рим — с пълен провал, толкова пълен, че дори педантични хронисти като Тацит и Светоний го споменаваха само като досадна пречка, възникнала на едно от поредните празненства на Нерон.

[1] Ланист — шеф на гладиаторите (Бел.ред.) ↑

ЧАСТ ВТОРА

СВЕТОВНИТЕ ВОЙНИ

ГЛАВА 4

1918 ГОДИНА

Въздушният бой беше към края си. Капитан Ралф Киннисон, грубиян и побойник, се беше вкопчил с мъртва хватка в лостовете за управление. Самолетът му, с простреляни задкрилки му се струваше адски тежък и неповратлив. Засега се държеше — не беше ранен, пък и все още нищо не се беше подпалило. Киннисон влезе в остър вираж, насочвайки самолета надолу и настрани; тогава чу воя на куршумите, забиващи се във вече мъртвия му мотор. Гореше ли? Слава богу, май не. Може би щеше да успее да приземи тая купчина метал някъде...

Бавно, прекалено бавно той излезе от крена и машината се устреми към полето отдолу в мамещата го спасителна канавка. Всичко щеше да свърши добре, ако онези не го докопат при следващата си атака.

Грозен тътен се разнесе отзад. Господи, картечници! Киннисон целият се сви, очаквайки взрива, но нищо не се случи — явно не се целеха в него. Двигателят му бе улучен близо до фронтвата линия. Сега го вълнуваше най-вече въпросът на чия територия ще се приземи. Съдейки по изстрелите, май беше близо до своите.

Шасито почти докосваше земята, когато с неимоверни усилия той успя да изправи нагоре носа на самолета. Скоростта на машината веднага рязко падна. Тя подскочи и се удари в земята, но Киннисон я изправи и тя се затъркала по полето. Наученото не се забравяше лесно — преди време Ралф участвуваше в състезания по мотоциклетизъм. Докато правеше невъзможни, фантастични завой из полето, го обля горещина — в крайна сметка бяха улучили резервоара с горивото. Стрелбата продължи. Куршумите се забиваха в земята, свистяха покрай тила му и отскачаха от крилата. Но канавката беше вече близо. Блатистите й, вонящи краища и застоялата вода бяха единствената надежда за спасение на Ралф. Небето над него се раздираше от воя на вражеските самолети и трясъка на картечниците. Киннисон вече бавно потъваше в спасителната кал, когато се разнесе невероятен грохот. Ха, май на някой от „хансовете“ хич не му провървя!

Неочаквано стрелбата спря.

— Хванахме един! Хванахме го гада! — раздадоха се радостни възгласи.

— Долу! Не си показвайте главите, идиоти такива! — ревна властен глас, по всяка вероятност сержантски. — Куршум в главата ли ви се е приискал? Стига глупости, трябва да се омитаме оттук. Ей, летецо, жив ли си?

Отвратителната кал нахлуваше в кабината, пълзеше в обувките му и напръска лицето му. Самолетът потъваше все повече и повече. Киннисон упорито плюеше, докато най-накрая успя да отговори.

— Добре съм, — викна той и започна да се катери по полегатия бряг на канавката. Бръмченето на преминаващ куршум го стресна и той стана по-предпазлив.

— Хей, момчета, на мен си ми е много добре и тук... При вас е доста напечено!

— Прав си, братле! Тук е по-горещо и от пъкъла на ада! Спусни се долу и давай напред, докато стигнеш първия завой. Ще видиш един ред големи камънаци, пълзи зад тях, после има едно опасно място, няма къде да се скриеш, но смятам, че ти ще се справиш! Чакаме те тук при нас, на хълма. И побързай! Онези мерзавци горе вече добре ни разгледаха и всеки момент ще започнат да стрелят!

Киннисон педантично изпълни всичко, което му каза сержанта. Намери купчината камъни и запълзя под прикритието ѝ, смъквайки до кръв кожата си и полепналата по гащеризона му кал. Случаен куршум мина високо над главата му. Най-накрая той изпълзя на склона и се спотаи криво-ляво зад голо, хилаво дръвче. Изчака и се добра до хората. Огромният, светлокос сержант се ухили и басово рече:

— О'кей, момче. Вече си сред свои. А сега се размърдай, тука вече нямаме работа.

— С удоволствие, — за първи път днес Киннисон си позволи да се усмихне. В ясните му, светлокафяви очи проблеснаха златисти точки. — Едва се добрах до тук, но нямам желание да оставам и секунда. От коя част сте? Къде се намираме?

Бу-у-у-м! Земята и небето се разтресоха. Там, където допреди малко имаше хора, изригна чудовищен облак от пръст, парчета камъни и останки от дървета. Последва нов взрив и още, и още! Бум! Тряс! Като че ли снаряди от всички възможни калибри се изсипваха върху

земята. Малката група американци се завъртя като един и хукна да бяга. Ралф тичаше, без да забелязва нищо. Цялото му същество се стремеше напред и напред, колкото се може по-далеч от това опасно място. Чак когато вече всички едва дишаха, спряха.

— Ние сме от шеста рота на седемдесет и шести артилерийски полк, — отвърна невъзмутимо сержантът, все едно че току-що го бяха попитали. — А що се отнася до това къде се намираме, знам само, че сме някъде между Берлин и Париж. Вчера ни изритаха като кучета от позициите ни и оттогава все бягаме. Нашият капитан беше там, на хълма, но го простреляха, докато гонеха тебе. Остана само лейтенантът, но той е съвсем зелен.

— Добри новини, няма що... Аз по-добре да тръгна с вас, момчета,... но щом се ориентираме къде сме, ще разбера какви са ми шансовете да се добера до моята част.

— Дяволски малки, гръм да ме порази! Тук има повече шваби, отколкото бълхи у краставо куче!

Киннисон стисна юмруци и наведе глава. „Ама че късмет имаше — да се навре в най-големия бой!“

Артилеристът преспокойно продължи:

— Трябва да се качим по-високо: първо, оттам се вижда по-добре, и второ, може пък там да са нашите.

Когато се добраха до върха на хълма, всички се убедиха, че сержантът има право. Първото, което видяха, беше един белокоп, но твърде стар, за да се намира на предната линия мъж, който седеше на къс скала и пушеше. Отлично ушитата униформа изглеждаше прекрасно върху доста масивната му фигура, но беше невероятно мръсна и измачкана, а от разкъсания му крачол стърчаха окървавени бинтове. Независимо от факта, че той явно беше офицер, — и то от висок ранг, по двуредната му куртка не се виждаха никакви отличителни знаци. Киннисон, заедно с артилеристите, се насочи към него и тутакси младичкият лейтенант скочи до седналия офицер.

— Званието ви? Аз съм лейтенант Рандолф от...

— Интересувате се от чина ми, а? — Седналият мъж се усмихна и хвърли фаса си. — Когато аз бях лейтенант, и на мен това ми се струваше адски важно, синко. Между другото, ти едва ли си бил роден тогава... — той разтърка ранения си крак и рече: — Аз съм генерал-майор Слайтън.

— О, сър, простете!

— Забравете. Колцина сте? Всички ли имат оръжие?

— Седмина сме. Имаме и радиостанция.

— Радиостанция?! По дяволите! Къде е? Дайте я тук веднага!

Лейтенантът се втурна на бегом. Слайтън се обърна към Киннисон и сержанта, разглеждайки ги изпитателно от главата до петите.

— Сержант, как сте с боеприпасите?

— Добре, сър! Разполагаме с тридесет пълнителя.

— Отлично! Добре ще ни дойдат, както и вие. А що се отнася до пилота, дори не зная...

Точно тогава домъкнаха радиостанцията и генералът се сведе над нея. Киннисон го гледаше изумен — какво ли бе накарало този „тилов плъх“ със солидно шкембенце и лъщяща плешивина да се озове тук, на предната линия, под куршумите.

— Дайте ми „Мента“. „Мента“ ли е? Тук Слайтън... Да... Да... Дайте ми Везер... По дяволите! Везер, млъкни и ме остави да говоря, връзката може да се разпадне всеки момент. Намираме се на хълм 4–71, на около двеста-триста... Съставът ли? Всякакъв вид войски. Да... Отстъпили са твърде бързо и са избягали твърде далеч — и двата фланга са открити, отрязани сме от всички... Ало!... Ало!... — Той заряза радиостанцията и се обърна към Киннисон. — Предполагам, капитане, че горите от желание да се върнете в частта си, а на мен сега ми трябва куриер. Искате ли да опитате да се доберете до своите?

— Да, сър.

— Ако успеете, използвайте първия полеви телефон, до който се доберете и се свържете с „Мента“ — това е генерал Везер. Предайте му, че сме отрязани, но немците не разполагат с много войска тук, пък и позицията им не е особено добра. Нека генерала прати самолети или танкове, така ще успее да разпръсне фронтвата им линия... Почакайте за миг. Сержант, как се казвате? — Слайтън се втренчи в мощната фигура, изпъната в стойка „мирно“ пред него.

— Уелс, сър.

— Ако разполагате с картечници, какво бихте направили?

— Бих ги поставил тук, и тук, за да държа под прицел цялата равнина, — показа с пръст сержантът.

— А ако имам още една-две, бих ги поставил...

— Достатъчно. Уелс, от този момент нататък вече сте лейтенант. Вие ще отговаряте за картечните. След половин час ще ви чакам да ми докладвате за заетите от вас позиции. — Слайтън стана и обърна гръб на вкаменилия се от учудване артилерист. — А сега да се върнем на въпроса, Киннисон. И така, аз вероятно ще мога да се задържа тук до довечера. Все още не са ни открили, но когато започне настъплението, този хълм ще изчезне от лицето на земята. Така че предайте на Везер да изпрати хората и техниката колкото се може по-бързо. Ясно ли се изразих?

— Да, сър. — По ръкава на генералския мундир пълзеше огромен кафеникавочерен бръмбар, и на Киннисон ужасно му се искаше да го перне.

— Имате ли компас?

— Да, сър.

Бръмбарът междувременно се качи чак до рамото на Слайтън и започна да поклаща забавно антенките си. Киннисон направо не можеше да откъсне очи от него. Генералът го изгледа с недоумение и продължи:

— Вземайте си каската и тръгвайте. Посока североизток — някъде около миля и половина. Опасно е, така че по-добре не се отдалечавайте много от храстите. После ще излезете на шосето. Пътят дотам е труден, но то е наше — или поне беше наше, по последни сведения. Ще се движите по него около две мили. Там трябва да има поща. Няма как да я пропуснете — наоколо ще има мотоциклети и разни други машини. Оттам ще се свържете с Везер. Успех!

Изведнъж наоколо отново засвистяха куршуми. Генералът се хвърли на земята и бързо запълзя към малката горичка, продължавайки да крещи заповеди. Бръмбарът, привлякъл вниманието на Киннисон, падна в калта и сега се опитваше да се изправи. Киннисон се ухили на приликата между него и отдалечаващият се на четири крака генерал. Много дълго след този случай думата „генерал“ извикваше у него представата за пълещата в калта лъскава буболечка.

Ралф тръсна глава, отхвърляйки натрапчивата мисъл и на свой ред се устреми пълзешком към едно дърво, зад чийто ствол се криеха няколко човека. Единият от тях, слабичък, бледен юноша със сержантски нашивки, се извърна към Киннисон.

— Случайно да имате някоя цигара, сър? — попита с надежда той.

— Ето, вземи,... на ти ги всичките. — И Ралф му подаде целия пакет. — Имам още много... повече, отколкото ми трябват. Слушай, кажи ми какво, по дяволите, става тук? Какво прави един генерал-майор тук, толкова далече от походния клозет? И ги говори едни, все едно че съдбата на целия фронт зависи от това какво *той* ще направи. Да не би старчето да е превъртяло? Доста е напечено напоследък...

— Не мисля, но дори и да е така, едва ли някой би обърнал внимание. Вие какво, никога ли не сте чували за Слайтън? Е, тепърва ще чуете, и то неведнъж! След като приключим с това, Пършинг като нищо ще му даде поне три звездички — иначе би бил пълен идиот. Старецът изобщо не беше длъжен да участва в боевете, — каза сержантът и с наслада смукна от цигарата си. — Той е от най-висшите офицери и може да разжалва всеки. Слайтън дойде уж на инспекция, но тук всички слушат само него — той е тузар! Аз дойдох с него — като ескорт, заедно с взвод стрелци... сега са там, под брезента... Мислех си, че скоро всичко ще се оправи, а то взе да става все по-лошо... Ей, по-добре залегни! Швабите май сериозно се разшаваха!

Куршумите свистяха и виеха, чупейки клонки и брулейки листата на измъчените дръвчета. Двамата със сержанта се проснаха в пълния с вода окоп, притискайки се плътно в мократа пръст. Картеচারите на Уелс оглушително изреваха в отговор.

— Дявол да го вземе, това въобще не ми харесва, — измърмори сержантът. — Дрехите ми са непрекъснато мокри — къпя се в калта на всеки половин час!

— Приятелю, просвети ме още малко, — помоли го Киннисон. — Колкото повече неща научавам, толкова по-силно ми се приисква да се разкарам оттука. Та кои са се присъединили към вас под генералския флаг?

— Останките от два стрелкови батальона и всякакви пришълци отгук-оттам. Започнахме добре в началото, но фланговете не издържаха, а после швабите довършиха и центъра. Заповедта за отстъпление дойде твърде късно — вече почти нямаше кой да я чуе.

Киннисон кимна. Той много добре знаеше какво значи да отстъпваш посред бял ден в равнинна местност, под дъжд от куршуми и парчета снаряди.

— Сам ли тръгвате? Дръжте си очите широко отворени тогава, — продължи сержантът. — Имате ли бинокъл?

— Не.

— Е, това лесно ще се уреди. Там, зад горичката — видяхте ли стърчащите изпод брезента ботуши?

— Да, разбирам. — Киннисон знаеше, че военните офицери винаги носеха бинокли. — Действително, там е пълно с мъртъвци. Нима всичките са офицери?

— Повечето. Те се държаха плътно зад Слайтън, но швабата прелетя ниско, бръснещ полет, и добре се беше прицелил. Нашите го свалиха, но много късно — вече беше успял да пусне бомбата. Както знаете, от хората не остана много — кървава картинка,... но пет-шест бинокъла все би трябвало да са оцелели, — сержантът посочи с палец горичката отзад и се огледа. — Май нашите им видяха сметката вече! Проклетите им картечници... е, аз отивам да открия стареца, той сега ми е като баща. Дяволите да я вземат тая кал! — кихна оглушително и запълзя към дърветата.

Киннисон бавно се доближи до редицата трупове, покрити с вкоравено от кръв платнище от палатка. Повдигна го внимателно, погледна — и рязко се дръпна от чудовищната гледка. В стомаха му се събра буца. Повърна. Боже мой, какво правеха хората един с друг!

Но *той имаше* нужда от бинокъл. И го взе.

След малко, блед и треперещ, се отправи на изток. Вървеше през някога цветущата, а сега изоставена и опустошена земя. Навсякъде се търкаляха тела, както ги бе застигнала смъртта. В ранното утро въздухът вече се пропиваше от миризмата на гниеща плът. Единствените обитатели на тази равнина бяха труповете, а той, живият, бавно пълзеше между тях.

На север от него ръмжеше картечница. Огневата линия беше тук някъде, но мъглата и ехото затрудняваха определянето на точното ѝ място. Дюйм^[1] след дюйм Киннисон се придвижваше напред, педантично оглеждайки всеки фут^[2] земя с бинокъла. По звука, картечницата приличаше на немска, а Киннисон разбираше от тези оръжия. Освен това, припомни си той, „Максим 1907“ бе доста страшно оръжие, а гадовете стреляха точно с такова. Тази картечница щеше да създаде големи проблеми на приятелите му от хълма, но нищо не можеше да се направи. Маскировката на „хансовете“ си я биваше.

Ралф не можеше да види нищо, а усещаше, че е съвсем наблизно. Дявол да го вземе, проклетото нещо трябва да е тук някъде!

Минута след минута той продължаваше да търси противника — движеше се само бинокълът — и накрая го съзря. Едва доловимо проблясване на метал, неголямо възвишение, и леко облаче пара, издигащо се нагоре... Ето го! Парата явно се отделяше от нагорещения корпус на „Максим“-а. А-ха! Още едно метално проблясване!

Киннисон се замисли. Невъзможно беше да продължи по-нататък, щеше да попадне под куршумите им, а ако ги заобиколеше, щеше да се забави твърде много... Всъщност, там сигурно имаше само няколко души... освен това, наоколо все трябваше да има една-две гранати.

Ралф се прокрадна към едно от разпрострените в тревата тела и заопипва паласката. Немецът явно беше от предвидливите — откри цели три бомби. После летецът внимателно се придвижи към немското укрытие, изправи се и метна трите гранати една след друга, прикривайки се зад един огромен камък.

Бум! Тряс! Ба-аам!

Маскировъчната мрежа, а сякаш и цялата почва на няколко ярда около обречения „Максим“ изведнъж изчезнаха, все едно огромен плут бе разорал земята. Свилият се зад камъка Киннисон се наведе още пониско, защото възцарилата се след взрива тишина внезапно бе прорязана от нечий далечен вик. Отново му прилоша. Но сега не можеше да си позволи да бъде слаб — всяка секунда беше от значение.

Дяволите да го вземат! Беше ли улучил нещо въобще? Бейзболът не беше от нещата, които му се удаваха, но му се струваше, че един окоп е достатъчно голяма цел дори за такъв като него. За съжаление обаче, нито една от гранатите не попадна където трябваше. Войниците може и да са загинали, но картечницата явно бе останала невредима. Трябваше да се добере до нея...

Ралф тръгна — неуверено, стискайки пистолета в ръка, молейки се наум всички да са мъртви. В окопа лежах три неподвижни тела. Още едно се бе стоварило върху бруствера и му запречваше пътя. Той рязко избута встрани трупа и проследи с очи как убитият се изтърколи по нанадолнището. Изведнъж косата му щръкна от ужас, под каската — плъзгащото се надолу тяло внезапно оживя, разнесе се стенание. Фигури в сиви униформи се втурнаха на помощ на ранения си другар.

Капитан Ралф Киннисон не вярваше нито в бога, нито в дявола. Той беше храбрец, луда глава, но точно в този момент отчаяно се молеше картечницата да е оцеляла.

Последва мигновен оглед... Уф! Цяла беше! Резервни пълнители... Чудесно! Киннисон развъртя картечницата и започна да обсипва с огън приближаващите се фигури. Една лента — и немците изпаднаха в паника; втора — и в равнината вече не се виждаше никакъв признак на живот.

Ралф издърпа затвора и го хвърли встрани, после простреля водния кожух — с „Максима“ беше свършено. Отново извъртя картечницата и се изниза от окопа, надявайки се немците да не се усетят веднага кой е стрелял по тях.

Движейки се с максималната възможна скорост, а понякога дори и по-бързо, той се върна към досегашния си маршрут. Всичко около него изглеждаше спокойно. Той пресече равнината и се постара колкото се може по-бързо да прекоси осакатената от избухналите снаряди гора. Най-накрая пред очите му се проточи сребрилата лента на почти непокътнатото шосе. Киннисон се добра до първия завой и застина, потресен. Някога беше чел или може би слушал за нещо подобно, но никога досега не му се беше случвало да го види на живо. Невъзможно беше да се опише с думи. А сега той вървеше право към **него**. Това пътуване го преследваше през целия му двадесет и шест годишен живот и пълнеше нощите му с кошмарни сънища.

В действителност не беше станало кой знае какво — от гледна точка на жестокото време, в което живеем сега. Просто шосето изчезваше изведнъж. Това, което някога е било път, поля и ферми сега беше еднакво неразлично, разпарчетосано и сякаш нещо смляно в гигантско хаванче. На Ралф му се струваше, че земята и всичко, което бе цъфтяло, расло, движещо се или просто стоящо си върху нея, бе попаднало в някакъв чудовищен търбух, който после бе изригнал обратно несмлени останки — късове дърво и метал, примесени с обгоряла плът.

Той възкликна и побягна — побягна далеч от това уродливо, осквернено място. И както тичаше, мозъкът му продължаваше да бълва ужасяващи картини — една от друга по-отвратителни; и колкото повече се мъчеше да ги изхвърли оттам, толкова по-страшни ставаха те.

Преди, дори денем, този път бе един от най-оживените. Мотоциклети. Камиони. Велосипеди. Линейки и походни кухни. Автомобили. Оръдия с големи, допълнително подсилени колела. Конс. Мулета. И хора — най-вече хора, такива като него самия. Плътни колони, маршируващи с пълна сила — камионите не достигаха. Шосето беше претъпкано. Претъпкано с хора, оръжия и всякакви военни атрибути.

Върху същото това шосе се бе изсипал огнен дъжд. Газ като че ли не бяха пускали. Немското командване беше заповядало този участък от пътя да изчезне от лицето на земята и стотици, а може би и хиляди оръдия, с грохот и ярост бяха изпълнили унищожителната си симфония. Буквално, педантично и щателно. Пътят вече не съществуваше. Не съществуваха и зданията, а също и дърветата, храстите и полята. Окървавените парчета плът можеха да са и човешки, и магарешки, а металните не даваха никаква представа за това какво са били преди.

Ралф тичаше — по-скоро се тътреше, клатушкайки се, по тази кървава язва върху лицето на земята и накрая се озова на един помалко или повече запазен отрязък от пътя. Тук шосето бе изровено от взривилите се върху него снаряди, но поне си личеше, че е шосе. Той си спомни, че фермата, в която имаше поща и команден пункт, би трябвало да бъде след завоя.

Би трябвало... Или са знаели в какво се целят, или просто не бяха пестили снарядите — всичко беше пометено. Вместо сградите имаше огромен кратер. Земята бе покрита с останки от мотоциклети и машини. Дървета с голи клонове, без нито едно листенце, грозно разцепени пънове... С нарастващ ужас Киннисон съзря на един от клоните, доста високо над земята, окървавен мъжки торс.

Снарядите все още се сипеха, но вече много по-нарядко. Няколкостотин ярда по-нататък се показаха две линейки — те се движеха бавно, заобикаляйки ямата. Първата от тях спря.

— Ей, момче! Залегни!

Киннисон, дочул вече незабравимия вой на падащия снаряд, се гмурна в най-близката дупка. Разнесе се грохот, сякаш земята се разкъсваше на части. Нещо удари Ралф по гърба, пръстта се разтвори и го погълна. Светлината изчезна и той загуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, вече лежеше на носилка, а отгоре го наблюдаваха две непознати мъжки лица.

— Какво беше това? — издиша Ралф. — Аз?... — Той се спря, страхувайки се да пита, боейки се да мръдне, да не би изведнъж да разбере за липсата я на ръка, я на крак.

— Това беше колело и част от каросерията на линейката. При взрива те паднаха върху теб, — побърза да го успокои единият от мъжете. — Няма страшно, скоро ще си във форма. Ръката ти е одрана, а може и нещо друго, дреболия... може би е засегнат стомаха, от шрапнел. Но ние ще те оправим, не се притеснявай...

Киннисон слабо кимна. Болката в него се пробуди и впи зъби в корема му.

— О'кей! Имаме още много работа, а теб трябва да те види докторът.

— Трябва ми телефон — и то спешно... — Киннисон едва приказваше, но му се струваше, че звучи силно и решително. — Имам важно съобщение за генерал Везер.

— Я по-добре го кажи на нас. — Линейката криволичеше по останките от пътя. — Телефон има чак в болницата, а ти дотогава може да изпаднеш в безсъзнание.

Докато разказваше, Ралф събра всичките си сили, за да не изгуби съзнание. Все пак издържа кошмарния път до болницата. Болката раздираше тялото му, но той успя да говори със самия Везер — щом разбраха, че Киннисон е капитан от авиацията, лекарите решиха, че вероятно съобщението му е много важно и му помогнаха да намери генерала.

А после някой заби игла в тялото му и той потъна в дълбок унес. Няколко седмици се клатушкаше между живота и смъртта. Понякога идваше на себе си, но нито тогава, нито после Ралф можа да разбере дали случилото се с него беше реалност или страшен кошмар, фантом, непрекъснато измъчващ разума му.

Запомни безкрайна върволица доктори — и операции, една след друга. Имаше и палатки, където внасяха носилки със стенещи хора, а после ги изнасяха, замлъкнали завинаги. Имаше голяма болница — една обширна, дървена постройка. Имаше и бръмчаща апаратура, и облечени в бяло мъже, преглеждащи някакви филми и документи. Имаше откъслечни разговори.

— Коремните рани винаги са опасни, — звучно се произнесе басов глас. — Освен това има натъртвания и множество сложни счупвания. Прогнозата не е никак благоприятна — но все още има какво да се направи. Интересен случай... може да се каже дори изключителен. Какво лечение ще приложите, колега?

— Ще го оставя на мира, — рязко възрази млад и звънлив глас. — Перфорация, инфекция, отоци... Аз само наблюдавам, професоре, наблюдавам и се уча.

Пропаст, потъване, отново и отново. Така продължи дотогава, докато отново не се разнесоха заповеди, но Киннисон вече не можеше да ги чуе:

— Адреналин! Сърдечен масаж! Масаж, дяволите ви взели!

Адска болка прониза тялото му. Някой забождаше игли като че ли във всеки дюйм от кожата му, друг го натискаше и извиваше мишците му, като при това уцелваше най-болезнените точки. Ралф крещеше и ругаше. „Престанете!... Не искам!...“ Гласът му едва се чуваше, но явно и това беше достатъчно.

— Слава богу! — Киннисон чу разтревожен женски глас. Учуден, той млъкна и отвори очи. Все още не виждаше добре, но успя да различи лицето на възрастна медицинска сестра, а в очите ѝ блестяха сълзи. — Той ще живее!

Мина време. Постепенно кошмарния унес и безсъзнание се превърна в нормален сън. Той се чувстваше гладен; оздравяващото му тяло се нуждаеше от много повече храна, отколкото му даваха в болницата. Киннисон стана зъл, унил и непоносим.

Скоро се оправи напълно.

Така завърши Първата световна война за летеца Ралф Киннисон.

[1] *Дюйм* — мярка за дължина възприета в САЩ, равна на 2,5 см. (Бел.ред.) ↑

[2] *Фут* — мярка за дължина възприета в САЩ, равна на 30,5 см. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 5

1941 ГОДИНА

Преди секунди Ралф Киннисон се бе излегнал спокойно на дивана — сега се мятеше лудо из стаята. Съпругата му Сони Киннисон, пищна брюнетка, следеше развълнуваните му подскоци с внимателните си кафяви очи, бавно поклащайки се в люлеещия се стол. Семейната идилия беше отишла по дяволите заради току-що чулото по радиото съобщение.

— Пърл Харбър! — изръмжа той. — Как! Как изобщо им позволиха да стигнат толкова далеч!

— Ами Франк!? — плесна с ръце Сони. Тя не се притесняваше особено за мъжа си, все пак той бе тук, до нея, но синът им Франк... — Дали ще го извикат?

— В никакъв случай. — С абсолютна сигурност каза Киннисон, без изобщо да се замисли. — Инженер-изобретател от Локууд? Той сигурно не би имал нищо против да повоюва малко, но според мен всички, които са свързани с авиацията^[1], ще трябва да си останат вкъщи.

— Казват, че тази война няма да продължи много. Нали, скъпи?

— Аз не мисля така. Това са празни приказки! Според мен този път клането ще е страшно и ще се проточи поне пет години, но едва ли някой някъде се интересува от **мое** мнение. — Той махна с ръка и кръстоса два-три пъти стаята. Настроението му все още не се беше оправило.

— Аз те разбирам, Ралф, всичко разбирам... Самият ти също искаш да отидеш, нали? — стисна съчувствено ръката му Сони.

— Разбира се! По принцип се надявах, че Америка изобщо няма да бъде въввлечена в тази война, но какво да се прави. — Киннисон погледна жена си. — Ако нямаш нищо против, ще остана тук, с теб.

— Моите желания няма да променят нищо. Аз бих ти позволила да отидеш, ако наистина се налага...

— Какво искаш да кажеш?

— Има си правила, драги мой. И според тях ти си над възрастовата граница, макар и само с една година. — Последното беше казано някак тържествено и безапелационно.

— Ха! Като че ли това ще ги спре? Винаги има нужда от технически експерти, така че ще направят изключение заради мен. Какъвто съм си умен...

— Напълно е възможно... Ще те направят щабен офицер, а тях дори не ги раняват. Освен това, децата ни вече са големи — само ще помоля съседите да гледат котките и спокойно мога и аз да те придружа. Няма да се разделяме.

— Обаче съществува финансовия въпрос... — поклати глава Киннисон.

— Уф, че кой ще ти мисли за това сега! Въпреки че за безработен химик, загрижеността ти е просто трогателна. — Сони се разсмя така весело, че Ралф не устоя. Той престана да се мръщи и също се усмихна.

— Добре, гадно зверче такова... Ей сега ще изпратя телеграма на военните.

Телеграмата замина и семейството зачака отговор. И чакаше, и чакаше... докато към средата на февруари най-последно започнаха да пристигат красиво оформени писма.

„Военният департамент високо цени бойния ви опит и желанието ви да защитавате отново родината си. Анкетата на ветеран от войната... попълнете внимателно... Формуляр 191 А... Формуляр 170... в два екземпляра... Формуляр 315... Формуляр... Не се отчайвайте, че ви отхвърляме. За съжаление, военният департамент не може да удовлетвори молбата ви...“

— Дяволите да ги вземат, писна ми! — стискайки юмруци, Киннисон вилнеейки из стаята и събаряйки всички столове по пътя си. — Тия идиоти имат ли мозък изобщо? Те си мислят, че след като съм на петдесет и една, значи съм с единия крак в гроба! Залагам четири към едно, че сега съм в много по-добра форма, отколкото смрадливия им началник на департамента! — Ралф беше известен с цветистия си речник.

— Разбира се, разбира се, скъпи, — успокояваше го Сони, усмихвайки се с облекчение. — А пък аз намерих във вестника една обява. Защо не я погледнеш?

— Така... Инженер-химик... Фабрика за производство на снаряди... На седемдесет и пет мили от Тонвил, стаж — над пет години... Органична химия... технология на взривните вещества...

— Ето, виждаш ли — ставаш, — твърдо рече Сони.

— Имам докторска степен, а като химик-технолог съм работил повече от пет години, и няма никой друг, който да знае за взривовете повече от мен! Май ще взема да им пиша.

Той го направи и получи куп анкети, които трябваше да попълни. И зачакаха отново.

Когато телефона зазвъня пронизително, Ралф тъкмо вечеряше.

— Киннисон на телефона, — недоволно избъбри той. — Да... да... доктор Самнър... да, разбира се, много ми е приятно. Да... по-възрастен съм с една година... О, това изобщо не е толкова важно, не сме умрели от глад. След като не можете да дадете сто и петдесет, може и сто... Седемдесет и пет... Да, петдесет е добре. О, аз съм достатъчно известен в областта си, за да се притеснявам, че ще съм само младши химик. Да се срещнем във... Какво? Предполагам, че ще мога... Дочуване.

Той се обърна към жена си, скрита дебелията рижа котка, която му се галеше и възбудено заговори:

— Представяш ли си, те искат да отида там още сега! Започвам веднага!

— Да, скъпи. — Сони тъкмо се опитваше да утеша обидената котка и не обърна особено внимание на думите на мъжа си.

Киннисон се върна на масата, взе вилицата и продължи да приказва, сякаш на себе си:

— Много се радвам, че овреме казах на стария глупак Хендрикс къде точно да си завре предложението. Толкова години честно сме делили всичко, а сега да ми сервира такова нещо! Било напълно в реда на нещата да публикува работата само с един автор — него — страхотно отношение към стария си приятел, няма що!

— Разбира се, скъпи, напълно си прав. Това изобщо не е по джентълменски. Но може би той е разчитал на това, което разправяш за себе си след всеки скандал — че всъщност си мека Мария —

подсмихна се Сони. — Освен това, той достатъчно си изпати. Как мислиш, ще те вземат ли обратно във фирмата, след като войната свърши? Нали точно ти забърка цялата онази каша.

— Това са дреболии, дечко. Аз обезателно ще се върна, — стисна челюсти той. — Няма ръководство, което да не цени най-добрите си работници. Дотогава те ще продават разработените вече технологии, пък когато им дотрябват мозъци, веднага ще дотърчат при мен.

— Дай боже! — утешително го потупа по ръката Сони. — Само се чудя как въобще някой ще вземе доброволно на работа скандалджия като теб.

— Пак ме подценяваш, — шеговито възнегодува Ралф. — Собствената ми жена е по-привързана към котките си, отколкото към мен. Знам, че не съм пълен с добродетели, но се бия само когато ме предизвикат.

* * *

Артилерийският завод в Н-вил се простираше върху площ от приблизително двадесет квадратни мили. Деветдесет и осем процента от тази територия бяха заградени с висока ограда, с няколко реда бодлива тел най-отгоре. Вътре имаше много малко сгради, разположени на доста голямо разстояние една от друга — все пак тук се работеше с тонове експлозив, следователно, безопасността на работещите трябваше да бъде осигурена. Цялата огромна площадка беше разделена на квадрати и във всеки от тях се занимаваха със строго определен вид експлозиви и снаряди.

„Извън“ оградата положението беше съвсем друго. Едно малко царство на администрацията и благополучието. Къщи, бъкащи от чистички, спретнати професионалисти, отговарящи за организацията на труда на близо двадесет хиляди мъже и жени. Но независимо от тишината и уютната обстановка, работещите „вътре“ предпочитаха да не се появяват много често тук.

Именно там, „вътре“, на безопасно разстояние от администрацията и Първия квадрат, се намираше дълга, ниска постройка, напълно неправилно наричана химическата лаборатория. Неправилно в смисъл, че главният химик — иначе много способен, но

невероятно свадлив специалист по експлозивите, беше събрал под крилото си най-добрите инженери, химици, физици, та дори и метеоролози.

Една от стаите в лабораторията беше отделена изцяло от останалите със стоманена стена, дебела шестнадесет дюйма. Това помещение беше построено с цел нито един от взривовете, с които се забавляваха работещите там, да не може да застраши останалите служители в сградата.

Всички главни пътища в Н-вил бяха павирани със сив камък, но през февруари 1942 пътеките между отделните корпуси в завода съществуваха само на хартия. Тук богатата на глина почва се разкашка и накрая се превърна в огромна локва, дълбока цели шест дюйма, прекъсвайки достъпа до най-отдалечената лаборатория. Рядко появяващото се началство рискуваше и цапаше направо през калта. Най-често го посрещаха с ехидни усмивчици и му се налагаше да слуша мъдри съвети за купуване на лодки или предложения за построяване на мост. Недостъпността и постоянното течение, царящо в стаите, провокираха одного от веселящите-химици да нарече това „уютно“ местенце Сибир.

Името се прие. Даже нещо повече — то придоби гласност и го признаха официално. Така че, когато калта изсъхна и началството зачести своите посещения, всички сътрудници в химическата лаборатория вече носеха прозвището „сибиряците“. В продължение на една година това име стана известно във всички артилерийски заводи, а също и в кръгове, където дори и не подозираха какво се крие зад него.

Киннисон прие и стана „сибиряк“ със същия ентузиазъм, както и младежите, работещи в лабораторията. Наистина, те бяха много по-млади от него, въпреки че всеки от тях вече имаше солиден стаж и опит, а „Капитан“ Самнър се стараеше да не ги оставя и за миг свободни — трупаше и трупаше — колкото повече работа, толкова по-добре. Той беше рядко любезен, наемайки нови хора, но когато уволняваше, ставаше невероятно груб. Впрочем, той разбираше еднакво добре както от хора, така и от взривове. Естествено, с това си поведение трудно можеш да спечелиш симпатиите на хората, но едно беше сигурно — всички уважаваха Самнър.

Младшият химик Киннисон, бидейки „старче“, не бе приет веднага, но самият той изобщо не забеляза това. Той беше погълнат от служебните си задължения. Беше много предпазлив, но не и страхлив, тъй като изследванията, с които се занимаваше, бяха твърде опасни. Повериха му проверката на трасиращите и запалителни снаряди, а ако го помолеха, правеше и изпитания в някой от „квадратите“.

Експерименталните образци тетрил, които Ралф правеше, винаги пасваха точно, а отливките му за четиридесетмилиметровите оръдия в Трети квадрат нямаха нито пукнатини, нито шупли. И тогава саркастично настроените млади гении разбраха, че той единствен измежду тях знае какво върши. Те започнаха да търсят съветите му, и той нееднократно им помагаше. Авторитетът му растеше непрекъснато.

Тъмнокосият, чернокож „Таг“, всъщност Тагуел — двеста фунта^[2] чисто тегло, предимно мускули, бивш футболист, сега занимаващ се с разработката на трасиращи куршуми в Седми квадрат, го кръсти „вуйчо Ралф“. Този прякор бързо му се лепна, а скоро след това получи и още един — „Летеца“. Това стана, когато Киннисон в резултат на „мъничък“ случаен взрив на запалителна смес в Осми квадрат прелетя през цялата стая и изкърти вратата с гръб. Малко след това го повишиха до инженер-химик, но тъй като това касаше само титлата и заплатата му, всичко мина незабелязано.

Три седмици по-късно Ралф вече беше старши химик, отговарящ за взривните вещества. По този повод бе вдигнато шумно, пищно парти, с уреждането на което се занимаваше „Блондина“ Ваначек, работещ с тетрил във Втори квадрат. Киннисон очакваше поне малко да му завидят, но за негова радост, не долови и най-малката неприязън. На новата си длъжност той започна да работи в Шести квадрат, опитвайки се да създаде двадесетфунтова разкъсваща бомба. Помагаха му „Таг“ и още двама. Единият беше „Док“ или „Барт“ — Бартън, който, ако се вярваше на клюките, „Капитана“ гласеше за свой помощник. Момчето приличаше на Рики-Тики-Тави — вечно се мяташе и щураше насам-натам, като някак си междуременно съумяваше да изясни и премисли маса неща. Той беше и много добър химик. Не по-зле се представяше и втория помощник на Ралф — „Чарли“, Кариуокс, среброкос, но иначе много млад експерт, наскоро присъединил се към отбора на „сибиряците“.

След още няколко месеца Киннисон беше извикан в офиса на самия „Капитан“ Самнър. Ралф тръгна натам, чудейки се за какво ли ще му се карат пък сега — всички знаеха, че привикването от страна на шефа значи само едно — скандал.

— Киннисон, харесва ми как работите, — започна главния химик, и ченето на госта му зейна от изумление. — Взели сте докторат в института Монтроуз, следователно, би трябвало да знаете всичко за взривовете. Освен това, според ФБР вие сте мозък и имате големи способности, но сте невероятен инат. Тези ви качества определено подсказват за склонността ви да разрешавате конфликтите си с началството, използвайки най-вече юмруците си. Интересно ми е как толкова лесно успяхте да се сработите с тия дяволи „сибиряците“. Възнамерявам да ви направя свой помощник, тоест ще отговаряте за цялата лаборатория. Всичко това са формалности, разбира се — на практика вие изпълнявате тези задължения от доста време.

— Да, но... аз... Ами Бартън? Той е много свестен човек, не заслужава да го подхлъзвам така.

— Да, забелязах. — Забележката на шефа силно учуди Киннисон. И през ум не му минаваше, че такъв самоуверен и раздразнителен човек като Самнър е способен да признае грешките си. Не го познаваше като такъв. — Аз още вчера обсъдих това си решение с него. Той е дяволски добро момче, но му липсва онова, което би накарало онези разбойници да работят по седемдесет и два часа без почивка, заспивайки по масите, карайки само на кафе и сандвичи — дотогава, докато бомбата не бъде завършена.

Самнър не каза нищо за участието на самия Киннисон във връзка с горното. Това беше просто очевидно.

— Ами аз, наистина не знам... — поклати глава Ралф. — Първо бих искал да си поговоря и аз с Бартън. Става ли?

— Очаквах това. Добре.

Киннисон намери Бартън и веднага го дръпна встрани.

— Барт, току-що „Капитана“ ми каза, че смята да ме прави свой помощник, и според собствените му думи, ти нямаш нищо против. Само кажи, и веднага ще му река да си завре някъде това предложение и даже ще му обясня, къде точно се правят такива неща.

— Именно така смятах, че ще реагираш. Ужасно се радвам, — усмихна се Бартън и му стисна ръката. — Аз щях да реагирам по

същия начин, ако ми бяха предложили такова нещо. Не всичко в тази история ми се нрави, но разбери ме — аз съм единственият независим човек в тази лаборатория. Мога да си тръгна когато си поискам и няма какво да губя. Харесва ми да работя с теб. Хайде, съгласявай се, а аз съм изцяло на твоя страна. — Бартън не каза, че ще даде всичко от себе си, но това се подразбираше.

— Съгласен съм, — заяви Киннисон, когато се върна при Самнър.

— Добре, а сега съгласувайте всички въпроси със сибиряците.

— Това не е проблем.

И наистина, нямаше проблеми. Реакцията на сибиряците го накара да преглъща често-често и да се почувства „достатъчно важен“.

— Ралф Първи! Цар на Сибир! — крещяха те. — Да живее негово величество! Поклонете се, роби, на вашия цар, Ралф Първи!

Когато Киннисон най-сетне се прибра вкъщи, бузите му все още пламтяха. Никога нямаше да забрави случилото се през този удивителен ден.

— Ех, че банда! Какви момчета! Дечко, та те работят само за собственото си удоволствие! Направо не можеш да ги изкараш от лабораторията. Как ще се оправям с лудориите им?

Минаваха месеци, изпълнени с работа — тежка и напрегната — подробностите не бяха от значение. Пол Джонс, бавен, едър мъж, се устрои в Четвърти квадрат. Фредерик Хинтон се прехвърли при сибиряците и започна да работи с противопехотни мини.

Последва ново повишение — Киннисон стана главен химик. Той не беше близък със Самнър и даже не се поинтересува дали Самнър е бил уволнен или сам е напуснал. Това повишение не промени нищо за Ралф — той си остана Царя на Сибир; Бартън стана негов помощник и пое в свои ръце всичко, освен лабораторията, спестявайки му всички административни щуротии.

Противопехотните мини създаваха много проблеми. Твърде много хора загиваха при изпитанията, без да е ясно защо. И естествено, както обикновено, неразрешимия проблем беше подхвърлен на сибиряците. Хинтон с радост се зае, претърпя провал и той помоли за помощ. Сибиряците се разбесняха. Киннисон зареждаше и изпитваше мини заедно с Таг, Пол и Блондина.

По време на едно от многобройните изпитания поканиха Ралф на събрание на ръководството. Наложиха се да си потърси заместник; непоправимият оптимист Хинтон с радост се отзова. Но едва Киннисон успя да излезе извън сградата, и го спря патрулната кола.

— Прощавайте, сър, но стана нещастен случай в Пети квадрат и присъствието ви е наложително.

— Нещастен случай ли? Фред Хинтон! Той...

— Боя се, че да, сър.

Няма нищо по-страшно от това да събираш останките на приятел, който съвсем доскоро се е смял заедно с теб, работил е редом с теб и се е интересувал от твоите проблеми. Блед и треперещ, Киннисон се върна на „огневата линия“ тъкмо навреме, за да чуе думите на началника по безопасността на труда:

— Нехайство и немарливост! Аз неведнъж съм предупреждавал този Хинтон, че...

— Гръм да ви удари! Немарливост ли! — от очите на Киннисон сякаш излизаха светкавици. — Когато вие сте ме предупреждавали за каквото и да било, аз тутакси забравях половината — инструкциите ви са невероятно тъпи и объркани! Фред беше предпазлив... и между впрочем, ако не беше съвещанието, аз щях да съм на негово място.

— Какъв е проблемът тогава? — началникът на безопасността все още се държеше самоуверено, по все пак отстъпи няколко крачки назад.

— Засега не знам, но ви обещавам, че когато разбере, вие ще сте първият, който ще научи.

Той се върна в Сибир, където завари разплаканите Таг и Пол, втренчили се в миниатюрно парченце проводник.

— Ето, това е, — промърмори Таг. — Не разбирам как може да стане такова нещо, но това е причината.

— Какво е това? — прозвуча рязко и заповедно гласът на Ралф.

— Парченце щифт — много, много крехко. Като се опиташ да сложиш снаряда на предпазител, тая джаджа се чупи на най-тънкото място.

— Дяволите да го вземат, Таг, това едва ли е съществено. Това е от напрежението,... но чакай, тук трябва да има още една част, ето тук... И за да се счупи така, това трябва да е крехко като стъкло...

— Именно. Струва ми се, че тази дреболия не е важна. Но ние бяхме там, и разглобяхме тия проклетни мини със собствените си ръце. Не може да е нещо друго.

— Добре, хайде да проверим. Извикайте Барт, нека вземе една дузина момчета със себе си. Трябва да потърсим и други счупени щифтове... а, и нека някой да изтича и до полигона.

Те провериха около стотина предпазителя — пет от тях се счупиха при най-слабия натиск. Още сто — и пак се счупиха три. Сибиряците се събраха на съвет.

— Причината за аварията е открита, — обяви на всеослушание Киннисон. — Но за началството това не е доказателство. Трябва да се направят хиляда изпитания.

От хилядата се счупиха тридесет и две.

— Барт, издиктувай отчета на Вера и го прати в първи корпус колкото се може по-бързо, а аз отивам да си поговоря с Моултън. Мисля, че шефа на безопасността много ще ми се зарадва, — усмивката на Киннисон не предвещаваше нищо хубаво.

Майор Моултън беше както обикновено „на съвещание“, но на Ралф хич не му се чакаше в приемната.

— Предайте му, — заяви Киннисон на опитващата се да му прегради пътя лична секретарка на майора, — че или ще ме приеме веднага, или оттук отивам право при началника му. Има шестдесет секунди да си помисли.

В края на краищата Моултън все пак реши да поговори с досадния посетител.

— Доктор Киннисон, аз съм много зает...

— Изключителната ви заетост изобщо не ме засяга. Обещах ви вие да сте първият, който ще научи причината, поради която мините М2 избухват безпричинно, и ето, изпълнявам си обещанието. — Погледът на Ралф беше студен и внимателен. — Запалителните щифтове са твърде крехки. Три цяло и две десети процента от тях са дефектни. И аз...

— И аз, докторе, направо съм потресен! Трябва да се пусне рапорт до съответните инстанции... — майорът приглади с ръка остатъците от коса по буцестата си глава и хитро се втренчи в Ралф с воднистите си очички.

— Рапорт! Формалният рапорт вече е пуснат, а аз ви докладвам специално — като на началник по безопасността. Дефектът не е бил открит от експертите, и практически всеки, който се опита да се захване с изпитания на мините, е потенциален покойник. Така че, ако вие веднага не спрете производството на М2, използвайки правомощията си, аз лично ще съобщя във ФБР, че вие и само вие сте отговорен за всеки един нещастен случай оттук нататък.

Всеки, свързан малко или повече със системата за безопасност, по-скоро би преустановил веднага пораждащия безпокойство процес, отколкото да потърси причината за безпокойството или не дай си боже, да признае публично, че такава съществува. Шефът на охраната в Н-вил не правеше изключение, така че Киннисон остана искрено учуден, виждайки липсата на незабавна реакция от негова страна. Е, наистина, съотношението на силите „зад оградата“ беше неясно...

— Страната се нуждае от тези мини, сър! Дори и да спрем производството им, трябва да ми кажете за какъв период от време става дума! Някакви предложения?

— Да. Ние ще можем да продължим с работата си още утре, стига вие да осигурите стопроцентова експертиза. Нито един дефект не бива да остане незабелязан.

— Великолепно! — от майора направо струеше задоволство. — Отлично се справяте, докторе! Мис Морган, извикайте веднага експертите, моля...

За жалост, Киннисон не беше наясно с номерата, присъщи на служителите от административния корпус и не усети уловката. Просто се върна обратно в лабораторията.

Мина време.

Постъпи заявка за сто и петдесет милиметрови снаряди дум-дум и в Девети квадрат се хванаха на работа с обичайния сибиряшки ентузиазъм. Експлозивът се изработваше от някаква нова, абсолютно „секретна“ смес, което предизвикваше неистов възторг у сибиряците.

— Дявол го взел, за какво е целият този шум и тайнственост около тая дивотия? — възмущаваше се Блондина, уютно наблъскан заедно с още пет други инженера около бюрото на Ралф. За разлика от „Капитан“ Самнър, офисът му беше преустроен така, че да побира всички сибиряци. — Немците отдавна разработиха такова нещо, нали така?

— Именно! А италианците даже я изпробваха в Етиопия — затова и бомбите им бяха толкова смъртоносни. Но щом вече е секретно, няма какво повече да обсъждаме. — Ралф се ухили насреща му. — А ти, ако ще бълуваш нощем, поне предупреди Бети да не подслушва.

Сибиряците заработиха и то здравата. Производството на снаряда М-67 започна предсрочно. Скоро заваляха толкова много поръчки, че беше просто невъзможно да се гарантира качеството на всяка една от тях. Производителността растеше, а сигурността падаше. Започнаха да се появяват малки дефекти. На пръв поглед, нищо сериозно. Дори и така, те влизаха в стандартите и изделията минаваха без проблем през качествения контрол. Въпреки всичко Киннисон пушна формален протест, който бе приет също толкова формално.

Генерал Как-Му-Беше-Името, началникът на инспекционния отдел, беше преместен заради допуснатите грешки и вместо него се появи полковник Сноуграс. А после М-67 се взриви в дулото на едно от оръдията и уби двадесет и седем човека. Киннисон протестира отново, този път устно, заявявайки, че разследването е било повърхностно и проформа. След което му отговориха — също устно и без свидетели, че разследването продължава и причината за инцидента въобще не е в снаряда. Съответно, началникът на инспекцията отново бе сменен — дойде полковник Франклин, а после смениха и него.

Сибиряците бяха прекалено заети, за да четат вестници и пропуснаха съобщението, че при взрив на снаряд по време на учения са загинали няколко високопоставени личности. Те разбира се, знаеха, че случаят дълго се разследваше, но дори и Киннисон едва години по-късно научи, че във Вашингтон в края на краищата са изяснили причината и са се опитали да потулят нещата. Инспекторът, отговарящ за сигурността на новото изделие, беше преместен, а после плъзнаха слухове, че началникът на експертния отдел не отговаря на изискванията за длъжността си.

И ето че един ден нищо неподозиращия Киннисон беше извикан в офиса на суперинтенданта Томас Келер, отговарящ за пускане на продукцията.

— Киннисон, как успявате да се оправяте с тези непоправими сибиряци? Не съм виждал такова чудо досега! — Ниският, слабичък суперинтендант кръстосваше стаята, размахвайки ръце.

— Не сте виждали и няма и да видите. Те са заедно само заради войната и освен това аз изобщо не ги контролирам. Никой не би могъл да управлява хора, които вече са подчинени на някаква идея. Аз им давам работа и те я вършат... Е, да, освен това ги пазя от бедни и ги държа настрана от началството. Това е всичко.

— А-ха, — изсумтя Келер. — Така си и мислех. Когато искам нещо да бъде свършено както трябва, се оказва, че трябва сам да го направя. Но за друго ми е думата, — той седна и внимателно погледна Ралф. — Какво бихте казали да оглавите и инспекционния отдел? Ако разширим дейността му и той обхване и целия химически сектор?

— Какво, какво? — попита пак Киннисон, напълно шашардисан.

— Заплатата ви... ами, нека си остане между нас. — Келер написа някакви цифри на лист хартия, показа го на Ралф и веднага го изгори в пепелника.

Киннисон свирна поразен.

— Съгласен съм, и то не само заради това. Предполагам, че вече сте обсъдили въпроса с генерала и мистър Блек?

— Естествено. Аз внесох предложението си и получих зелена светлина. Сигурно сте любопитен защо?

— Разбира се.

— Първо, защото сте създали такива специалисти, каквито няма нито едно предприятие в страната. Всички ни завиждат. И второ — вие и вашите хора изпълнихте всички мои поръчки, и то толкова бързо. Като началник на цялото ново подразделение вие вече няма да сте ми подчинен, но аз се надявам, че ще се разбираме.

— Не виждам, защо не, — последва напълно искреният отговор на Ралф. Едва по-късно, когато разбра какво е имал предвид Келер, той съжали за думите си.

Киннисон се премести в офиса на Стилмън, бившия главен инспектор, и бързо-бързо разбра, че той е претъпкан с излишен персонал, по-точно — с всевъзможни заместници и помощници. Оказа се, че Стилмън не е обичал да ходи чак до квадратите, а е имал инспектори, отговарящи за производствените ситуации по места. Те пък също не обичали да ходят при него, а предпочитали да пращат рапортите си до заместниците му. От своя страна те пък докладвали на Стилмън, и той в крайна сметка се произнасяше.

След като се ориентира в обстановката, Ралф започна да формира около себе си тесен, приятелски кръг избрани експерти, по подобие на групата на сибиряците. Заместниците и помощниците бяха изпратени да работят из квадратите, така че от целия щат останаха само няколко чиновника и личната секретарка Селесте Аубин, темпераментна, на моменти направо избухлива брюнетка. Инспекторите получиха пълна свобода на действие, а тези, които не се справяха със задълженията си, постепенно бяха прехвърлени в други отдели. В началото тази тактика се стори твърде странна на повечето хора, до момента, в който Киннисон защити репутацията на сътрудниците си, заставайки зад тях в случая с четиридесетмилиметровите снаряди. Ралф влезе в схватка с Келер, с генерала, дори със Стонър и Блек — собствениците на завода, но успя да бракува дефектната партида. Едва тогава инспекторите му повярваха и го приеха за свой. И го следваха навсякъде.

Но не всички — началниците на някои от секторите в отдела бяха твърде недоволни от повишението му. Например, Петлер и Уилсън всячески негодуваха и тайничко крояха планове срещу него. Те следяха всяка негова стъпка с търпението на хиени, дебнейки за най-малката грешка или пропуск.

Минаха няколко седмици. Киннисон ставаше все по-опитен и по-опитен, но си кротуваше и не показваше открито неприязънта си. Веднъж по обяд секретарката закачи на вратата бележка „Съвещание! Тишина, моля!“ и влезе в кабинета на Ралф.

— Май се задават неприятности... — каза тя и млъкна, канейки се да добави още нещо, но после се отказа и внимателно изгледа шефа си.

— Седни де, Селесте. — Киннисон замислено потърка челото си. — Неприятности, а? Казвай тогава! Ти си умно момиче и знаеш, че спокойно можеш да ми кажеш всичко.

— Да, но... О, добре тогава! Носят се слухове, че искат да ви разкарат и вас. Нали така по-рано изгониха всички честни експерти.

— Очаквах го. — Киннисон изглеждаше спокоен, но скулите му играеха. — Аз много добре знам как смятат да го направят.

— Как? — учудено вдигна вежди Селесте.

— Онзи снаряд, скоростния, дето го изпробват в Девети квадрат, — ще си имаме големи проблеми с него. На тях много добре им е ясно,

че аз няма да им разреша да пуснат дефектен снаряд на пазара... а този, с който се канят да ме заменят, ще им позволява всичко.

— Генерал Сенфорд, първият ни шеф, беше добър войник, — каза тя, — полковник Сноутрас — също. Полковник Франклин... е, той беше по-скоро щабен офицер,... но въпреки това се оказа твърде свестен човек за такава мръсна работа.

— Именно, именно — това е мръсна работа, — сухо отвърна Ралф. — Продължавай.

— Стонър е марионетка в ръцете на Блек,... а този стар глупак не може да различи бомба от фойерверк!

— Следователно... — човек трябваше да чуе как Ралф произнесе тази дума, за да разбере колко много смисъл може да се вложи в нея.

— Следователно! — избухна девойката. — Следователно ми остава само да си седя и с ужас да очаквам кога ще сътворите поредната си щуротия... независимо от любимата ви поговорка „Можеш да нанесеш добър удар само ако си здраво стъпил на земята“. — Селесте толкова успешно изимитира Киннисон, че той не издържа и се засмя. — Та кога се очаква да си стъпите на краката?

— Опасявам се, че никога, — спокойно рече Ралф. — Ще ми се наложи да се сражавам на един крак.

— Обяснете ми, моля! — заповяда Селесте.

— Трябват ми доказателства,... информация за това, къде отиват бракуваните снаряди,... дати, големина на партидите, имена... Сега не разполагам с нищо — имам само предположения.

— Да, това е малко, наистина, — съгласи се момичето. — Но е достатъчно да довърши Петлер, Уилсън и приятелчетата им. Как ги мразя само тия — лигави твари! Ако бяхте изритали онази отровна гадина Келер, животът ми щеше поне да има смисъл!

— Не бъди толкова кръвожадна, момиченце. Келер съвсем не е „отровна гадина“ — повече ми прилича на кутре, щуращо се сляпо наоколо, натъквайки се на всяко препятствие. По-добре престани да се вайкаш и запомни — скандалът е насрочен за утре, четиринадесет нула-нула — веднага след като Дрейк бракува днешната партида снаряди.

— Сериозно? Но как... Петлер и Уилсън...

— Не се притеснявай, те не ме интересуват. Мога да ги насоля, когато си поискам. Виж, когато се докопам до Келер, тогава наистина

ще има голяма гюрултия.

— Келер? Но нали тогава ще ви...

— Естествено, ще ме уволнят. И какво от това? Ако изрита Келер, ще се вдигне такава суматоха, че ще им се наложи да уволнят и още много други от цялата шайка. Може би и ти ще пострадаш, тъй като си твърде близо до мен.

— Не и аз, — поклати глава девойката. — В момента, в който ви уволнят, аз напускам. Пфу! Много важно! Ще си намеря много по-хубава работа в Таунвил.

— Още е твърде рано да говорим за това. Най-важното сега са моите хора. Аз отдавна съм им казал и те са подготвени за такъв развой на събитията, но не мога да прогнозирам как ще реагират, когато се случи.

— Те ще напуснат също! И сибиряците, и инспекторите — всички ще си тръгнат заедно с вас! — уверено заяви Селесте.

— Никой няма да ги пусне, а ако сами напуснат завода, Стонър и Блек ще им дадат такива препоръки, че после никъде няма да могат да си намерят работа. Стига да не ги притискат много-много, няма смисъл да напускат работа. Келер иска да се отърве от сибиряците, та чак пяна му излиза от устата, но нито той, нито лакеите му могат да направят нещо. Ще направим следното. — Киннисон замислено забарабани с пръсти по масата, — ще напиша докладна до Блек... Трябва да му се обясни какво ще се случи със завода, ако моите момчета си тръгнат.

— Мислите ли, че това ще му направи впечатление?

— Уверен съм! — каза Ралф. — Не мисли за това сега, Селесте... Блек е умен човек и е наясно, че трябва да си пази репутацията.

— Но как смятате да обърнете нещата? — попита девойката. — Аз не бих могла да се справя с вашите хора. И ако се замислим за това-онова... например — патриотизма...

— Патриотизъм ли? Че за какъв дявол? Ако нещата опираха до патриотизма, отдавна да съм вдигнал революция! За момчетата ми е мило. Те също трябва да си тръгнат неопетнени. Намери ми бележника, трябва да нахвърлям чернова на докладната, а после ще я доизкусурия така, че от всяка дума ще капе отрова.

Същата вечер той разказа на Сони всичко.

— Най-вероятно скоро ще се простя с добре платената си работа, — каза Ралф в заключение.

— Изобщо няма да се учудя. Познавам те твърде добре, скъпи, за да очаквам нещо друго, — съчувствено го потупа по рамото жена му. — Но с удоволствие бих им извила вратовете!

По-нататъшния им разговор беше посветен на обичайните битови дреболии, и затова не си струва да го цитираме тук. Все пак хора, които се обичаха дори и след тридесет години брак, имат право на своите малки тайни.

На следващия ден, точно в два, телефона в офиса звънна и Селесте незабавно се лепна да подслушва.

— Киннисон на телефона.

— Таг е, вуйчо Ралф. Всичко стана точно както предполагаме. Дрейк увеси червени флагчета на всичките снаряди. Пиди пък беше нащрек и веднага вдигна шум. А когато аз дойдох, той избяга нанякъде като опарен. Дрейк не искаше да ви безпокои, но аз настоях. Ако Пиди все още тича с онази скорост, вече трябва да е при Келер.

— Чудесно, Таг. Кажу ми на Дрейк незабавно да се яви на рапорт при мен. Заклевам ти се, че нито един от бракуваните снаряди няма да излезе оттук. Ти не искаш ли да присъстваш?

— Дали искам?! — изрева възторжено Таг и затвори.

— Той пък за какво ви е притрябвал? — изумено попита Селесте, пренебрегвайки напълно реакцията на шефа си към откровеното ѝ нахлуване в личните му работи.

— Нужен ми е. Ако мога да озаптя Таг, ще се справя и с останалите.

Няколко минути по-късно Таг нахлу в кабинета, буквално влачейки Дрейк, инспектора на Девети квадрат, след себе си. Веднага след него в приемната тържествено пристъпи Келер, съпроводен от суперинтенданта Как-Му-Беше-Името. Сибиряците му бяха лепнали прякора Пиди.

— Дяволите да ви вземат! Киннисон, веднага елате тук, искам да говоря с вас, — ръмжеше Келер и тряскаше вратите по пътя си.

— Млъквай, гнусен негоднико! — ревна Таг. Тъмните му очи направо мятаха мълнии. Той пристъпи напред, сякаш за да предпази Киннисон. — Ей сега ще те...

— Спокойно, Таг, остави това на мен, — хладно, но безкомпромисно се обади Ралф. — Сам ще се оправя — с думи или другояче, ако така им харесва повече.

Той се завъртя към Келер, който предвидливо се беше скрил зад едно кресло, гледайки да е по-далече от огромния, свиреп сибиряк.

— Сега, що се отнася до вас, Келер,... ако господ ви беше дал мозък поне колкото на незаконородена кокошка, щяхте да се усетите, че този разговор трябваше да си остане между нас. Но след като сте решили да говорите пред публика, нека да го завършим пред публика. Решили сте, че ще ви подкрепя ли? — Киннисон подигравателно вдигна вежди. — Та какъв точно е проблемът?

— Тези снаряди са си съвсем наред! — закрещя Келер. — Кажете на Дрейк да ги приеме, иначе...

— Млък! — пресече го Ралф толкова тежко и властно, че ченето на Келер увисна. — Сега аз ще говоря, а вие ще слушате. Снарядите не трябва да имат кухини, а експертите казват, че в тях има много каверни — същото ми докладваха и инженерите. Така че, снарядите се бракуват, а производството им се прекратява.

— Така си мислите вие, — тресеше се от яд Келер, — но утре, утре тук ще има друг главен инспектор, който ще ги приеме!

— За това може и да сте прав, Келер. Когато ви омръзне да лижете подметките на Блек, предайте му, че съм си в офиса.

Киннисон се обърна и отиде при прозореца. Пиди и Келер изтриха потта от челата си и си тръгнаха, затръшвайки силно вратата.

— Аз напускам, вуйчо Ралф... законно или не, въобще не ме интересува! — бушуваше Тагуел. — Те ще приемат целия този боклук, а аз...

— Обещай ми да не напускаш, докато това не стане, — тихо помоли Киннисон.

— Какво?! — учудено го изгледаха изумените Таг и Селесте, но момичето се усети първо.

— А-а-а, чистата репутация! — възкликна тя.

— Именно! Няма да приемат нито тази партия, нито някоя друга. Сега ви се струва, че сме загубили битката — нали ще ме уволнят... Но след време ще разберете, че всъщност ние преминахме изпитанието с чест. А ако и после все така твърдо отстоявате мнението си, всички до един, ще спечелите и много други битки.

— Но нали ако се разбунтуваме, и нас ще ни уволнят, — рече Дрейк.

— Съмнявам се. В интерес на истината, в момента самият ти изглеждаш така, сякаш всеки момент се каниш да напуснеш. — И Киннисон се усмихна на нещо свое, което този млад, буен момък едва ли можеше да разбере.

— Значи вече сме наясно какво възнамеряват да правят Стоунър и Блек с нас, но с вас какво ще стане? — Таг определено се вълнуваше много.

— Нищо, — увери го Ралф. — Вие, младите, все още сте неизвестни, а аз имам такава репутация, че всеки, който дръзне да хвърля кал по мен, рискува да му се изсмеят. Така че, връщайте се в Девети квадрат и махнете червените флагчета от всеки снаряд, който не отговаря на стандарта. И кажете довиждане на цялата банда от мен...

След един час Киннисон беше извикан при президента на компанията. Той беше абсолютно спокоен, което не можеше да се каже за Блек.

— Беше решено... да ви помолим да си подадете оставката... — избъбри в крайна сметка онзи.

— Пазете си нервите — посъветва го Киннисон, — аз дойдох тук, за да работя, и единствения начин да се избавите от мен е да ме уволните.

— Очаквахме го... Въпросът е каква причина да бъде вписана в документите ви.

— Каквато и да е, — сви рамене Ралф. — С изключение на една, разбира си — ако си позволите какъвто и да било намек за компетентността ми, ще се видим в съда.

— Какво ще кажете за психологическа несъвместимост?

— О'кей!

— Мис Бригс, пишете — „несъвместимост с ръководството на фирмата“. Изчакайте малко, Киннисон, ей сега ще бъде готово.

— Чудесно! Имам още нещо за вас. Аз прекрасно разбирам, че и вие сте между чука и наковалнята. Ако задържите поръчките, ще стане лошо, но ще стане още по-лошо, ако бракуваната продукция отиде на фронта...

— Каква бракувана продукция? Какво блънувате, Киннисон? — Блейк изглеждаше много искрен във възмущението си, но присвитите, уплашени очи го издаваха.

— Ако пуснете този проклет снаряд в производство, ще има още нещастни случаи. Не чак толкова много, всъщност — един на хиляда. Но на вас ви е ясно, че не трябва да има нито един. Този идиот Келер вдигна невероятен шум, целия корпус го чу, и всички вече са наясно — и служителите, и техниците, и моите сибиряци, всички, които бяха в сградата, вече знаят достатъчно много за вас, за Келер, Пиди и всичките ви лакеи. Ще се разбунтуват и никой не може да ги спре — дори и големите клечки във Вашингтон. От друга страна, смятам, че имате достатъчно мозък, за да предотвратите скандала. Аз обещах на моите хора, че няма да пускате дефектна продукция, и ако и вие сте съгласен, мисля, че ще се разберем.

Цялото привидно спокойствие и благоразумие на събеседника му изведнъж се изпари яко дим.

— Вие сте им обещава! — отчаяно изкрещя Блек. — Вие... Вие!!!!

— Защо пък не, — невинно, но пакостливо каза Ралф. — Не искам да ви изнасям лекции, но е напълно излишно да се бориш с честността и порядъчността... Надявам се вече да сте го разбрали.

— Вън!!!! Взимайте си документите и се махайте! *Вън!!!*

Доктор Ралф Киннисон напусна кабинета на президента Блек и артилерийския завод с високо вдигната глава.

Така завърши втората война на Киннисон.

[1] Аеронавтика (нем.) — въздухоплаване, космонавтика (Б.р.) ↑

[2] Фунт — мярка за тежина, възприета в САЩ, равна на 453,6 гр. (Б.р.) ↑

ГЛАВА 6

19... ГОДИНА

— Теодор Киннисон! — От екрана на видеофона спокойно мъжко лице очакваше отговора на Тед. Все още сънен, той се протегна към копчето за връзка, но жена му, вече будна, го изпревари.

— Слушам, — отговори той, съзнавайки, че събеседника му вижда една сънена и намръщена физиономия.

— Операция „Синигер“. Запътили са се към полюса.

— Операция „Синигер“, повикването прието! — викна, скачайки на крака, Тед. Екранът угасна. Той се обърна към жена си и замръзна, потресен от отчаяното, безнадеждно изражение на лицето ѝ. Широко отворените очи, в които се таеше ужас, бледните като платно страни, капчиците пот по слепоочията, а ръцете — панически свити до гърдите. Симона беше изключително красива — висока, стройна блондинка със сламеноруса коса и яркосини очи, но сега приличаше на уплашено момиченце, незнаещо какво да стори.

— Спокойно, момичето ми, по-спокойно, — прошепна Тед и я притегли към себе си, — всичко ще е наред, мъничката ми, не се вълнувай.

Той взе отдавна приготвените куфари, излезе от къщата и изкара сребристосивата, лъскава кола от гаража. През това време Симона бе облякла и приготвила за път децата — четиригодишния им син и прелестната им къдрава двегодишна дъщеричка. Въпреки бързането, и децата, и родителите бяха спретнато облечени в пътни гащеризони, а малките даже бяха успели да вземат любимите си играчки.

— Нали не си забравила кофеина на хапчета? — попита Тед жена си, докато те се настаняваха в автомобила.

— Взех всичко.

— Ще ти потрябват. Карай колкото можеш по-бързо и гледай да си по-напред. Колата е в отлично състояние, масло и бензин има предостатъчно... най-важното е да се отдалечиш поне на няколкостотин мили от града — тогава ще сте в безопасност.

— Аз не се боя за нас, а за тебе, — изхлипа Симона. — Винаги предупреждават първо съпругите на специалистите и аз ще бъда далеч пред всички останали бежанци. Но ти, Тед! Ти?!

— Не се притеснявай, мила, моторът ми е достатъчно бърз, пък и пътят ще е съвсем празен тогава...

— Много добре знаеш, че не се притеснявам за това!

Вече всички се бяха настанили в колата. Киннисон пхна куфарите в багажника. Децата вдигаха врява, радостни от промяната, а яркото, лятно слънце нежно милваше разтревожените лица на възрастните.

— Не се притеснявай, момичето ми, аз непременно ще се върна. — Той целуна жена си и дъщеря си, стисна ръката на синчето си и добави: — Малкия, вие с мама отивате на гости при дядо Киннисон... Той отдавна ви очаква, нали знаете. Ще бъде много забавно. И аз ще дойда, но малко по-късно... А сега, дългокрака красавице, — шеговито се извърна той към жена си, — настъпи газта!

Тежката, стабилна кола сякаш се сви, готвейки се за скок, и вдигайки облаци прахоляк, скоро изчезна в далечината.

Киннисон се хвърли към мъничкия, притулен до къщата гараж и изкара мотоциклета си. Ниският, обтекаем корпус блестеше, а множеството фарове и светлинки по него тревожно премигваха в червено и зелено. С рязко движение Тед пхна плоска кутийка на определеното ѝ място и тутакси се разнесе вой на сирена. Той яхна ревящото стоманено чудовище, излетя от двора, и след един изпълнен под почти невъзможен ъгъл завой се понесе към Центъра.

Червеното на светофара не го забави — сирената огласяше квартала, и целия трафик спря, пропускайки го да мине. Зад гърба му се чу друга сирена — догонваше го полицейски моторен патрул с включени светлини. „Браво, юнаци — бързо се усетихте“ — помисли си Тед.

— **Започна** ли се? — извика му униформения полицаи, стараейки се да надвика грохота на мотора.

— Да, — изкрещя в отговор Киннисон. — Нека хората се изтеглят към Далечния път, Кери, или на север, към Воксхан! Предай на всички!

Черно-белият мотоциклет изостана, отправяйки се към участъка. Полицаят там грабна микрофона и започна да издава заповеди.

Киннисон летеше напред. На Инсер авеню потока коли беше толкова плътен, че му се наложи да намали. На улица Пуласки го пуснаха да мине на червено. А след Сакраменто вече нямаше нито една кола.

Седемдесет... Седемдесет и пет... Той прелетя през моста с осемдесет, почти без да докосва земята. Осемдесет и пет... Деветдесет... не искаше да рискува повече — пътят беше лош, а мотора — тежък. Вече не беше сам. Много такива като него, със същите мотори, се носеха в същата посока, изниквайки внезапно от всички възможни странични улички, а понякога минавайки направо през градините, съкращавайки пътя. Наложиха се да намали скоростта и да се влее в общия поток.

Сигналят за тревога и всеобща евакуация на Чикаго ехтеше над целия град, но Киннисон вече беше твърде далече, за да чуе пронизителните му вопли.

Той мина през парка, взимайки завой на косъм. Потокът от превозни средства, устремили се в една и съща посока, съществено затрудняваше движението — после под виадукта, ляв завой към шосето — и право на север.

Тази магистрала беше предвидена за високи скорости, както и неговия мотор, между впрочем. Всеки от участниците в движението се наведе ниско над кормилото, намествайки брадичката си в удобно облицованата ямка на шлема си и натисна здраво газта. Всички много бързаха; имаше още доста път. Всеки един от тези младежи, така наречените „техници“, бързаше да застане на поста си и да предпази страната си от ядрен удар; всеки от тях си знаеше мястото и каква роля изпълнява в Генералния План за Защита на Населението. Операция „Синигер“ представляваше само една нищожна част от цялото.

Шосето изви надясно, Киннисон намали скоростта и се плъзна между тежките, широко отворени врати. Охраната не спираше никого. Ярките светлини по мотоциклетите служеха като пропуск, а истинската проверка все още предстоеше. Тед зави зад ъгъла, скочи от мотора и притичалия пазач веднага го изтика встрани, освобождавайки място за следващия.

Киннисон се приближи към онази част от фасадата на сградата, която нямаше нито врати, нито прозорци. Обърна гръб на насочените към него автомати и натисна едва забележимо копче. От стената

изникна нещо като чаша, и Тед притисна лице в нея. За разлика от отпечатъците на пръстите, отпечатъкът на ретината не можеше да се фалшифицира или промени. Всеки натрапник, решил да се подложи на тази процедура, умираше на място, без разпит и следствие — та нали всеки от току-що пристигналите държеше съдбата на страната в ръцете си.

Стената плавно се отмести встрани и се показа широко стълбище. След петнадесет секунди Тед влезе тичешком в огромната, препълнена с хора Диспечерска зала.

— Хай, Тед! — понесоха се гласове.

— Здравсти! Здравсти! — усмихвайки се и отвърщаше той. Повечето от събралите се бяха едни от най-добрите му приятели.

— Къде са останалите? — попита той. — Още ли ги няма? Е, както виждам, екипажът ми е тук.

Те наистина вече бяха по местата си, когато Тед се вмъкна през люка на кораба си, после през тясното коридорче и накрая — в кабината за управление. Той им кимна за поздрав и заповяда:

— Е, Лем, заеми се с кълбцето.

— О'кей, шефе, аз вече...

Това не беше кълбо; предметът приличаше повече на полусфера, на която майсторски бяха придали формата на северното полукълбо. На повърхността ѝ блестяха и примигваха, преливайки се, ярки светлини, показващи движението на смъртоносните ракети, носещи се към американските градове. По официални сведения Америка разполагаше с доста ракети — което напълно отговаряше на истината; що се отнасяше до твърдението, че има и универсална система за защита, това тепърва трябваше да се провери. Скоро на картата блесна верижка сини светлини — заработи първата защитна линия; после засия оранжева редица — втората защитна също беше налице; накрая се появи и пресечения зелен контур на третата линия, ограждаща Чикаго, Ню Йорк и Бостън. Малко след това доложиха, че четвърта, пета и шеста линии също са включени.

Прозвуча сигнал. Скупчилите се около полусферата мъже се втурнаха към креслата си, пръснати из кабината; пред всяко от тях се намираще пулт, обсипан с бутони и екрани с най-различни размери — от кибритена кутийка до голяма книга. Бойният кораб номер 685,

натъпкан до козирката с противоракетни снаряди, стартира с гръмотевичен рев, който се чуваше даже през масивния му корпус.

По-високо! По-бързо! Скорост на звука — достигната... Още по-бързо! И по-високо! Петдесет мили, сто... хиляда, две хиляди... обръщане — и набрал необходимата му височина, целия контингент на Чикагската служба за безопасност се втурна в боя.

Ускорението намаля. Техниците въздъхнаха с облекчение, засваляха шлемовете си и бършеха потните си чела.

Киннисон следеше пръснатите по екрана на радара точки. Приборите му бяха много по-точни, отколкото тези, които предаваха информацията към глобуса; там всичко изглеждаше много по-опростено и примитивно. Сега, при бойни условия, техниците разполагаха с радари и компютри, но разстоянието до вражеските ракети все още беше твърде голямо, за да се вярва изцяло на показанията им.

Този полет по нищо не приличаше на обичайните тренировъчни битки, когато целта беше някоя безобидна пощенска ракета, па макар и изстреляна с огромна скорост. Сега всичко си беше съвсем истинско; смъртоносната заплаха, спотаена в примигващите на екрана точки, караше пръстите да треперят, мислите да се лутат. За точно попадение се изискваше спокойствие, внимание и мигновени реакции.

Това ракети ли бяха? Да! Три, може би дори и четири. Приближаваха.

— „Цел едно — зона десет“, — прозвуча спокоен глас в слушалките на Киннисон; сякаш разбрали казаното, на екрана на монитора блеснаха жълто-зелени огънове. Същите думи чува и останалите дванадесет техника — целият екипаж на кораба; и те, също като Тед, буквално не откъсваха очи от дисплеите си. Тези хора бяха преминали множество изпитания и тестове, а най-добрия от тях — в случая, самият Киннисон, — се назначаваше за техен командир. Гласът от слушалките, съобщил им местоположението на целите, принадлежеше на координатора им по отбраната, който пресмяташе скоростта, посоката и останалите характеристики на атакуващата ги армада по данните, получени от наблюдателите на земята и във въздуха. Сега маневриращият високо кораб се намираще в пълна бойна готовност „Зона десет“ означаваше, че до появата на целта в обсега им има още много време. Но Киннисон реши друго:

— Цел едно. Лорънс, ти си първи, Дойл — втори, а Драмънд — трети.

Едва-що чули заповедта, всеки от техниците защрака по клавиатурата си, вслушвайки се в думите на координатора, без да изпуска от очи целта на екрана дори и за миг. Компютрите изчисляваха курса, а противоракетните торпеда „въздух-въздух“ бяха готови да поразят противника.

Знаейки, че Лорънс е най-точен, Киннисон му заповяда да пусне един-два снаряда. Навярно никой от тях нямаше да поразии целта от такова разстояние, но щяха да стигнат достатъчно близо до устремилата се към полюса армада, и датчиците им щяха да изпратят обратно ценна информация. Тези данни пък щяха да са от полза на Дойл, втория стрелец, за да изчисли по-точно стрелбата си.

Драмънд — третият от отбора — нямаше право да се намесва, докато Лорънс и Дойл не пропуснат. В останалите звена редът беше същият; дори и Киннисон можеше да действа само при заповед на координатора — командирите пазеха личния си огневи запас за непредвидени ситуации.

— Цел две — зона девет, — произнесе сухият глас на координатора.

— Цел две, — повтори Тед. — Карни — тръгваш пръв, втори — Френч, Дау — трети.

— По дяволите, не улучих! — огорчено извика Дойл.

— Нищо, имаме достатъчно снаряди, — в кехлибарените очи на Киннисон блестеше твърда решимост. — Ще ги хванем!

Огнената точка, отговаряща на цел едно, блесна ярко и угасна. Драмънд доволно поклати глава и натисна няколко копчета на пулта си, презареждайки оръдията си.

— Цел три — зона осем, четири — осем, — съобщи координатора.

— Цел три — Хигинс, Грийн, Хариър. Цел четири — Кейс, Лорънс, Сантос.

Няколко минути по-късно ситуацията се нормализира; светлинките на втора, трета и четвърта цел угаснаха, и операторите си позволиха да си поотдъхнат малко.

— Цел четиридесет и едно, — обади се координатора.

— Първо звено, готови! — заповяда Киннисон. — Лорънс, Дойл, Драмънд!

— Тед! — внезапно викна Лорънс. — Не улучих! Но в тая тенекия май има някой! Дойл, наблюдавай я! Наблюдавай я!

— Киннисон, поеми го ти, — рязко и отривисто изстреля координатора, без да чака Дойл да стреля. — Вече е в трета зона и се движи точно към нас!

— Прието!

Щом получи данните, Киннисон пресметна траекторията на торпедата си. Едно, две, три — останалите пусна в пакет, така че на екрана на радара да не може да се разбере колко са.

Първоначалните изчисления и прогнози се правеха от компютър, но всичко останало зависеше не от машината, а от човешките способности — тренираното тяло, мозък, нерви, мускули и реакции определяха крайния резултат. Очите на Киннисон пробягваха по колонките от цифри на екрана на радара. Същевременно с лявата си ръка той регулираше скоростта на торпедата, а пръстите на дясната буквално танцуваха по клавиатурата.

— Първата мина на косъм! — възкликна той. — Сега малко по-наляво...

Противниковата ракета продължи полета си тя вече беше във втора зона. Киннисон беше убеден, че я е улучил още с първото торпедо, но явно в последния момент вражеския пилот беше успял да се спаси с някоя отчаяна маневра. Второто торпедо се плъзна малко над противниковия кораб, а третото вече беше съвсем отблизо и на радара двата корпуса се сляха. Тед обаче не бързаше да се радва на сполучливия изстрел — ставаха достатъчно грешки. Изведнъж ярката точка на следящия целите монитор угасна. Вражеската ракета беше избухнала, унищожавайки вероятно всичко живо на много мили около себе си, но с каквото и да беше заредена, вече нямаше значение — опасността беше преминала.

— Четиридесет и първа — унищожена! — рапортува той на координатора и отново се зае с екипажа си.

Сражението продължаваше. Един след друг неговите помощници изстрелваха торпедата си, дори и на него самия три пъти му се наложи да се намеси. Първата вълна на вражеската атака и по-точно казано, това, което остана от нея, премина покрай тях, за да намери гибелта си

от торпедата на четвъртата и следващите я отбранителни линии. Започна втората атака. Кипеше безумна битка, торпедата пронизваха небето, взривовете разтрисаха земята, целите ту светваха, ту гаснеха по екраните. Защитата засега се държеше.

Третата вълна беше направо чудовищна. Техниците вече не получаваха толкова пълна информация, колкото в началото на битката; както изглежда, повечето от системите за наблюдение бяха излезли от строя. Корабът на Киннисон премина през огнена стена, каквато планетата не познаваше досега; мислите на хората се забъркваха, движенията им се забавяха, но те неотклонно продължаваха да се бият с почти същата ефективност.

И третата вълна отмина. Ракетите се появяваха все по-рядко и по-рядко; можеха да си починат за малко.

Нито екипажът, нито командирът не знаеха какво става долу, на континента. Не знаеха даже какво е било съдържанието на свалените от тях ракети — за тях те бяха само точки на екрана. Не знаеха също къде ще ги пратят след малко, но при всяко положение се движеха право към опасността.

— Какво става навън? Пит, имаме няколко минути, така че казвай бързо, — помоли Киннисон координатора.

— Слушайте тогава. Шест от свалените от вас ракети имаха ядрени бойни глави, и се бяха прицелили право в пета и шеста линии. Други пет бяха с нашите разпознавателни знаци. Вие се справихте отлично, момчета, можете да се гордеете със себе си! Изплъзнаха ни се много малко, така че няма да нанесат особена вреда. От нашите ракети улучиха също малко, така че системата им е доста по-зле от нашата, а такива стрелци като вас със сигурност нямат.

Помощниците се заусмихваха — строгият координатор рядко си позволяваше комплименти. Засега се наслаждаваха на спокойствието, посръбвайки освежителни напитки, но у всеки се прокрадваше мисълта — как ли е семейството ми?... А всички останали?

Сякаш четейки мислите им, координаторът изрече:

— Останалите държави са направо бесни. Западното и източното ни крайбрежие непрекъснато се атакуват, но помощниците там държат фронта. Европа вече не съществува, там стрелят един по друг като побъркани. По мои данни, Южна Америка бомбардира Азия, а те от

своя страна са изстреляли цяло ято ракети. Светът се е побъркал, — и гласа на координатора едва доловимо потрепери.

Усмивките бавно угаснаха, а младежкия ентузиазъм изчезна и израженията им отново станаха тревожни и напрегнати.

— А нашите загуби? — дрезгаво попита Дойл.

— Ние се държим... разбира се, всичко е много относително. Загубите са около седем процента — много по-малко от очакваните. Това са цялата първа линия и всички наблюдателни постове, направо е учудващо как са успели да ги прихванат. Доста подозрително...

Корабът продължаваше да патрулира над залива Хъдсън, но екраните си оставаха чисти. Нямаше и следа от врага. Внезапно мониторите отново оживяха — получи се съобщение за още една вълна ракети, отличаващи се от досегашните със странната си конструкция. Освен това, те летяха много ниско над земята.

Забелязаха ги твърде късно. Координаторът се опита да изчисли курса, а пръстите на помощниците му хвърчаха по клавиатурите. Въпреки това, вражеската армада неумолимо продължаваше напред.

В изпепеляващия огън на атомния взрив Теодор Киннисон дори не разбра какво стана с него и кораба му.

А някъде далеч долу, малко момиченце с кехлибаренокафяви очи внезапно извика и се хвърли в ръцете на майка си. Нищо не можеше да я усмири, нито ласките, нито нежните думи. Златистите очички на девойчето виждаха само обърнатото наопаки лице на баща ѝ на фона на огромна огнена стена. Трябваше да мине много време и трагедията щеше да бъде забравена, но духовното зрение — „очите на орела“, знакът на бъдещите носители на Лещата, Ленсманите, щеше да остане и да се предаде на потомците ѝ.

* * *

Гарлейн Едорски гледаше към разрушената Земя — плод на собствените му усилия, и реши, че се е справил задоволително. Къде е отишъл след това, ние не знаем, но все пак той бе твърде убеден, че поне няколкостотин години Земята нямаше да му създава проблеми. През следващото хилядолетие Гарлейн посети Ригел, Полен VII, а после изцяло се посвети на Велантия — там нещата отиваха на зле.

Заместниците му, Върховните Лордове, деградираха направо пред очите му. Имаше много неща, които трябваше да се оправят. Като възстанови реда, Гарлейн се завърна във Вътрешния Кръг и започна едно безрезултатно търсене на виновници за всичките му неуспехи.

* * *

На Аризия отново бе свикан Големия съвет. Беше дошло време да се намесят в работите на едорианците.

„Готови ли сме да им обявим война? — неуверено попита Еуконидор. — Никак няма да е трудно да изчистим Земята от радиоактивните отпадъци и да отстраним чудовищните мутанти. Хората, спасили се в Северна Америка, пък ще дадат потомство, което ще се пръсне по цялата планета. То ще бъде здраво и силно, с демократичен дух и традиции. Те ще колонизират Марс, Венера и Астероидния пояс. Но Гарлейн,... той ще се появи отново под името Роджър и пръснатите от него семена ще дадат плод — Юпитерианските войни.“

„Мислите ти са интересни, младежо. Продължавай.“

„Междупланетните войни са неизбежни, но те само ще сплотят правителството на Обединените планети — разбира се, ако Гарлейн не се намеси. Наистина, той едва ли веднага ще разбере какво става — нали самият той унищожи почти всичко живо на Земята. Когато отново я посети, вече ще е твърде късно. Ние ще действаме чрез телата на хората, и този път Роджър няма да може да навреди на новата цивилизация. Трябва, обаче да насочим нашето внимание и към Невия. Едорианците не се интересуват от тази малка, отдалечена планета. Освен това, тя цялата е покрита с вода, а сушата е много малко. Но невианците бяха амфибии, можещи да дишат както във водата, така и във въздуха. Способни бяха да издържат и огромни налягания. Ще им помогнем да си построят междузвездни кораби. А после ще се срещнат и с хората... и насила или не, те ще им предадат много от техните ценни знания... Полицикличния щит, реакторите, работещи с активирано желязо, деструкционните лъчи... Земната цивилизация ще достигне звездите лесно и бързо! Правилно ли мисля?“

„Много добре, — одобриха Старшите. — Ти изрече много зрели и мъдри мисли каза.“

* * *

Изминаха хиляди земни години. Столетия на разруха и пустош. Епоха на реконструкцията и съзидание. Настъпи ерата на възраждането. Векът на колонизацията на новите светове. Последва Обединението. Юпитерианските войни. Накрая — създаването на мощния, несъкрушим съюз на всички планети от Слънчевата система, наречен Съюзът на трите планети или Трипланетието.

Нито един от едорианците не се досещаше за този стремителен възход; Гарлейн беше убеден, че на Земята са останали само шайки от ужасни и мръсни варвари.

Трябва да отбележим обаче, че през цялото това време неведнъж мъжете, носещи името Киннисон, се женеха за девойки с червеникавокестеняви коси и кафяви очи със златисти искрици.

И настъпи мигът. Оттук започна новата история...

ЧАСТ ТРЕТА

ТРИПЛАНЕТИЕТО

ГЛАВА 7

КОСМИЧЕСКИТЕ ПИРАТИ

Гигантският между планетен крайцер „Хиперион“ стремително се носеше в ледената тъма, отдалечавайки се от Земята. Изправен на мостика, капитан Брадли внимателно се взираше в гъмжилото разноцветни светлинки на приборите, разположени в полукръг в предната част на сектора за управление. Внезапно се чу сигнал. Капитанът смръщи вежди и хвърли поглед към краткото съобщение на оператора, появило се на монитора му. Той кимна на дежурния офицер. Подчинявайки се мълчаливо, онзи се наведе над рамото му и прочете на глас: *„Разузнавателните патрули докладват, че резултатът е отрицателен.“*

— Резултатът е отрицателен... — замислено продължи офицерът. — Но нали досега претърсиха много по-обширен район, отколкото трябваше, за да открият евентуални останки... Абсолютно необяснимо е как са изчезнали — първо „Диона“, а после „Рея“... Два кораба в разстояние само на един месец! Не намериха нито една спасителна капсула — хъм, възможно е, но поне някоя и друга микросхема трябваше да има!... Това никак не ми харесва, сър. Една авария — да, случва се, но две... — и той замълча.

— А при трета вече ще имаме закономерност, — завърши недоизказаната мисъл капитана. — Мен лично повече ме тревожи внезапността на катастрофите. Нито един от лайнерите не е изпратил дори сигнал за бедствие, а за съобщение въобще да не говорим! Просто изведнъж са престанали да излъчват координатите си и толкоз! — Брадли с раздражение затърка брадичката си. — Но те не са имали нашите уреди за следене, нито са били въоръжени като нас. Според докладите от наблюдателните постове, сега сме в чиста от смущения зона, но проклет да съм, ако им повярвам — от Луната до Марс всичките са едни късогледни лентяи! — и той се извърна към дежурния. — Получихте ли нови заповеди?

— Разбира се, сър. Всички следящи устройства, както и трите линии със защитните екрани са включени, лазерните оръдия са

заредени с всички необходими изчисления, десантните групи също са готови. Всеки открит от нас обект незабавно ще бъде идентифициран, а всеки от корабите ни — предупреден. Всеки, който се опита да навлезе в контролираната зона, ще се напъха направо пред оръдията ни.

— Да, правилно... на война като на война.

— Именно, сър, — кимна дежурният. — Изобщо няма да се учудя, ако слуховете за случайни произшествия най-накрая се окажат неверни.

— Това пък защо? — изфуча капитана, и хвърли кос поглед към офицера си. — Пирати имащи свръхзвукови крайцери, субефирни лъчи, безинерционни двигатели в гравитационно поле,... та това е направо смешно! И невероятно! — косматите му вежди подскочиха нагоре. — Дори и в този сектор да има пиратски набези, нещо, което, за съжаление, може и да се окаже вярно, мерзавците би трябвало да разполагат с много по-скромен арсенал, отколкото предполагаш. Едва ли някой от тях би могъл да устои срещу мултиплексните ни лазерни батареи. Освен това, пред тях има цели три щита, които ги пазят! И те ще ги опазят от всеки — било то пирати, или нептунианци, ангели или дяволи, с кораби или яхнали метли! Нека само се опитат да се докоснат до „Хиперион“ и ние ще ги изпържим още в Космоса!

Дежурният отдаде чест и тръгна да обикаля кораба. Той нямаше нищо против в този момент да е по-далече от раздразнителния си началник.

Дежурните оператори напрегнато се взираха в тъмните дълбини на шестте големи монитора за далечно проследяване. Засега всичко бе спокойно, а свръхчувствителните ултрачувствителни детектори не откриваха нищо. Пространството беше съвсем чисто на хиляди мили наоколо. Сигналните светлини на пилотското табло не светеха, сигнализаторите мълчаха. Имаше само една ярко светеща точка в центъра на микрометричната мрежа, там, където се пресичаха направляващите линии. Това означаваше, че гигантският крайцер абсолютно точно спазва курса, изчислен от автопилота. Всичко беше наред. Управляващият комплекс на кораба функционираше с обичайната си сто процентова надеждност.

Завършил обиколката си, дежурният офицер доложи на капитан Брадли: „Всичко е наред, сър“, но това беше твърде далеч от истината

и реалността.

Смъртоносна опасност бе надвиснала над огромния кораб, а най-страшното беше, че тя идваше от самия него. Дълбоко в стоманените дебри на „Хиперион“, в един таен и щателно обезопасен сектор равномерно бучеше голям климатик, захранващ със свеж въздух обитаемите части на кораба. Точно в този момент над тръбата с кислород трмаво се наведе една фигура в защитен скафандър. Рамената на човека се тресяха, той се навеждаше все повече и повече, а в стоманената обвивка на тръбата все по-дълбоко влизаше бормашина, тихо бръмчаща в ръцете му.

Скоро бургията я проби докрай и в дупката бе пъхнат гъвкав, плътно прилепващ маркуч, на края на който имаше тежко метално цилиндърче със стъклена, лесно чуплива ампулка вътре. Човекът напрегнато се взираше в циферблата на часовника си, просветващ на лявата му китка. Дясната му ръка стискаше цилиндъра, а палеца му леко поглаждаше едва забележимото удебеление по повърхността му. През прозрачната маска на шлема се виждаше лека усмивчица, играеща по лицето на непознатия. Той с удоволствие изчакваше момента, в който щеше да натисне копчето и съдържанието на крехката ампула щеше бавно, много бавно да проникне във всички сектори на огромния кораб.

* * *

На горната палуба на крайцера, в големия салон, обичайните вечерни танци бяха в разгара си. Дамите не липсваха. Беше традиция да се канят гости по време на полет — специалисти, учени или просто привлекателни момичета, за да се преодолее по-лесно скуката през дългото пътуване. Освен това, в екипажа на крайцера също имаше много жени.

Оркестърът изсвири заключителните акорди, гръмнаха аплодисменти и Клио Марсдън, най-ослепителната дама от всички присъстващи, според единодушното мнение на офицерския състав, предложи на партньора си да се поразходят до единия от мониторите за наблюдение.

— О, Земята вече не се вижда! — леко разочаровано възкликна тя. — Накъде е насочен този монитор, мистър Костиган?

Конуей Костиган, едър млад мъж, старши офицер на „Хиперион“, увеличи образа.

— Този е насочен към Земята, а онзи гледа напред, — показа ѝ той, докосвайки с пръст хладното стъкло.

Сега Земята изглеждаше като ярък полумесец, увиснал някъде безкрайно далеч под корпуса на кораба. Насреща им блестяха червеният Марс и сребристият Юпитер — две ярки светлинки на фона на кадифеночерната космическа завеса, обсипана с безброй сияещи звезди.

— Боже, каква красота! — развълнувано възкликна затаилата дъх девойка. — Вие, разбира се, вече сте свикнали, но аз за първи път напускам Земята и бих могла вечно да седя тук и да ѝ се любувам! Затова и толкова ми харесва да се разхождам и да гледам. Знаете ли, Конуей, аз...

Внезапно гласът ѝ секна, пръстите ѝ конвулсивно се впиха в китката на Костиган и веднага след това тялото ѝ омекна. Той я изгледа с недоумение, и само след миг се досети какво става с нея. В широко отворените, трескаво блестящи очи на момичето се надигаше ужас. Губейки съзнание, тя се наклони и започна да пада, но офицерът тутакси я подхвана през кръста. Стискайки здраво устни и затаил дъх, той с едно движение измъкна защипаният на колана му плосък радиотелефон и натисна бутона „Тревога“.

— Мостикът ли е? — едва изрече той и всичките високоговорители на крайцера повториха хрипливия му шепот, излязъл едновременно с последните му запаси въздух. — Газ „V-2“! Не дишайте!

Гърчейки се с последни сили, за да не си поеме въздух и с безжизненото тяло на момичето, провесено през лявата му ръка, Костиган се хвърли към най-близката, покрита с платнище спасителна капсула. В същия момент оркестрантите безпомощно изпуснаха инструментите си, а танцуващите двойки меко изпопадаха по земята. В настъпилата тишина младият офицер, пред очите на който вече играеха огнени петна, най-накрая успя да се справи с входния люк на капсулата. Той се пресегна през мъничката кабинка, намери вентила за въздух на автономния климатик, отвори го докрай и жадно пое глътка.

Измъчените му дробове гълтаха и се давеха. Едва-що дошъл на себе си, той отново си пое дълбоко въздух, отвори шкафчето отляво на пулта и надяна един от положените там аварийни защитни костюми. После отвори докрай клапана на въздушния резервоар, за да премахне всяка следа от смъртоносния газ, намиращ се в скафандъра.

Обърна се към лежащата в безсъзнание девойка и бързо затвори люка, пусна една доза чист кислород право в лицето ѝ и започна да ѝ прави изкуствено дишане, ритмично свивайки тънките ѝ ръце. След няколко минути Клио се закашля, пое си конвулсивно въздух и Конуей смени кислорода с обикновен въздух. Когато девойката отвори очи, той бързо изрече:

— Хванете се за тази стойка и не се отделяйте от въздушната струя, докато не ви облека скафандъра. Разбрахте ли ме?

Клио леко кимна. Щом се увери, че тя може да стои изправена без негова помощ, младият офицер бързо ѝ навлече скафандъра — работа за две минути, ако имаш достатъчно опит. После, когато тя се стовари изнемоцяла в пилотското кресло, Костиган щракна видеотелефона за вътрешна връзка и набра кода на централата за управление. Приборите върху панела за управление все така невъзмутимо проблясваха със светлинките си, а облечените в скафандри пилоти бяха изпопадали кой където завари.

— На кораба има шпионин! — Сега старшият офицер реши да прескочи протокола и говореше направо на капитана си, което беше допустимо в Трипланетния флот единствено при извънредни ситуации. — По всяка вероятност, в главния въздухопровод е попаднал отровен газ. Не изключвам вероятността и с другите два кораба да е станало същото. Това са пирати! Или го е направил човек, или на кораба е подхвърлено автоматично устройство, което в един момент се е задействало! — той замълча за миг, а после замислено произнесе: — Единствено Франклин би могъл да изключи контролния щит на големия климатик... Е, аз отивам да проверя какво става там, а после ще се кача при вас. Дръжте се, момчета!

— Какво беше това? — попита потресеното момиче. — Струва ми се, че казахте „V-2“. Но нали употребата на този страховит газ отдавна е забранена! — лицето ѝ се сгърчи от ужас. — Конуей, вие ми спасихте живота, и аз никога няма да го забравя... никога! Но другите... какво ли е станало с тях?

— Да, това наистина беше „V-2“, и той отдавна е забранен, — сурово отвърна Костиган, без да откъсва поглед от видеотелефона, на който методично преглеждаше чрез камерите всеки служебен сектор от крайцера. — Използването му се наказва със смърт, а притежаването и съхранението му, с вечно изгнание. Но гангстерите и пиратите, осъдени доживотно, честичко го използват — те няма какво да губят... — и Конуей хвърли кос поглед към бледото лице на девойката. — Що се касае до вас, Клио, вие сте във от опасност. А останалите... нямаше да успее да ги върна в съзнание,... дори и вас за малко да ви изпусна... Още само няколко секунди и... — Ловките му пръсти трескаво летяха по клавиатурата. На малкото екранче на видеотелефона се редяха картина след картина. — За щастие, във всеки наш скафандър, в пакета с неприкосновения запас има противоотрова... ние много добре знаем, че извергите не се свенят да използват както „V-2“, така и други смъртоносни нещица... и затова сме подготвени. Така че, когато въздуха навън се прочисти, ще събудим всички, които са се натровили с тази гадост. Това не е проблем, но какво ще правим после...

Внезапно той прекъсна монолога си и рязко се изправи. На екрана се виждаше неподвижна фигура в тремав защитен скафандър с най-висока степен на защита. Светлината се отразяваше от шлема, скривайки лицето на шпионина.

— А-ха, така си и мислех, ето го — във въздушния сектор е! Облякъл е скафандъра на главния инженер, но аз добре познавам Франклин — това не е той. По-скоро е някой от пасажерите... или от гостите. Изненадал е горкия Франклин и му е откраднал скафандъра и ръчното оръжие. А после, хоп, дупка в тръбопровода и п-сът! — екипажът е обезвреден! Може би е целял само това, но ви уверявам, че той няма да ме изненада повече!

— Костиган, не отивайте там! — замоли се девойката. — Скафандърът му е много по-здрав от аварийния ви костюм, а освен това не забравяйте, че левистона^[1] на Франклин е у него!

— Не говорете глупости! — рязко я прекъсна той. — Какво си мислите, че ще допусна на борда да се разхожда пират, при положение че приятелчетата му отвън всеки момент могат да цъфнат? Не се притеснявайте, сега, когато знам за присъствието му, той няма никакъв шанс. Ще взема стендиша^[2] и ще го направя на пух и прах. Не

излизайте оттук, докато не се върна! — заповяда Костиган и масивната врата на спасителната капсула звънко хлопна след него.

Конуей крачеше през салона, без да обръща внимание на пръснатите по пода безжизнени тела. Когато се приближи до една от стените, натисна подред няколко почти незабележими копчета. Изведнъж в стената се отвори тежка врата, а зад нея имаше дълбока ниша. Той извади оттам стендиша — едно от най-мощните лъчеви оръжия, с които разполагаха Флота и Службата. Тежко и масивно, то приличаше на огромна пушка, но имаше къса, дебела цев, снабдена с няколко непрозрачни концентриращи лещи и параболичен отражател. Попрегърбен под тежестта на стендиша, младият офицер потъна в лабиринта от коридори, а после се спусна няколко нива по-надолу по една стръмна стълба. Най-накрая стигна до сектора, където се намираше главния климатик, и свирепо се ухили, забелязвайки зеленикавия дим, просмукващ се под вратата, служеща като предпазен щит. Пиратът все още беше вътре, и продължаваше гнусното си дело, тровейки вътрешността на „Хиперион“.

Той остави оръжието си на земята, сръчно изтегли трите тежки подпори, приклепна на пода и задейства стендиша. Мътночервеният лъч с огромна пробивна сила се отрази от рефлектора и удари право по защитния екран. Цялостният ефект беше като от десетина мълнии, удрящи едновременно. Защитният екран не издържа и няколко секунди — зеленикавият му цвят бе погълнат от превъзхождащия го по мощ стендиш. Загубила защитата си, металната врата смени цвета си, преминавайки през цялата гама на спектъра — от червено към жълто, зелено и синьо до ослепително бяло, а после избухна и потече като нажежена лава разтопен метал.

Зад унищожената врата Костиган съзря един човек в скафандъра на главния инженер. Предимството на този вид костюм беше, че издържаше на пряко попадение от обикновено оръжие и известно време предпазваше притежателя си дори и от лъчите на стендиш. Освен това, шпионинът беше добре въоръжен. Изгарящ пламък изхвъркна от дулото на оръжието му, но не можа да премине през защитното силово поле на стендиша и угасна, избухвайки в разноцветни фойерверки.

Адската машина на Конуей имаше и други възможности, освен разрушителните си лъчи. Когато пиратът стреля със своето оръжие,

офицера докосна спусъка и в тясното пространство на сектора грохота от двата изстрела за малко не му спуска тъпанчетата. Тялото на шпионина се превърна в мъгла, когато импулсния снаряд пробви скафандъра му и избухна вътре. Костиган изключи лъча на стендиша, озърна се, стъпи вътре в сектора и издърпа маркуча, пъхнат във въздухопровода. Едва след като се убеди, че климатикът, белите дробове на крайцера, не е пострадал сериозно, той си позволи да се отпусне.

Конуей разглоби стендиша, замъкна го обратно до салона и го прибра в сейфа, като за всеки случай смени шифъра, с който се отваряше. След това се отправи към капсулата, а Клио с облекчение извика, виждайки го цял и невредим.

— О, Конуей, толкова се боях за вас! — възкликна тя, докато бързаха към командния мостик. — Разбира се, вие сте успели да го...

— Много ясно, — последва лаконичният му отговор. — Спокойно, вече няма опасност. Как се чувствате? Дойдохте ли вече на себе си?

— Мисля, че да, — отвърна девойката. — С изключение на факта, че се уплаших до смърт. Не знам ще мога ли да ви бъда от полза, но ще направя всичко, каквото кажете, за да ви помогна.

— Отлично. Вие можете много да ми помогнете, мис Марсдън. По-голямата част от екипажа е извън строя, с изключение на онези като мен, които са се усетили навреме и са успели да задържат дъха си, докато стигнат до скафандрите.

— Но кой ви предупреди, как разбрахте? Аз зная, че този ужасен газ няма нито цвят, нито мирис.

— Вие. Вие си поехте дъх секунди преди мен, а и видях очите ви. Веднъж ми се случи да вдишам такова нещо,... а когато поне веднъж сте видели човек, поразен по такъв начин, никога няма да го забравите до края на живота си. — Костиган мрачно се усмихна. — Инженерите от по-долните нива първи са получили порцията си, после газът е проникнал в салона и на палубата за разходки, където вашият припадък успя да предупреди и мен. За щастие, въздухът ми стигна точно колкото да ви измъкна и да сигнализирам за опасността. Но съвсем не съм сигурен, че повечето от хората, дори и да са го чули, са успели да стигнат до защитните костюми... Всеки, който е оцелял, би трябвало сега да е на мостика.

— Ах, едва сега разбирам защо ме съживихте,... просто от благодарност, че ви предупредих, — с кокетен смях отвърна Клио. Смяхът ѝ беше хрипкав, но звучеше закачливо.

— Познахте, — отвърна ѝ в същия дух Конуей. — Е, пристигнахме. Страхувам се, че ни чака неприятна изненада.

В сектора за управление се бяха събрали около дванадесет въоръжени и облечени в скафандри мъже. Макар и ужасно напрегнати, те спокойно наблюдаваха показанията на приборите. Беше им провървяло, защото макар и млад, Костиган беше опитен астронавт. И когато газовата атака започна, той се намираше на палубата за разходки и беше наясно с въздействието на този забранен и неуловим за сетивата газ. Провървя им също и че беше запазил присъствие на духа и му стигна въздуха, за да вдигне навреме тревога. Капитан Бродли, дежурния офицер, и неколцина от екипажа на „Хиперион“, които в този момент се намираха или в съответните сектори, или в офицерската каюткомпания, се отзоваваха моментално, без излишни размисли, на прозвучалия сигнал за тревога. Всички те бяха ветерани в космоса, преминали през не едно и две опасни приключения и щом чува думите „V-2“, те задържаха дъха си, и успяха да облекат защитните костюми, педантично продухвайки ги със сгъстен въздух.

Костиган настани девойката в едно свободно кресло, смени аварийния скафандър, който все още носеше, с истински защитен костюм и се приближи към капитан Бродли.

— Забелязахте ли нещо, сър? — попита той, козирувайки. — Би трябвало да ни атакуват почти веднага.

— Те са го направили, но все още не можем да ги открием. Когато се опитахме да излъчим сигнал за обща тревога, някой започна да ни заглушава. Погледнете!

Костиган се завъртя по посока на погледа на капитана и видя наведената над дисплея фигура на оператора, облечена също в защитен скафандър. Вместо триизмерното изображение, на екрана се виждаше ослепително бял сноп светлина, а от високоговорителите се носеха пицене и скърцане, заглушаващи всеки опит за връзка.

— Невероятно! — възмутено измърмори Бродли. — Ако се съди по показанията на приборите, нито една прашинка метал не е минала през защитната бариера... Но за да предизвикват подобни смущения,

те трябва да са някъде под носа ни! Направо невъзможно! Костиган, вие какво мислите по въпроса?

Командирът на „Хиперион“ — Бродли, стар космически вълк, беше труден човек, консерватор от старата школа и обикновено не търпеше да му противоречат. Сега обаче беше разгневен, объркан и се сърдеше както на себе си, така и на всички останали. На практика, за първи път му се случваше да се бори с враг, невидим дори за радарите на поверения му кораб. Съвсем нетипична за него бе и готовността да потърси и изслуша търпеливо мнението на един от подчинените си — и то доста по-млад!

— Невъзможно ли? — повтори Костиган. — Но изводът е очевиден, сър! Просто пиратите притежават някакво неизвестно за нас оръжие! — и той рязко се обърна към Бродли, чието лице червенееше под прозрачното стъкло на шлема му. — А и какво има за чудене? Бойните кораби получават новото оръжие само месеци след изпитанията му. А знаете, че същевременно пиратите и гангстерите живо се интересуват от всичко ново, излизащо на пазара. Надявам се обаче, че поне някой от сигналите за тревога е пробил... и наблюдателните станции сигурно ще успеят да го прихванат... Е, пиратите също, разбира се! Не мисля, че ще ни накарат да чакаме много, — завърши доста мрачно той.

И Конуей не сгреша. Дори не успяха да му отговорят — външният защитен екран изведнъж избухна в ослепителен бял огън под въздействието на някакво ужасяващо мощно излъчване, и точно тогава на един от мониторите за следене се появи изображението на пиратския кораб — едно огромно, металночерно торпедо, от което излизаха смъртоносните лъчи.

Оръдията на „Хиперион“ реагираха мигновено. Включените на пълна мощност оръжия удариха и нажежиха до бяло защитните екрани на пришълеца. Тежките оръдия изстреляха бърза серия импулсни снаряди. Откатът бе толкова силен, че гигантският корпус на вражеския крайцер трепна и завибрира. Но изглежда капитанът на пиратския кораб беше напълно наясно с въоръжението на „Хиперион“, а също и доколко защитата му би го предпазила от огневата мощ на собствения му кораб.

Силовото защитно поле на черния кораб успешно издържа серията залпове. Снарядите избухваха, преди да достигнат бронята му.

Неочаквано тънък като игла, блестящ лъч долетя откъм черното торпедо. Той проряза пространството между двата кораба и не го спряха нито мощните защитни екрани, нито свръхустойчивия метал на корабната обвивка. Силовата защита на „Хиперион“ беше пробита и крайцерът веднага започна да губи скорост.

— Улучили са енергийния сектор! — простена Бродли. — В момента сме на аварийен режим, лъчевото оръжие е изключено, а снарядите ни изобщо не достигат до проклетите пирати!

В следващия миг страшния, сеещ разруха лъч се вряза право в центъра за управление, и в зейналата дупка изчезнаха пилота и операторите на защитните установки. След тях изчезнаха всички дееспособни членове от оцелелия екипаж на „Хиперион“, с изключение на трима, оцелели по чудо. Техните скафандри се бяха издули като балони, когато налягането в сектора рязко спадна от пробива.

Костиган подбутна капитан Бродли към противоположната стена на залата и хващайки за ръка почти обезумялата от ужас девойка, подскочи в същата посока.

— Да изчезваме отгук, живо, по-живо! — закрещя той. Миниатюрните високоговорители на радиоприемниците, монтирани в шлемовете на спътниците му все още работеха. В условията на настъпилния вакуум обичайно използваните за целта звукови връзки бяха отказали. — Те не могат да ни видят, силовото поле все още работи, а сканиращите им лъчи не могат да проникнат през него. Но те прекрасно познават конструкцията на крайцера ни и мостикът ще е следващото нещо, в което ще се прицелят!

Тримата се хвърлиха към вратата, която междувременно се бе превърнала във външен люк на въздушния шлюз, и лъчът, изпратен от пиратите, се вряза точно на мястото, на което допреди секунди стояха.

Оцелелите побягнаха надолу през шлюза, по коридорите и площадките, бързайки към спасителните капсули. Те бяха последната им възможност да се скрият, последната им надежда да избягат. Едва щом успяха да се гмурнат в скривалището си, всички почувстваха рязко увеличаване на гравитационното поле. Все по-голяма и по-голяма сила ги мачкаше от всички страни в безпомощния крайцер.

— Какво мислите за това, Костиган? — попита Бродли. — Привличащо поле?

— На такава прилича... Впримчили са ни с транспортен лъч и сега ни влачат бог знае накъде. Отивам да потърся един-два стендиша и още един скафандър с максимална защита — налага се да се отбраняваме.

Когато Конуей се върна и монтира триножниците на двата дебели метални цилиндъра в миниатюрната зала за управление, капсулата тутакси заприлича на истинска крепост. Търсенето на скафандъра му отне повече време, но накрая Костиган намери защитен костюм на Трипланетната Служба, който външно приличаше на скафандрите, които носеха останалите, но изглеждаше много по-лек.

— Сложете го вие, Клио — аварийните костюми невинаги могат да ви предпазят, особено в битка. Предполагам, че досега не сте докосвали стендиш?

— Не, за съжаление, но аз бързо усвоявам, — храбро отвърна девойката.

— В това затворено пространство могат да се използват едновременно само два стендиша, но предполагам, че достатъчно добре сте запознати с тях, за да знаете какво да правите, ако някой от нас излезе от строя. И още нещо, докато се преобличате, ето ви и още някои нещица, които успях да открия... Ето, — и той протегна към девойката шепата си, пълна с някакви блестящи предмети, — това са специални разговорни устройства и детектори на Трипланетната Служба. Малкият диск се прикрепва с това парченце лента към гърдите, не много високо, най-добре под гърдната кост. А ръчният си часовник ще замените с ето това и не ги сваляйте дори и за миг. Перлените огърлици също, а тази малка капсула трябва да се скрие особено добре, не бива да я намерят, дори и да не знаят какво търсят. В краен случай може да я глътнете, тя няма да ви навреди и ще продължи да действа дори и в червата ви. Тя е най-важна, дори и да изгубите някое от останалите неща, все още имате шанс, но без тази управляваща капсула цялата система за защита ще се разпадне като къщичка от карти. С такова оборудване — и Костиган претегли на ръка подаръците си, — винаги ще можете да се свържете с нас. Между прочем, ние сме снабдени със същото, нищо, че приборите ни изглеждат малко по-различно. Не е нужно да викате, за да ви чуем, Клио, и шепотът е достатъчен. Тези великолепни нещица са толкова

мънички, че е почти невъзможно да бъдат открити, а вършат страхотна работа.

— Благодаря ви, Конуей, ще направя точно както казахте, — с благодарност отвърна девойката и се обърна към малкото шкафче, зад чиято врата можеше без проблеми да изпълни всичките му многобройни инструкции. — А нашите, разузнавачите и патрулите, те няма ли да могат да ни открият по сигнала за тревога?

— Опасявам се, че сигналите, които изпратихме, не са достигнали целта си. Всичко около нас е пусто на хиляди мили наоколо.

По време на целия този разговор капитан Брадли немееше, опулил очи и дивейки се на помощника си. Когато чу думите му — *ние и двамата сме снабдени със същото*, Брадли понечи да каже нещо, но се сдържа, с доста труд обаче. Когато девойката се скри зад шкафчето, той се обърна към Костиган и на лицето му вече се четеше пълно разбиране.

— Вече ми е съвсем ясно, сър! — каза той с такова уважение, каквото никога досега не бе проявявал към никого от офицерите си. — Предполагам, че сте имали предвид, че ще ми отстъпите част от „специалните средства на Службата“,... но в интерес на истината все още не сте ни казали на коя точно служба принадлежат.

— Сега, когато употребихте думата „Служба“, сър, за нищо на света няма да повярвам, че не сте се досетили, — усмихна се Костиган.

— Е, това обяснява доста неща — например, бързата ви реакция при появата на „V-2“, а също и необикновеното ви самообладание и пъргавия ви ум. Но не бихте ли ми...

— Не, — рязко го прекъсна Костиган. — Ситуацията е достатъчно сериозна, за да подценявам положението. Ако успеем да се измъкнем от тази каша, аз ще си прибера обратно всички свои хитринки, и тя никога няма да се усети, че това оборудване е било строго секретно. Що се отнася до вас, не се съмнявам, че ще си държите езика зад зъбите. Затова и ви поверявам тези приспособления, без да се колебая — имам си достатъчно такива, но сега подбрах само най-важните, а останалите изпепелих със стендиша. Не зная как бихте преценили шансовете ни, но аз съм убеден, че сме попаднали в крайно неприятна ситуация, и ще бъде извънредно трудно да се измъкнем живи...

Той замълча, защото Клио се подаде иззад шкафчето, изглеждаща досущ като миниатюрен трипланетен офицер. За тях тримата започна едно дълго и тягостно чакане. Минаваха час след час, а крайцера все така продължаваше да лети нанякъде си. Накрая, благодарение на увеличилото се ускорение успяха да разберат, че корабът извършва широк завой с лек крен^[3]. След кратко съвещание капитан Бродли включи радара и избирайки възможно най-тънкия лъч с минимална мощност, предпазливо го насочи надолу, в посока противоположна на предполагаемото местоположение на пиратския кораб. И тримата впиха поглед в монитора, но там се отразяваше само безкрайната космическа пустош, а някъде далече, далече, проблясваха хладно неизвестни звезди.

В лявата част на екрана имаше нещо мъгляво. Постепенно мъглата сякаш се разнесе и те видяха огромна сфера, слабо просветваща в синьо — толкова огромна и толкова близко, сякаш беше планета, а те падаха право отгоре и. Крайцерът замръзна на място, предметите изгубиха теглото си, а после една масивна врата плавно се отвори и изведнъж корабът им бе всмукан през шлюза и се понесе във въздуха към едно малко и спретнато градче от метални постройки, ярко осветено отвсякъде. Съвсем скоро „Хиперион“ бе внимателно спуснат на повърхността и здраво обгърнат от механизми за приземяване.

— Е, където и да сме, вече пристигнахме, — мрачно се усмихна капитан Бродли.

— Ей сега ще започнат залповете в наша чест, — добави Костиган, хвърляйки въпросителен поглед към девойката.

— Не мислете за мен, — решително отвърна момичето, отговаряйки на безмълвния му въпрос. — Не можем да си седим просто така, без да правим нищо! Не, не, и не!

— Правилно, малката! — и двамата мъже залегнаха зад силовите полета на страшните си оръжия, а девойката се прикри зад тях.

Не се наложи да чакат дълго. На прага на невероятно малкия сектор се появи група хора. Те изглеждаха като земяни и не бяха въоръжени. Бродли и Костиган насочиха към пришълците дулата на оръжията си — концентриран двоен лъч, носещ смърт, припламна от отражателите към вратата, но не достигна целта си. Пришълците явно притежаваха защитен екран, непроницаем за лъчите на стендиша.

Моментално спусъците бяха натиснати отново, и от оръжията с рев излетяха потоци от импулсни снаряди, но резултатът беше същият. Щом се докоснаха до силовото поле, снарядите просто изчезнаха без взрив или някаква друга следа.

Костиган скочи на крака, но преди да успее да се втурне в атака, пред него изведнъж се отвори широк проход, сякаш някаква неведома сила бе преминала през целия корпус на крайцера и преспокойно бе издълбала огромен цилиндричен тунел. И тримата внезапно почувстваха, че невидими силови полета ги обгръщат и повличат по коридора.

Те се носеха към постройките, видени преди малко, после посоката се промени и се озоваха пред масивни двери, увенчани с пилони. Крилата им се открегнаха пред тях, колкото да минат, и отново се захлопнаха. Вече се намираха в стая, която би могла да бъде и офис. Бяха застанали пред необятно писалище, върху което освен обичайното оборудване, необходимо на един бизнесмен, имаше и пулт за управление и доста голямо разпределително табло.

Там седеше и ги очакваше невъзмутимо един „сив“ човек. Не само че целият беше облечен в сиво, но и гъстата му коса имаше пепеляв оттенък. Очите му бяха стоманеносиви, а под загорялата му кожа сякаш се процеждаше нещо с асфалтов цвят. Той, като че ли излъчваше сивота, но не меко гълъбово сиво, а неумолимият устрем на атакуващ морски броненосец, такъв какъвто бе и цвета на отчупен къс високовъглеродна стомана.

— Капитан Брадли, старши офицер Костиган, мис Марсдън, — отчетливо, но тихо проговори човекът в сиво. — Не предполагам, че ще останете живи. Но да оставим обсъждането на това прискърно обстоятелство за по-нататък. Вече можете да свалите скафандрите си.

Никой не помръдна, но мъжете втренчено го изгледаха.

— Не съм свикнал да повтарям, — спокойно рече човека зад писалището. В безстрастната и равна интонация, обаче се таеше скрита заплаха. — Но вие имате един-единствен избор. Или ще свалите скафандрите, или ще ви погребат с тях.

Костиган се приближи до Клио и ѝ помогна да се измъкне от защитния костюм. После, след мигновена размяна на погледи, двамата офицери едновременно смъкнаха скафандрите си и стреляха по сивия човек. Брадли с левистона, а Костиган с тежкия автоматичен пистолет.

Но сивия човек, бе предпазен от невидимо, и изглежда непробиваемо защитно поле и само се усмихна снизходително. Костиган, вбесен от неуспеха си, свирепо се метна напред, но само за да бъде отблъснат от прозрачна защитна стена. В следващия миг, един силов лъч го сграбчи и го метна първо наляво, после надясно, изтръгвайки оръжието от ръцете му. После същото се случи и с Брадли. Тримата пленници бяха отново на изходни позиции.

— Позволих ви да направите това, за да ви демонстрирам абсолютната безполезнаост на всякаква съпротива, — каза сивият човек, а гласа му сякаш режеше като стомана, — но повече няма да търпя глупости. Да ви се представя. Тук ме знаят под името Роджър. Едва ли сте чували за мен; всъщност, много малко земни хора могат да се похвалят с това. Дали вие двамата ще останете живи, това зависи изцяло от вас, но тъй като навремето отделях доста внимание за изучаване на човешката природа, смятам, че едва ли ще изкарате много. Но все пак жалко — и двамата сте адаптивни, имате голям вътрешен резерв и може би ще ми бъдете от полза. Що се касае до вас, мис Марсдън, — и сивите очи студено се насочиха към момичето, — все още не съм решил кой от двата възможни варианта ще избира. Всеки от тях има своите преимущества, но за жалост взаимно се изключват. От една страна, вашият баща охотно би платил астрономическа цифра, за да ви откупи, но от друга, може би все пак ще мога да ви използвам за сексуалните си проучвания.

— Какво искате да кажете? — Клио великолепно се владееше. Пламтящите и презрително очи, високо вирнатото носле, предизвикателната стойка с нищо не издаваха нейната уплаха. — Май си въобразявате, че можете да правите каквото си поискате с мен! Но ви уверявам, че дълбоко се заблуждавате!

— Потресен съм! Защо всеки път, когато спомена за изключително важните си експерименти, предизвиквам тази абсолютно неадекватна реакция у индивидите от женски пол? — Очите на Роджър направо пронизваха Клио. Накрая девойката не издържа, трепна и отмести поглед. — Впрочем, секса сам за себе си, примитивен и първобитен, неотделим от живота в този пространствено-времеви континуум, е нещо абсолютно парадоксално и лишено от смисъл. Може направо да те побърка... Но вие ме убедихте — ще довърша изследванията си!

Роджър натисна някакво копче и в кабинета влезе миловидна жена. Тя бе доста висока на ръст, но нищо не издаваше възрастта или етническата ѝ принадлежност.

— Покажете на мис Марсдън апартамента ѝ, — заповяда той и двете жени излязоха, а на вратата вече чакаше мъж.

— Разтоварването приключи, сър, — доложи влезият. — Открити са два мъжки и пет женски индивида, които са настанени в болницата.

— Прекрасно. От останалите ще се отървем по обичайния начин. — Служителят излезе, а Роджър продължи с безстрастния си глас: — Ако се брой целият ви екипаж и всички пътници, можем да вземем поне един милиард като откуп, но едва ли щеше да има смисъл да си губим времето с дреболии.

— Що за чудовище сте вие, дяволите да ви вземат?! — изрева Костиган, доведен до крайност от безпомощността си и напълно забравил, че трябва да внимава. — Чувал съм за всякакви мании, които са се опитвали да взривят Земята, за всякакви безумци, мислещи се за поредния Наполеон, вярващи, че са способни да покорят цялата Слънчева система. Но за когото и да се мислите, знайте, че няма да ви се размине!

— Не съм нито чудовище, нито маниак. Аз съм учен и управлявам общество от учени. Мислите, че съм побъркан ли? Предполагам обаче, че сте впечатлен от някои от особеностите тук?

— Да, изкуствената гравитация и онези защитни полета. Обикновеното силово поле е непрозрачно само в една посока и не представлява преграда за материята, а вашите екрани са напълно прозрачни и от двете страни и притежават нещо повече от непроницаемост. Как го постигнахте?

— Това е недостъпно за вас, дори и да ви обясня. Вие сте забелязали само две от най-незначителните ни постижения. Повярвайте ми, те са много повече. Независимо от всичко, нямам намерение да се бъркам в работите ви и да разрушавам вашата Земя. А пък и самата перспектива да властвам над множество ненужни и безмозъчни мравки изобщо не ме блазни. Но за да реализирам плановете си, ще ми трябва стотици милиарди в злато, а също и стотици милиарди тонове уран, торий и радий. Всичко това мога да извлека от вашата Слънчева система и ще го получа много преди да

съм я напуснал. Ще измъкна тези милиарди под носа на целия флот на Трипланетната Лига! Всичко, което виждате, е измислено от мен и е построено под мое ръководство. Конструкцията е защитена от метеорити и от всяко външно въздействие — пазят я непреодолими сили, подвластни само на мен. Тя е невидима и практически неоткриваема — светлинните вълни я заобикалят, без да се разсейват и изкривяват. Спирам се върху тези подробности, за да можете достатъчно ясно да си представите в какво положение се намирате. Както вече казах, ако искате, бихте могли да станете мои помощници.

— Какво толкова можете да предложите на един земен човек, че да го склоните да участва в машинациите ви? — язвително попита Костиган.

— Много. — В гласа на Роджър не се долавяше и грам вълнение, както и досега, нито пък си личеше да е засегнат от едва сдържаното презрение на офицера. — Под мое ръководство се трудят доста хора, и аз напълно си давам сметка колко различни са потребностите, нуждите и желанията им. Но аз наистина мога да изпълня всяко тяхно желание. Желанията на повечето мъже не се простират по-далече от красивите и млади жени, но освен това според собственото ми мнение, съществуват и маса други стремежи, които са много по-силни — например, алчност, славолюбие, желание за власт, и ред други. Да не забравяме и тези, които обикновено се класифицират като „благородни“ стремежи. Всичко, което обещава, се сбъдва, но аз изисквам лоялност — и то само по определени теми и за определено време, което е относително кратко. През останалото време моите хора могат да правят каквото си поискат. След всичко, което описах дотук, можете да избирате дали ще ми служите или... х-ъм, алтернативният изход.

— Какво именно представлява алтернативния изход?

— Не смятам, че има смисъл да се впускам в подробности точно сега. Ще кажа само, че е свързано с някои мои изследвания, които все още не протичат достатъчно задоволително. Но те ще приключат, когато умрете и предполагам, че смъртта ви няма да е нито много бърза, нито лека.

— А пък аз ще кажа, че това няма да се случи! Ах, ти проклет негодник, дяволско изчадие... — изрева Брайли и тъкмо се канеше да

продължи с детайлната характеристика на собственика на кабинета, когато Костиган доста рязко се намеси и го прекъсна:

— Един момент! Аз имам още един въпрос. Какво ще стане с мис Марсдън?

— Нейната участ няма нищо общо с темата на този разговор, — студено отвърна Роджър. — Нямам навика да се пазаря — убеден съм, че ще успея да я предпазя от необмислени постъпки — е, поне за известно време. Тя ще се утешава с мисълта, че винаги може да се самоубие, ако не ѝ разреши да я откупят... Но много скоро ще разбере, че и тази вратичка се отваря само когато аз поискам.

— В такъв случай аз напълно споделям мнението на капитана, даже ще му помогна в избора на прилагателни! — ревна Костиган. — Така че, можете да си вземете алтернативното решение и да си...

— Много добре. Бях сигурен, че за мъже от вашия тип този избор е просто неизбежен.

Сивият човек натисна две копчета, и в кабинета се появиха две странни създания.

— Настанете тези двамата в отделни помещения на третия етаж, — заповяда той. — Обискирайте ги, и то внимателно. Едва ли цялото им въоръжение е било в скафандрите. Проверете ключалките на вратите и сложете специална охрана, свързана директно с кабинета ми.

Заповедта беше изпълнена. Офицерите бяха отведени по килиите и обискирани с максимално усърдие, но не бяха открити нито оръжия, нито нещо друго, имащо отношение към системите за свързка. Дълбоко в душата си Роджър бе убеден, че ако пленниците му притежаваха нещо подобно, той веднага щеше да го надуши. Но нито той, нито хората му подозираха за възможностите на „специалните служебни средства“ на Костиган — разговорните устройства, детекторите и проследяващите лъчи, все нещица с микроскопични размери и нуждаещи се от нищожно количество енергия. Освен всичко това, те работеха на субпространствено ниво, но бяха извънредно ефективни дори и на големи разстояния, като не смущаваха електромагнитните полета, така че не можеха и да се засекат. В края на краищата, имаше ли нещо по-невинно от обичайните лични вещи, разрешени по устав на всеки космически офицер — например предпазни очила, ръчни часовници и като допълнение — джобен хронометър, автоматично фенерче, пиезозапалка и портмоне?

Всички тези неща бяха внимателно прегледани, но гениалните мозъци на Трипланетната Служба не се посрамяха — бяха създали всичко така, че да издържи една обикновена проверка. Тоест, без използване на специални прибори и рентгенови лъчи. И когато вратите на килиите се затръшнаха, всичките тези чудесни приспособления бяха останали в притежателите им.

[1] Левистон — ръчно лазерно оръжие, измислено от автора, притежаващо огромна мощ. (Б.р.) ↑

[2] *Стендиш* — едно от най-мощните лазерни оръжия, използвано в цялото творчество на Е. Е. Смит. Външно оръжието има вид на гранатомет. (Б.р.) ↑

[3] Крен (хол.) — накланяне на летателен апарат или плавателен съд спрямо надлъжната му ос. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 8

ПЛАНЕТОИДЪТ НА РОДЖЪР

Преминавайки през коридора, съпроводвана от своята мълчалива охрана, Клио трескаво се озърташе на всички страни с надеждата да открие някакъв, макар и минимален шанс да се измъкне. Но тя не успя да осъществи намеренията си — внезапно лактите ѝ бяха извити зад гърба в желязна хватка.

— Безполезно е. Не можеш нито да избягаш, нито да направиш нещо, което да противоречи на желанията на Роджър, — информира я напълно равнодушно спътницата ѝ и щракна някаква ключалка, освобождавайки същевременно ръцете ѝ.

— Всяко негово желание е закон, — продължи тя, носейки се по коридора. — Колкото по-рано разбереш, че трябва точно, и най-вече бързо да изпълняваш нарежданията му, толкова по-лесен и дълъг ще е животът ти.

— Много ме уплаши, няма що! — сприхаво възкликна девойката. — Аз не искам да живея така и мога да направя със себе си каквото поискам!

— Много скоро ще се убедиш в обратното, — монотонно продължи да обяснява безчувственото създание. — Ако продължиш да упорстваш, ще си навлечеш гнева на Роджър и тогава ще се молиш за правото си да умреш, но няма да го получиш, поне докато Роджър не го пожелае. Погледни ме — аз не мога да умра. А ето и стаята ти. Ще останеш тук, докато Роджър не ми даде други инструкции.

Жената-автомат отвори вратата мълчаливо и спокойно загледа как все пак ужасно изплашената, но стараеща се да го скрие Клио се вмъкна в разкошно обзаведения апартамент. Вратата безшумно се затвори зад гърба ѝ и девойката сякаш внезапно оглуша — вътре цареше пълна, абсолютна тишина. Беше наистина невероятно тихо, неописуемо тихо, липсваше какъвто и да било звук! В тази ужасяваща тишина Клио стоеше неподвижно напред великолепната обстановка — напрегната, объркана, отчаяна... и се бореше с неудържимото си

желание да изпищи. Изведнъж като че ли от стената тя чу гласа на Роджър.

— Вие сте твърде преуморена, мис Марсдън, а в това си състояние сте абсолютно безполезна. Настоятелно ви съветвам да си починете, а за да можете да си осигурите най-ефикасно това, дръпнете шнура, който виси отдясно от вас — той ще активира силово поле, което покрива напълно тази стая, и дори и моят глас не може да проникне през него...

Клио трескаво дръпна шнура и гласът действително изчезна. После тя се хвърли на дивана и конвулсивно се разрида. След малко отново ѝ се чу глас. Но не някъде отвън, той звучеше като че ли от самата нея, извираше от всяка клетка на тялото ѝ. По-скоро тя го усещаше, отколкото наистина да го чуваше.

— Клио? — попита гласът. — Засега не казвай нищо...

— Конуей! — възкликна с невероятно чувство на облекчение тя. Цялата ѝ надежда се върна при едва доловимите звуци на този познат, и толкова мил и скъп за нея глас — гласът на Конуей Костиган.

— Мълчи! — прекъсна я гласа. — Не давай да се разбере, че ме чуваш — може би стаята ти се сканира непрекъснато. Той не може да ме чуе, но теб — сигурно. Усети ли слабото боцкане под перления гердан, когато Роджър ти заговори? Така и трябва да бъде. Сега обаче, когато стаята е обградена със силово поле, огърлицата ти вече не може да работи като детектор. А сега слушай! Ако усетиш подобно боцкане под ръчния си часовник, поemi си два пъти дълбоко въздух и ако не усещаш нищо, спокойно можеш да ми отговориш.

— Не усещам нищо, Конуей! — радостно възкликна Клио. Сълзите по лицето ѝ изсъхнаха като по чудо и тя отново бе възвърнала предишната си енергичност и младежка самоувереност. — Но това поле наистина ли съществува? Никога не бих повярвала...

— Недей да разчиташ много на полето, нали Роджър може да го изключи от пулта си, когато си поиска. Запомни — огърлицата ще те предупреди за появата на какъвто и да е проследяващ лъч, а часовника за всичко, което става в субпространствения ефир. Точно сега часовника не реагира, и нашите три устройства за свързка са включени едновременно. Освен с теб, аз съм във връзка и с капитан Бродли. Искам да се успокоиш и да знаеш, че положението ни не е толкова безнадеждно.

— О, Боже! Конуей, сигурен ли си?!

— Съвсем. Изглежда, че все пак ще има с какво да ги изненадаме — ултравълната. Когато не успяха да открият нашите хитри приспособленийца, аз не се учудих кой знае колко, но да можеш свободно да използваш и тях, и ръцете си, това вече бе приятна изненада! Все още ми е трудно да повярвам, но досега не съм забелязал и най-малкият признак, че се досещат с какъв точно вид връзка разполагаме. Но нека още веднъж да проверим... сега използвам собствения си следящ лъч и сканирам стаята ти... усещаш ли нещо?

— Да! Сега часовника реагира!

— Отлично! Няма никакви признаци, че сме наблюдавани — нито в обичайния обхват, нито на субпространствено ниво... Странно! Този Роджър сигурно разполага с неща, за които не сме и чували... напълно естествено би било да се предположи, че има и ултравълнови предаватели. Но явно няма... или пък по някаква причина те не действат и това е нашият шанс да се измъкнем, — гласът на Конуей замлъкна за миг. — Е, добре, сега ще се изключа... с капитана имаме да свършим доста работа... — той отново направи пауза и изведнъж бързо изрече: — Всъщност, я почакай... току-що ми хрумна нещо. Ще бъда на линия след минутка.

Отново последва кратка пауза, а после беззвучния, но достатъчно ясен глас на Костиган продължи:

— Любопитна работа! Жената, която те придружаваше до статията ти и така те изплаши, не е жива — цялата е натъпкана с най-невероятните микросхеми, които някога съм виждал.

— О, Конуей! — гласът на Клио направо трепереше от облекчение. — Аз наистина се изплаших до смърт — толкова ужасно беше да мисля за това, което се е случило с нея и останалите... защото това може да се случи и с мен! А пък тя била само един автомат!

— Струва ми се, че нашият приятел Роджър доста блъфира. Няма спор, той е силен, много силен, но е на светлинни години от това всемогъщество, което си приписва и така примамливо ни описва. Излишната самоувереност не води до добро... Но това, което става тук, в този вертеп, сигурно е вярно. Доста неприятни работи се случват с много от жените, а сигурно и с мъжете... същото може да се случи и с нас, докато не му подрежем крилцата, но въпреки всичко засега си

мисля, че можем да забравим за предпазливостта. Но ти, малката, бъди нащрек и веднага се свържи с нас, ако нещо се случи. Чао!

Недоловимият глас изчезна. Часовникът на ръката на Клио отново заприлича на обикновен часовник, показващ само времето, а в своята уединена килия, закътана дълбоко под нейната стая в една ъглова кула, Костиган, с тъмни очила на носа — всъщност, многократно увеличаващ интравизьор, — напрегнато се взираше в разгръщащата се пред очите му картина. Ръцете му бяха дълбоко пъхнати в джобовете, оттам той тайно манипулираше с миниатюрните лостчета на прибора, а ястребовият му поглед се впиваше във всеки дребен детайл от гигантската сфера на планетоида. След известно време Конуей свали очилата и тихо заговори на Брадли, който беше заключен в друга килия, в която също нямаше прозорци и се намираше точно срещу неговата.

— Току-що получих доста ценна информация, капитане. Разбрах къде държат скафандрите ни, а освен това открих всички основни пултове, управляващите постове и силовите генератори. Около нас самите няма полета, но двете врати са силно защитени, а пред тях има охрана — по един човек за всеки от нас. Не са хора, а роботи, и това усложнява нещата. Със сигурност са директно свързани към кабинета на Роджър и ще бият тревога и за най-малкото нещо. Това означава, че докато Роджър не напусне кабинета си, ние сме с вързани ръце. Виждате ли черното табло малко по-надолу от ключа, мисля, че е вдясно от вратата ви? Това е капак на тръбопровод. Когато ви дам сигнал, избийте го... вътре има дебел сноп кабели... червеният захранва генератора на силовото поле, пазещо вратата ви. Прекъснете го... после ви чакам в коридора. Ето какво ще направим... — и Конуей премина към детайлното изложение на единствения възможен план за спасение.

— Внимание! Роджър се надига иззад бюрото си! — възкликна най-после Костиган (докато чакаха, той успя да си поговори с капитана близо час). — Веднага щом разберем накъде се е запътил, ще можем да... Уф, мерзавецът отива право при Клио! Това изцяло променя нещата, Брадли! — Конуей яростно изруга.

— И още как! — кресна капитанът. — Отлично знам, че по време на пътуването вие й отделяхте доста от времето си, Костиган... Е, с вас съм; но какво ще правим сега?

— Все ще измислим нещо! — свирепо отвърна младият офицер. — Този негодник може да бъде сигурен в едно — само да я е докоснал, мъртъв е... Дори и да ми се наложи да взривя това дяволско кълбо заедно с всичките му обитатели!

— Не изглупявайте, Конуей, — леко треперещият, но все пак спокойно звучащ кадифен глас на Клио прекъсна двамата заговорници. — Роджър излезе от кабинета и ви даде картбланш — действайте според плана и не ме мислете. Кой знае, може просто да идва да си поговорим за откупа...

— Силно се съмнявам, че има точно това предвид, и то насаме! — изръмжа Костиган. Внезапно гласът му омекна. — Може пък и да си права, Клио, и май ще е по-разумно да действаме. Докато ни обискираха, те не намериха нито едно от устройствата ми, тоест, ще можем да предизвикаме достатъчно проблеми... съвсем скоро сами ще се убедят в това. Май този Роджър не е от най-съобразителните... поне така ми се стори,... а когато настане суматоха, ще си има достатъчно други грижи и няма да му е до теб. Хей малката, а ще можеш ли да го задържиш в стаята си за известно време? Петнадесет минути са достатъчни...

— О, Конуей, още ли не си разбрал, че съм готова на всичко, само и само да се измъкнем оттук! Уверявам те, че ще се справя... — точно тогава Роджър махна силовото поле и гласът ѝ изчезна, но секунди преди това огърлицата изписука, и той я завари свита на дивана в ъгъла на стаята. Девојката се беше свила на кълбо и гледаше приближаващият се към нея Роджър с широко отворени, пълни с ужас очи, но някъде там вътре имаше много смелост, и решителност.

— Пригответе се, Брадли! — кратко изрече Костиган. — Роджър остави полето изключено. Ако стане нещо голямо, разбира се, ще го предупредят, но едва ли ще се осмелят да го безпокоят напразно, докато е при нея. А сега ще включа полето отново с моя лъч... той няма откъде да знае това... Ха така, — доволно изсумтя Конуей. — Сега каквото и да стане, не могат да се свържат с него... Капитане, аз трябва да внимавам за лъча, така че черната работа остава за вас — трябва да прекъснете червения кабел и да очистите пазачите — моят и вашият. Нали знаете как да унищожите робот?

— Знам,... но дори и да му унищожиш очите и ушите, роботът пак ще намери начин да изпрати сигнал за тревога, с каквото и да се

занимава в момента. Е, а после какво?

— После ще отворите моята врата — щита с превключвателите е отдясно.

След три минути вратата зейна и капитанът от Трипланетната Служба влетя в килията на Костиган.

— А сега — скафандрите! — викна той.

— Още не, — прекъсна го с тих глас Конуей. Той стоеше неподвижно, широко разкрачен и напрегнато се взираше в една точка на тавана. — Докато не включите силовото гюле около стаята на Клио, не мога да мръдна — ако отклоня сега лъча, всички загиваме. Капитане, пет етажа нагоре, направо по коридора, четвъртата врата вляво... Когато се доближите до превключвателя, ще откриете лъча ми чрез часовника си. Вдигнете ключа нагоре.

— Разбрано! — и Брамбли се втурна навън със скорост, на която би завидял дори двойно по-млад мъж от него.

Когато се върна и след като Костиган беше проверил внимателно полето, охраняващо „девичите покои“ и дялящо Роджър от съучастниците му, двамата офицери забързаха към мястото, където се пазеше космическото им облекло.

— Жалко, че слугите тук не носят униформи, — рече порядъчно запъхтелият се капитан — все пак стълбите му дойдоха в повече. — Това много би ни помогнало.

— Едва ли... Прекалено много работи има тук и всички те получават сигнали, които няма как да засечем. Ако срещнем някой от тях, ще трябва да се бием. Сега да видим чисто ли е пред нас... — Костиган надяна очилата-визьор и щом погледна през стените, видя две фигури, които се приближаваха. Те блокираха точно този коридор, по който трябваше да завият. — Двама са — човек и робот, — съобщи той на капитана. — Роботът е ваш. Ще ги чакаме тук, зад ъгъла, веднага щом завият ще ги нападнем! — Костиган смъкна очилата и се приготви за битка.

Когато нищо неподозиращата двойка се появи иззад ъгъла, офицерите изскочиха насреща им. Костиган пръв успя да нанесе доста силен удар — право в слънчевия сплит на човека. Железният му юмрук потъна почти до китката в корема на противника, и онзи се сгъна на две, едва поемайки си въздух като риба на сухо. С крайчеца на окото Конуей мярна и трети враг, който се приближаваше отзад и тъкмо

повдигаше оръжието си. Действайки напълно автоматично, той рязко издърпа загубилия съзнание човек, прикривайки се зад тялото му от смъртоносния лъч, а после изтласка трупа точно срещу изригващото пламък дуло на лазера. Оръжието се изхлузи от ръцете на пирата и двамата — живият и мъртвият, се свлякоха на пода.

Костиган се втурна към тях, старайки се да докопа гърлото на последния си противник. Но онзи не беше от лесните — извъртя се и му шибна едно ляво кроше, последвано от страхотен удар в слабините. Ако реакциите на Костиган бяха малко по-бавни, със сигурност щеше да загуби лявото си око. Да, този път срещу офицера от Трипланетната Служба не стоеше автомат, педантично програмиран от създателите си да изпълнява механично определени действия, а гъвкав, силен и великолепно обучен човек, владеещ всички мръсни хватки, използвани от наемните убийци.

Костиган обаче също не беше новак в тази игра. Дори специалистите по ръкопашен бой от секретните подразделения на разузнаването към Трипланетната Служба не владееха целия набор от най-разнообразни удари, нанасящи смъртоносни поражения върху човешкото тяло, но Костиган, като техен началник, знаеше и можеше да ги използва на практика. Не заради собственото си удовлетворение или заради тръпката, не дори и заради невероятните пари при победа секретните агенти като Конуей използваха това страшно природно оръжие — те влизаха в схватка само тогава, когато нямаше как да го избягнат; правеха го с една-единствена ужасна цел — да убият, за да не бъдат убити, и то възможно най-бързо. Така че, отговорът на Конуей не закъсня. Пиратът му нанесе удар с крак, но той ловко се отдръпна, после сграбчи глезена на противника си. Мощните му длани се склучиха като челюстите на капан за мечки и той рязко дръпна, извъртайки го встрани. Пиратът изкрещя, но викът му секна, когато тежката обувка на Костиган се вряза в слепоочието му. Врагът излезе от играта. Завинаги.

Боят приключи за има-няма десетина секунди — точно когато Бродли ослепи и оглуши своя робот. Конуей вдигна от пода изпуснатото от пирата оръжие и те побързаха по-нататък.

— Чиста работа, младежо, — с одобрение каза Бродли. — Явно имаш природна дарба за такива работи. Сега разбирам защо остави работа на мен.

— Освен това имам и доста опит, — ухили се младият офицер. — Сър, случвало ми се е да се бия няколко пъти, а все пак съм доста по-млад от вас и следователно по-бърз. — Докато тичаха по безбройните коридори, Костиган не забравяше да оглежда пътя пред тях с „пронизващия“ си поглед.

Срещнаха още няколко пазачи по пътя си, както живи, така и механични, но те не ги затрудниха особено — Костиган ги забелязваше първи. Яростният лъч на лазера, наследство от мъртвия пират, ги превръщаше или в безжизнени трупове, или в купчини разтопен метал, а офицерите бързаха напред, към мястото, на което ги очакваше драгоценното им снаряжение. Трите скафандъра на Трипланетната Служба бяха заключени в една стая, вратата на която бе отнесена от Костиган само с един удар.

— Е, вече отново се чувствам човек! — с облекчение рече той, нахлузвайки удобния си костюм. — Ръкопашният бой не е лошо нещо, ако трябва да се справиш с един или двама, но се страхувам, че локалния енергиен център тук е натъпкан със стражи чак до козирката и едва ли ще се справим без скафандрите и оръжието си. Ще вземем скафандъра на Клио с нас и ще го оставим до енергийния сектор, а на връщане ще го приберем.

Сега вече не се страхуваха от охраната. Тежковъоръжената двойка се упъти право към сърцето на космическия град-крепост — енергийния генератор. Някои от пазачите, които срещнаха по пътя, се опитаха да сигнализират на господаря си и да го предупредят — единствено той можеше да контролира всички разрушителни оръжия и системи, намиращи се на планетоида. Други пък, лекомислено разчитащи на царящото около тях спокойствие, ги забелязваха в последния момент. Но съдбата и на едните, и на другите беше еднаква — оръжията им бяха безполезни срещу силовите екрани, предпазващи скафандрите на земяните, а безотказните левистони моментално поразяваха жертвите си.

Когато доближиха масивната врата на генераторния сектор, мъжете внезапно чуха Клио — гласчето ѝ пресекваше от напрежение и страх:

— Конуей, побързай! Очите му,... няма да издържа много! Побързай, мили!

Явно тя беше на ръба на истерията. Мъжете се стреснаха не толкова от думите ѝ, колкото от тона — в него се долавяше неистов ужас. И двамата разбраха, че не бива да губят и секунда. С Клио ставаше нещо страшно. Безгрижното, жизнерадостно момиче, наследница на несметно богатство, за първи път странстваше из космоса, беше хванато в капан от силови полета, затворено насаме с един маниак, едно живо механично изчадие, за когото не съществуваха неща като морал, закон и съвест, който не признаваше ничий авторитет, не признаваше никого и нищо, освен собствените си желания и страсти! Изглежда точно сега Клио се бореше с всички сили с него. Сигурно бе плакала и се бе молила, викала е и се е сърдила, преструвала се е на покорна, само и само да спечели време, но едва ли мъките ѝ са трогнали безжалостния и злобен разум на съществото, наричащо себе си Роджър. Сега на свой ред и той си играеше с нея — мъчителната и жестока игра на котка и мишка щеше да свърши всеки момент.

Конуей не видя как онова ужасно сиво-мургаво лице се навежда над девойката, как ужасните студени, стоманени очи я пронизват цялата и как, изкрещявайки с всичка сила, тя впива нокти в тази отвратителна физиономия с яростта на смъртоносно ранена тигрица. Нямаше как да го види, но можеше да си го представи. Измърморвайки едно ужасно проклетие по адрес на Роджър, той изстена:

— Само още една минута, Клио! Още една минутка, любима!

Масивната врата на генераторния отсек изчезна, разтопена от огнените лъчи. В огромната зала, която се откри пред погледите на земяните, левистоните им можеха да разкрият пълната си мощ. Двете смъртоносни ветрила се развъртяха като отпуснати пружини, унищожавайки всичко, което попадеше под унищожителните, изпепеляващи лъчи. Оръжията, които по-съобразителните пазачи в залата бяха сграбчили, експлодираха в ръцете им при най-лекия допир до силовите лъчи. Сложните, прецизно регулирани механизми ставаха безформени буци метал, а пултовете за управление сякаш се разтваряха във въздуха. Високоволтови дъги прескачаха и съскаха, искряха и угасваха, оставяйки остър мирис на озон. Разтопен метал течеше на струи под неистовата мощ на левистоните, търсеци поредната си жертва. Когато и последният генератор с грохот се взриви, двамата разрушители изведнъж усетиха, че са в безтегловност

и се хванаха за скобите, забити в стените, а едновременно с това дойде и мисълта, че първата част от плана им е изпълнена.

Костиган се метна към изхода и излезе в коридора. Брадли го последва, прикривайки тила му. Той носеше скафандъра на Клио и от време на време поглеждаше назад, за да е подготвен, ако някой решише да ги преследва. Самият Конуей като че ли беше забравил за всякаква предпазливост. Придвижваше се с огромни скокове, отгласвайки се от стените и постоянно повтаряше:

— Идвам, Клио! Дръж се, момичето ми! Дръж се!

— Добре съм, Конуей... — Хрипкавият, дрезгав глас на девойката беше почти неузнаваем и ясно показваше какво е преживяла през последните няколко минути. — Когато чухме взрива, Роджър разбра, че около нас има силово поле, и... и, за щастие, съвсем забрави за мене. Той изключи защитата... Знаеш ли, Конуей, според мен той направо полудя... и в момента се премята във въздуха над мен, а аз правя всичко възможно да не се спусне долу...

— Умница! Задръж го така още половин минутка! Сега, след като полето е изключено, ще трябва да се справи с всички сигнали за тревога, които са подадени до момента... със сигурност иска, не, жадува да се добере до пулта си. Но... той нали не ти направи нищо, момичето ми?

— Не... не... той дори не ме докосна... само ме гледаше... но аз си мислех, че ще умра... И сега ми е зле, толкова ми е лошо! Сякаш пропадам някъде... всичко ми плува, главата ми ще се пръсне... Конуей, сигурно умирам, нали?

— Какво говориш, малката ми, всичко е наред! — И Конуей с облекчение се разсмя, когато разбра за какво става дума. Страданията й си бяха съвсем реални, но хипнотичните способности на Роджър нямаха нищо общо с тях. — Това е резултат от безтегловността! Все пак да не забравяме, че си израснала на Земята. Просто в момента малко те е хванала космическата болест — нещо като морската болест. Ще ти мине,... всичко ще се оправи! Идвам при теб!

Конуей вече бе излязъл навън и погледна нагоре — на двеста фута вдясно и стотина нагоре, над главата му, се издигаше висока кула, на най-горния етаж на която се намираще апартамента на Клио. Той подскочи, старайки се да улучи един от големите му прозорци и щом литна нагоре, започна да коригира траекторията си с помощта на

тежкия си пистолет. При всеки изстрел някъде долу избухваше малък взрив, но това изобщо не го вълнуваше. Все пак, едва не пропусна прозореца, но това едва ли имаше някакво значение, защото си проправи път с левистона направо през стената.

Когато влезе в стаята, Конуей насочи оръжията си към Роджър. Той мярна с едно око Клио до противоположната стена, вкопчила пръсти в облегалката на един диван. Господарят на планетоида почти се беше добрал до вратата, но в следващия миг тя избухна и изчезна — левистона се беше задействал. Роджър остана невредим. Нито огненият лъч, нито патроните дум-дум можеха да му навредят. Прозрачно, но неразрушимо силово поле го обгръщаше отвсякъде.

* * *

Когато каза, че Роджър приличал на луд, Клио дори не подозираше колко е близко до истината. За първи път през поразително дългия си живот Гарлейн от Едор, материализирал духа си в плътския облик на Роджър, претърпяваше толкова зашеметяващо поражение — и то точно тогава, когато изобщо не очакваше каквито и да било неприятности.

Гарлейн непоколебимо вярваше, че напълно контролира положението. Беше сигурен, че ще засече всеки ултравълнов източник, както на планетоида, така и в пространството около него. Също така, той не се съмняваше в способностите си да потисне физическата и умствената активност на всякакъв брой разумни същества, обитаващи Земята и наричащи себе си хора.

Но Роджър беше под наблюдение, и то внимателно наблюдение. Силите, които се подчиняваха на четворката аризианци — Дроуни, Бролентин, Ниделор и Кридиган — бяха почти толкова могъщи, колкото и неговите собствени; и когато настъпи моментът, те бяха задействани.

Първото нещо, за което се сети Роджър-Гарлейн — естествено, след като успя да оцени огромните и непредвидими загуби, нанесени на планетоида му, бе да унищожи моментално двамата земяни, предизвикали тази невероятно катастрофална ситуация. Но в момента нямаше как да ги докопа.

А второто — да си го изкара на жената, в чиято стая се намираше, също се оказа неосъществимо. Беше изгубил влиянието си върху нея! Невероятно мощните ментални удари, които можеха да унищожат завинаги разсъдъка ѝ, сякаш потъваха и се разтваряха във въздуха. Клио безстрашно го гледаше право в очите, все едно не усещаше изливащите се върху ѝ смъртоносни енергийни потоци.

„*Добре и оръжието си не мога да повдигна — никаква сила не ми е останала!*“ — помисли си Роджър. Тогава за трети път една мисъл пробяга из главата му — и тя беше да повика на помощ Едор. Обаче и това не можа да направи, субпространството се оказа блокирано, и той не можеше да открие нито каква е блокировката, нито откъде идва енергията, която я поддържа!

Едорианското му тяло, дори и да успееше да оцелее в условията на планетоида, едва ли щеше да е достоен противник в така създалата се ситуация. Значи, този път Роджър трябваше да се оправя без физическата подкрепа на Гарлейн. Всъщност, Роджър — сам за себе си — притежаваше немалко заложи, за които Гарлейн отлично знаеше. Той не само че бе надарил плътта му с невероятна жизнеспособност и издръжливост, но и бе снабдил „второто“ си аз с всякакви хитроумни устройства от Едор. Предвид всичко това досега Гарлейн нямаше защо да се притеснява за целостта на физическото си превъплъщение в Слънчевата система.

Реалността обаче недвусмислено внесе корекциите си в перфектния му замисъл. Въпреки че Роджър притежаваше маса полезни качества, сред тях не влизаше способността да се придвижва в условия на безтегловност. Роджър беше надеждно прикрит от силовото си поле, но опитният офицер от Трипланетната Лига в конкретната ситуация беше много по-опасен противник, отколкото при нормална гравитация. Така и стана — както си го държеше на мушка с левистона, той се пресегна и сграбчи първия попаднал му предмет. Това беше един тежък, масивен метален фенер и той с всичка сила го халоса, него, Роджър, по главата. При нормални условия след такъв един удар черепът му би трябвало да се пръсне надве, но съпротивлението на силовото поле доведе до това, че Роджър само се завъртя във въздуха точно като жезъла на водещата мажоретка по време на парад за Деня на Независимостта.

Когато въртящото се тяло се удари в стената, в стаята величаво долетя капитан Бродли, стиснал под мишница сгънатия скафандър на Клио. Без да губи време за обяснения, той моментално прецени ситуацията и се издърпа до сгърчилата се зад дивана Клио, разтвори конвулсивно стиснатите ѝ пръсти и ѝ помогна да облече защитния костюм. После вдигна левистона си и взе Роджър на мушка. Същевременно Костиган подбутваше улова си към зеещата в стената дупка. Двамата астронавти прекрасно знаеха, че и за миг не бива да го изпускат от очи. Всеки момент Роджър можеше да изключи силовото си поле и да се възползва от незнайните си оръжия. Със сигурност те бяха много по-мощни, отколкото собствените им.

Придържайки се за стената, Костиган шареше с поглед по величествения купол на планетоида. Щом откри една точно определена точка, с всичка сила изтласка тялото на Роджър натам. След това мъжете подхванаха Клио под мишниците, отгласнаха се и скочиха от кулата — да, трите облечени в скафандри фигурки полетяха към единствената си възможност за спасение — малко разузнавателно корабче, паркирано до аварийния изход на гигантския сфероид. Полуразрушеният „Хиперион“ и спасителните му капсули бяха недостъпни и нямаше да могат да си пробият път без бой, ако решаха да минат през огромните врати на главния шлюз, а други изходи просто нямаше.

Те се движеха във въздуха. Костиган продължаваше да държи под прицел бавновъртящото се тяло на Роджър. Бродли поглеждаше надолу, а Клио — през това време Клио малко по малко идваше на себе си. Най-накрая тя си възвърна дар словото.

— Ами ако успеят да възстановят нормалната гравитация? — попита тревожно тя. — Тогава ще започнат ни обстрелват — и с лъчи, и със снаряди!

— Спокойно могат да го направят, — забеляза Конуей, — долу сигурно разполагат и с резервни генератори. Но тогава освен нас ще пострада и Роджър. На кой би му харесало да падне от толкова високо? Следователно, неговите хора, първо ще трябва да приберат шефа си по някакъв начин — например, с вертолет. Те прекрасно разбират обаче, че ако го направят, ще ги свалим още преди да са се вдигнали. Вече сме извън обсега на обикновените оръжия, а ако използват нещо по-

солидно, ще пробият купола. Така че, няма от какво толкова да се притесняваш, малката ми.

— А какво смяташ да правиш с този... този... — задъхвайки се, девойката махна с ръка към плуващото отпред тяло на Роджър.

— Той е наш заложник и водач до люка на най-близкия кораб. След това ще трябва да го зарежем.

— Много бих искал да вземем този мерзавец с нас, — мрачно отбеляза капитан Брадли, — но за съжаление сте прави... Все едно, че зайче е хванало питон и се чуди от кой край да си отреже по-сочно парченце,... а за беля ножчето вече не реже! — той погледна левистона си и рече: — Енергията е почти на свършване, едва ли е останало още много. Не си струва да рискуваме.

Щом се озоваха до огромната, изпъкнала стена, мъжете задърпаха лоста и доста трудно се справиха. Вратата на аварийния шлюз се заотваря бавно скърцайки, а зад тях зейна цилиндричен тунел, крайт на който опираше в люка на малък космически кораб. Костиган беше горе-долу наясно с устройството на корабчето. Близко два часа бе прекарал в килията си, изучавайки чертежите му с интравизьора си и затова се настани зад пулта и насочи кораба в открития космос, към доста отдалечената планета Земя.

После предвидливо изключи разговорните устройства на Брадли и Клио, и започна да върти копчетата на предавателя.

— Симс! — рязко каза той. — Костиган е. Измъкнахме се... о'кей сме. Да, разбира се... абсолютно... Между другото, Симс, кажи им, че не съм сам.

Заради шлемовете девойката и капитана можеха да чуят едва половината от диалога, но и това беше напълно достатъчно, за да го зяпнат онемели от почуда. Дори и Клио знаеше това легендарно име! Явно техният спътник и спасител стоеше доста високо в йерархията, та така открито фамилиарничеше със самия Върджил Симс, най-големия шеф на Службата, който беше наводнил космоса с агентите на Трипланетната Лига!

— Трябва да се изпратят съобщения на всички, — промърмори най-накрая Брадли. — До всички наблюдателни станции и кораби на Флота...

— Те ще го направят вместо нас, — отвърна Костиган. — Сега вече знаят къде да търсят, а освен това знаят, че мониторите за далечно

проследяване са безполезни. Но те разполагат и с други средства... едва ли ще им отнеме много време, — той се облегна на креслото и с наслада се протегна. — Всички военни кораби, всичките разузнавателни съдове от седемте сектора вече се носят насам... както и тежките броненосци и крайцери на Флота. Службата има достатъчно ултравълнови детектори, а и достатъчно оператори, за да намерят този прокълнат планетоид. Е, а когато го открият, всеки боен кораб ще разполага с координатите му!

— Но какво ще стане с пленниците на Роджър? А с пътниците от ограбените кораби, които се измъчват на планетоида? — Пиратите едва ли ще ги пощадят...

— Трудно е да се каже, — сви рамене Костиган. — Всичко зависи от това как ще потръгнат нещата. Впрочем, и самите ние все още не сме в пълна безопасност.

— Да, — съгласи се Бродли, — шансовете ни в момента доста ме безпокоят. Сигурно вече са пуснали потеря след нас.

— Не се и съмнявам. Пък и корабите им са далеч по-мощни, отколкото тази черупчица. Съдбата ни зависи от случайността... и от разстоянието до най-близкия кораб на Трипланетието, както и от оръжейната му мощ. Сега можем само да чакаме — направихме всичко, което зависеше от нас.

Настъпи тишина. Костиган се включи към разговорното устройство на Клио и се приближи към нея. Девојката се бе свила на кълбо в пилотското кресло и седеше там измъчена и бледа. Тежките изпитания, през които бе минала през последните няколко часа, си казваха думата. Когато Конуей приседна до нея, тя несъзнателно се изчерви, но сините ѝ очи останаха вперени в лицето на младия офицер.

— Клио, аз съм длъжен да... ние... ти... — и изведнъж той съвсем неочаквано почервенея и млькна, смутен до крайност.

Конуей Костиган, офицер от Трипланетната Служба, професионалист от най-висока класа, нееднократно доказал, че на острия му ум и смелост може да се разчита във всяка една ситуация, че е невъзможно да бъде отклонен от целта си, секретният агент, който можеше да намери изход и от най-невъзможната ситуация, се бе изчервил като малко момче. Но в следващия миг той упорито продължи:

— Малката, страхувам се, че се издадох още там, долу... Но...

— Всъщност, Конуей, искаш да кажеш, че и двамата се издадохме, нали така? — заговори след кратка пауза Клио. — Сега ти също знаеш... знаеш всичко за мен... всичко, което чувствам... Но не бих искала да те насилвам, мили. Само ако,... но нали и ти ме обичаш, Конуей?

— И още питаш?! — възкликна младият офицер, стискайки отчаяно юмруци, гърдите му тежко се повдигаха, а под скулите му играеха жили. — Обичам те, Клио... обичам те така, както никога не съм обичал досега. Да ме насилваш ли?! Какво говориш, момичето ми? Няма по-голямо щастие от това да съм до теб! Нито една жена не е означавала толкова много за мен... и никога няма да има друга... Ти си единствена за мен... ти си за мен... — внезапно той сведе глава и горчиво промълви: — Още ли не си разбрала, момичето ми,... че тази любов е абсолютно невъзможна!

— Естествено, че не разбирам, — девойката свали тежките ръкавици, и ръцете им се сплетоха. Ниският й, кадифен глас леко трепереше от вълнение. — Конуей, ти ме обичаш... и аз също те обичам. Това е единственото, което трябва да ни интересува.

— Бих искал да е само това! — с тъжна усмивка отвърна Костиган. — Но ти изобщо не знаеш какво говориш. Помисли за секунда само — кой съм аз и коя си ти! Клио Марсдън, дъщерята на сенатора Къртис Марсдън! Какъв житейски опит би могла да имаш на деветнадесет години — нищо, че ти твърдиш точно обратното! И кой съм аз, че едно младо, прекрасно създание, като теб да се влюби в мен? Скитник, бездомно космическо куче, което се прибира в колибката си за не повече от три седмици годишно... Специалист по аварийните ситуации, скандалджия и побойник — не само по служба, но навярно и по природа... Шпи... — той спря наред думата и след кратка пауза продължи: — Ти изобщо не ме познаваш, момичето ми, — и повечето неща така и няма да узнаеш, нямам право да ти ги разкажа! Клио, едва ли ще бъдеш щастлива с мен... по-добре да се разделим, малката ми, преди да е станало много късно, повярвай ми...

— Но, Конуей, аз вече не мога да го направя! И ти няма да можеш, сигурна съм, — очите на девойката сияеха и преливаха от любов. — Късно е, мили. Когато танцувахме на кораба, беше съвсем друга работа, но откакто... Не ти ли се струва, че доста се поопознахме напоследък? Загубени сме, скъпи... всичко, което се

случи, вече е необратимо! Дори и да можехме да променим нещо, едва ли бихме го направили, нали така? — и тя бързо, развълнувано си пое дъх. — Знам, че се опитваше да се бориш със себе си и с чувствата си, Конуей, но струва ли си? И защо говориш такива неща за себе си? Хората от трите планети уважават Службата — та нали вие ни пазите... Освен това си мисля, че Върджил Симс много внимателно избира помощниците си измежду хиляди, милиони професионалисти...

— Защо си решила, че съм помощник на Симс? — изръмжа Костиган.

— Че ти сам се издаде, миличък! Добре де, кой друг по трите свята би го нарекъл просто „Симс“? — усмихна се девойката. — Разбира се, ти си много твърд,... може би дори жесток на моменти,... но на мен никога не са ми харесвали мекушавите мъже. Бил побойник... Аз пък мисля, че се биеш само ако няма друг изход... Не, Конуей, ти си истински мъж, най-добрият от всички, които съм срещала досега... и... и аз те обичам! Сега вече от нищо не се страхувам, дори и да ни хванат, все едно ние ще бъдем заедно, до самия край!

— За съжаление си права, — мрачно се съгласи Костиган, — не мисля, че бих ти позволил да си отидеш, въпреки че знам, че това би било много по-разумно... — пръстите им още по-здраво се сплетоха. — Ако все някога се измъкнем от тази каша, възнамерявам да те целуна,... но едва ли ще стане по-рано — не искам да сваляш шлема си при никакви обстоятелства.

Ръцете им неохотно се разделиха. Костиган се надигна и се присъедини към седящия до пулта за управление Брамбли.

— Нещо ново, капитане? — попита той. — Ще успеем ли?

— Трудно е да се каже... Нашите още са далече — поне час ще им трябва, докато се появят на екрана.

Костиган се наведе към екрана на локатора.

— Нека погледна, може би ще успее да открие някой от крайцерите, които са по следите ни. Не ми се ще някое лъчево оръдие да ни изненада,... въпреки че нашият приятел Роджър ще иска да ни залови живи. Сигурно се надява да ни връчи сметката за няколко милиарда щети — за погрома на базата му и за оскърбеното му

достойнство... сигурно вече и въжето ни е приготвил, и го е насапунисал...

— Конуей, мога ли да те помоля да направиш нещо за мен? — Лицето на Клио отново беше побеляло от ужас само при мисълта за повторна среща с онзи ужасен сив човек. — Моля те, дай ми един пистолет или нещо друго... Аз не искам... не искам никога повече този изверг да ме гледа *така*... никога, докато съм жива...

— Това няма да се случи повече, — увери я Костиган, зловещо присвивайки очи и стискайки юмруци. — Но пистолет все пак няма да ти дам. Може да не прецениш добре ситуацията... да се притесниш... и да го използваш по-рано, отколкото трябва. Аз лично ще се погрижа за тебе, момичето ми, но в последния момент. Защото, ако отново му паднем в ръчичките, едва ли ще имаме такъв късмет като сега.

Минутите мълчаливо се точеха. Конуей сканираше пространството, както с локатора, така и с ултравълновото си устройство. Неочаквано веждите му се изправиха високо-високо, и той се разкикоти. Останалите го зяпнаха, онемели от изненада.

— Не, не съм се побъркал! — възкликна усмихнат младият офицер. — Просто си спомних, че силовите полета на Роджър правят всичките му кораби невидими,... но и нашата черупчица също. Аз наистина ги засякох — с помощта на ултразвуковия скенер,... но те нас не! Знаех, че потерята е някъде наблизо, и ето че намерих цялата банда — току-що корабите им ни подминаха. И знаете ли къде отиват? — в очите на Конуей Костиган блесна победна искрица. — Право срещу флотата ни! Представете ли си какъв сюрприз ги очаква!

Но не само пиратите щяха да останат изненадани. Когато яростната схватка започна и пиратската армада, загубила близо три четвърти от корабите си, предприе последна отчаяна атака, когато, загубили невидимостта си, черните цигароподобни кораби се втурнаха на абордаж, екипажът на малкото корабче бе подложен на сериозно изпитание. Внезапно последните крайцери на Роджър и половината от Трипланетната Флота се оказаха обгърнати от розов дим, който ставаше все по-ярък и по-ярък. После огромните кораби започнаха да избухват, превръщайки се в пръски разтопен метал. Костиган просканира околното пространство в ултразвуковия диапазон и откри, че то изобщо не беше празно! Там имаше нещо огромно, безформено и невероятно дори и за подпространствено зрение. Нещо, което

засмукваше останките от взривилите се кораби. Металните пръски просто се изливаха там и изчезваха.

Предавателят на Конуей беше блокиран от мощни смущения, но надявайки се, че все някаква част от съобщението му ще стигне до Симс, той го предаде, а после спокойно и методично започна да излага случилото се до момента. Конуей продължи да докладва, без да пропуска нищичко, а през това време корабът му се носеше към розовата мъгла. Той продължи да говори дотогава, докато тя не го погълна съвсем. После усети, че не може да помръдне, дори и с един пръст. Костиган беше в съзнание, а сърцето му равномерно биеше. Гърдите му ритмично се вдигаха и спускаха, но вече нито един мускул не му се подчиняваше.

ГЛАВА 9

ФЛОТАТА СРЕЩУ ПЛАНЕТОИДА

Един от най-новите кораби на Трипланетната Лига — тежкия крайцер „Чикаго“, принадлежащ на Северноамериканската дивизия от земната флота, вече близо пет седмици патрулираше в отредената му част от пространството. Съвсем скоро крайцерът трябваше да се върне на космодрума близо до града, чието име носеше. Там умореният от безкрайната скука в космическата пустош екипаж можеше да отдъхне и да се позабавлява цял един месец, преди отново да се захване с монотонната си работа.

Сега екипажът се занимаваше с обичайните си дела — следеше за появата на метеорити или астероиди, които биха могли да попречат на навигацията в космоса, без обаче да пропуска и проверката на всеки един кораб, появил се на мониторите им. „Чикаго“ всъщност беше боен кораб, и притежаваше достатъчно мощ. Една от основните му задачи бе да преследва и залавя космическите кораби на планетите, които доскоро се опитваха се да въвлекат Трипланетието във война. Всяко срещнато превозно средство се проверяваше два пъти — един път с мониторите за следене и отделно през прицелната рамка на лъчевите мултиплексни емитери.

И ето че един ден, съвсем еднообразен като другите дни на дълго и скучно патрулиране, на пулта изведнъж пламна ослепително червената лампичка, а после целият кораб се затресе от оглушителния писък на сирената. После по вътрешната линия започнаха да се предават сигналите за помощ, подавани от кораб в беда.

„Тревога! «Хиперион» е нападнат! Пуснаха ни «V-2»... В пространството около нас няма нищо подозрително, но...“

Посланието беше прекъснато от мощен смущаващ сигнал и точката, показваща местоположението на „Хиперион“ на екрана, угасна. Наблюдателите, навигаторите и събралите се от любопитство на мостика сякаш замръзнаха на местата си. Дори и капитанът, минал през огън и кръв и стотици космически битки, зяпна от почуда. Трипланетния крайцер изчезна, но приборите на „Чикаго“ не можеха да

открит вражеския кораб, предизвикващ толкова силни смущения. Те бяха с такъв интензитет, че атакуващия враг би трябвало да е съвсем наблизо!

— Максимално ускорение! Дръж курс към последните отчетени координати на „Хиперион“! — едрият, тъмнокос капитан изглеждаше като въплъщение на спокойствието, докато пръстите му привично набираха кода за връзка с най-главното началство. След около половин минута всички бойни кораби, намиращи се в сектора, независимо от големината и въоръжението си, се насочиха към точката, откъдето „Хиперион“ беше подал сигнал за последно. Независимо от факта, че ширината на смущенията се разпростираше все повече и повече, корабите можеха да комуникират помежду си.

Час след час огромното сферично тяло на крайцера набираще скорост. Ускорението растеше, а офицерите и бойците стояха по местата си, внимателни и напрегнати както никога досега. Мислите им се въртяха около изчезналия кораб. Едно такова произшествие можеше да доведе до много неща, включая и до нова война, а хората вече бяха се нагледали на кървища. Беше им омръзнало да губят близки и роднини в несекващите космически битки, уморили се бяха да очакват кога вражеските оръдия ще пробият защитата на корабите им, а много хора вече се бяха отчаяли и изпитваха ужас само при мисълта за една нова битка.

В отдела по снабдяване обаче цареше съвсем друго настроение. Там двама от помощниците на главния снабдител се опитваха да открият грешката във ведомостите. Такива дреболии като изчезването на един крайцер не ги вълнуваха — сметките бяха далеч по-важни.

— Заявка за левистони — дванадесет броя, искане за десантни скафандри — десет, и още... — спокойният, благ глас, диктуващ данните от огромния списък, изведнъж пресекна, единият от младите офицери застина, заслушвайки се сякаш към нещо идващо отвън, недостъпно за сетивата на колегата му.

— Давай по-нататък, Клив, — подкани го вторият, но се сепна и спря, поразен от странното състояние на колегата си. Мършавото, но мускулесто тяло се бе напрегнало. Кехлибарените, котешки очи бяха устремени някъде далеч, а тънките му, изящни пръсти се бяха вкопчили в масата.

— Така значи! — възкликна най-накрая първият. — Появиха се най-после... Да... Всичко разбрах... Слушам... До скоро...

Снабдителят се втренчи в Клив, който бе захвърлил ведомостите, които държеше и в момента с твърда стъпка се бе запътил право към бюрото на дежурния. Достолепният офицер удивено гледаше как веселият и понякога смешен Клив, остарял сякаш с десетина години, уверено се приближава към него. После почудата се смени с почителност, когато младият мъж му показа някакъв мъничък, блестящ диск.

— Току-що получих заповеди, сър и трябва веднага да се явя при капитана. Естествено, в момента не е много препоръчително да се мотая из кораба, но работата е крайно спешна, — и като каза това, той излезе през вратата и остави двамата си колеги да се чудят и маят.

Никой не спря Клив, докато отиваше към залата за управление, и дори пред вратата ѝ той каза само „спешен доклад за капитана“ и бе допуснат веднага. Клив безпрепятствено прекрачи вътре, но тогава върху него връхлетя дежурния офицер:

— ... веднага да се арестува! — кратко, но съдържателно завърши думите си онзи.

— Вие сте абсолютно прав, сър... Искрах да вляза незабелязано, но не се получи. Да видим сега: явявам се по заповед на Върджил Симс, за да говоря с капитана. Видяхте ли това? Докоснете го! — той протегна към дежурния малкия диск, на чийто плоска повърхност беше изобразен метеор. Поведението на офицера моментално се промени.

— Бях чувал за този символ, но никога досега не го бях виждал, — внимателно докосна с пръст изящния рисунък и изведнъж с цялото си тяло, с всеки свой нерв и мускул, с цялата си същност усети удар. Някаква непозната сила крещеше направо в мозъка му паролата на Трипланетната Служба. — Не знам дали е истински или не, но той ти дава право да влезеш при капитана, а той вече да си решава... но ако това е фалшификат, след пет минути ще пърхаш гол-голеничък навънка, младежо.

Държейки оръжието си, за да му е подръка за всеки случай, дежурния офицер съпроводи Клив в светая светих на кораба. Огромният, приличащ на мечка капитан на „Чикаго“ се допря до диска, без да каже нищо, но не изпускаше от очи посетителя му. Не беше

получил току-така поста си — не и без подкрепата на „здравата космата ръчичка на Шефа“, — така че доста бързо схвана какво става.

— Явно работата наистина е спешна, — изрече капитана, поглеждайки подчинения си с определен интерес. — Симс не обича да разконспирира агентите си.

После се обърна към офицера, който слушаше, проточил любопитно врат, и кресна:

— Благодаря за вярната служба! Свободен сте!

Капитанът изчака, докато дежурният излезе през вратата, и лаконично заповяда:

— Докладвайте!

— Обстоятелствата са толкова сериозни, че всички наши хора, намиращи се на бойните кораби, са получили заповед да се обърнат веднага към най-старшия командир или член на екипажа, и да поискат пълно съдействие. Откакто е създадена Службата, такива инструкции не са давани никога. Сър, открита е вражеската база. Това е един огромен изкуствен планетоид, охраняван от тежки крайцери. Нито базата, нито корабите могат да бъдат открити с обичайните средства. Обаче Службата от години експериментира с ултравълните, така че има някаква надежда. Един от нашите е бил на „Хиперион“ и е успял да излъчи тази важна новина. Симс обяви тревога, а на мен заповяда да включа системата си за ултразвукова връзка към предавателя ви за всеки случай.

— Действайте тогава, — избоботи капитана и кимна към предавателя. Клив веднага се захвана за работа.

Внезапно се разнесе мелодичен сигнал, и предавателя оживя.

— До командирите на всички бойни кораби, — разкъса напрегнатата тишина гласът на адмирала. — Корабите в сектори „L“ и „R“ да изключат опознавателните светлини. Командирите на кораби, които са получили указания от източници, които няма да споменавам, веднага да включат червените светлини по системата „К-4“ и да действат като флагмани. Корабите без опознавателни знаци да се насочат към флагманите и да се подредят в строй „Боеен конус“ зад тях. Ескадрите, които са най-далече от точката на контакт с противника, да се придвижват с максимална скорост. Тези наблизко да се движат спокойно. Докато не се събере цялата флота, военни действия да не се

предприемат. Крайцерите от другите сектори да се предислоцират на орбита към Марс... — заповедите валяха една след друга, и всички кораби на Трипланетната Лига се готвеха за битка, в случай че съсредоточените около Земята сили не успееха да се справят с пиратската база.

В най-близките сектори поне дузина кораби пламнаха в червени светлинки, а на мониторите за следене на останалите се появиха ярки точки, около които с максимална скорост започнаха да се събират бойните ескадрили. През това време малките разузнавателни корабчета на Службата проучваха всеки дюйм от пространството около пиратската база. Но те не рискуваха да се приближават много-много до планетоида, и ултразвуковите детектори не успяха да го открият — малкият радиус на действие силно ограничаваше възможностите им. Засега огромния, невидим, черен сфероид плуваше някъде извън зоната на контакт, недостъпен за локаторите на разузнавачите.

В капитанската каюта, на мостика на крайцера „Чикаго“, младият агент на Службата се взираше в пода, потънал в дълбок размисъл. В един миг мислите му безцеремонно бяха прекъснати.

— Какво става? — Капитанът стовари огромната си ръка върху рамото му. — Не можете ли да ги откриете?

— Не... Безнадеждна работа! — кратко отвърна агентът, но внезапно очите му проблеснаха. — Капитане, искам да изпробвам нещо, но първо ще трябва да го поразглобя и ми е нужна помощ. Намират ли ви се един-двама души, дето да разбират от електроника?

Молбата на Клив незабавно бе удовлетворена, и докато ултравълните шареха безполезно из космоса, не откривайки нищо, помощникът на главния снабдител и специалистите от секцията по електронно оборудване на „Чикаго“ се занимаваха със сътворяването на съвсем нов, мощен локатор. Инженерите от крайцера работеха на сляпо, но Клив изглежда съвсем точно знаеше какво прави. В крайна сметка грубото, но ефективно устройство беше завършено и освен това работеше! Подобни неща всъщност се случваха доста по-често, отколкото можеше да се предположи и нямаха нищо общо с чудесата. Необходимостта просто изискваше определено конструкторско решение и когато наблизко имаше сръчни ръце и добре работещи мозъци, новото устройство бързо се появяваше на бял свят.

И така, новият локатор заработи с пълна сила и разпространяващите се кръгово ултравълни започнаха да пронизват космическото пространство.

— Е, това беше, сър — доложи Клив на капитана, когато на екрана на новия прибор се появиха ярки точки. — Хайде да сравним моите данни с тези, които са на вашите локатори. Ще използваме координатите на най-близкостоящите кораби от флота. Диктувам: X-11-62-23, RA-124-32-16, DX-173-25...

Всичко съвпаднаше. Капитанът изкозирува на Клив и каза:

— Абе знаех си аз, че във вашата Служба има доста умни момчета. Но това, което направихте вие сега, е по силите на само един от тях: Лийман Кливланд!

— О, сър, моля ви! Това няма никакво... — започна да протестира Клив, но мелодичния сигнал отново иззвъня и когато се обърнаха към приемника, мъжете видяха на екрана самоувереното и властно лице на Върджил Симс.

— Здравсти, Лийман, — отчетливо се разнесе от високоговорителите гласа на шефа на Трипланетната Служба и капитанът шумно издиша, съобразявайки, че помощникът на снабдителя на неговия кораб и Лийман Кливланд, най-добрият специалист по лъчева трансмисия, са едно и също лице. — Бях сигурен, че все ще измислиш нещо. Е? Ще можем ли да монтираме такива устройства и на останалите кораби?

— Страхувам се, че няма да стане, — намръщи се Кливланд. — Системата работи, разбира се, но се държи на свети крепки. Може да се разпадне във всеки един момент.

— Ще успеете ли да направите поне една-две снимки на пространството около вас?

— Секунда само... Да, ще стане. Но защо са ви?

— Там става нещо абсолютно непонятно — нито за нас, нито за пиратите. Адмиралът отначало си помисли, че юпитерианците отново са се активизирали, но това е просто невъзможно. Те не биха могли да създадат подобни приспособления за толкова кратко време... — и Симс накратко изложи сведенията, получени от Костиган, а после мрачно се ухили. — Това е всичко, което знам... и искам да ви помоля да не започвате битка. Необходима ми е информация! Така че, стойте

по-далече и направете повече снимки. Аз ще имам грижата „Чикаго“ да получи съответните заповеди.

— Но сър, чуйте ме...

— Това е заповед! — сръза го Симс. — Важно е да знаем колкото се може повече, всяка малка подробност е от изключително значение, а единственото средство, с което разполагаме, е вашият нов апарат. Ако флотата претърпи поражение, а аз не споделям увереността на адмирала, че ще победим, тогава поне ще разполагаме със снимките... те могат много да ни помогнат. И още нещо — май изгубихме Конуей, а аз нямам намерение да рискувам и вас.

Кливланд мълчеше, обмисляйки новините, но капитанът на „Чикаго“, ветеран от Четвъртата юпитерианска война, не се стърпя да слуша как поставят под въпрос могъществото на флотата.

— Ние ще ги разпердушим, Симс! — свирепо кресна той. — Ще ги направим на...

— Както кажете, капитане... Никога не съм налагал мнението си, — сви рамене шефа на Службата. — Аз предупредих адмирала, че планетоида ще издържи дотогава, докато не изпробваме нещо ново срещу него... Но той дори не пожела да ме изслуша! Успях да го убедя само да изведе кораба ви от зоната на преките военни действия.

— Това е напълно достатъчно, — недоволно промърмори капитана, когато връзката се прекъсна. — Кливланд, перспективата да бягам от огъня изобщо не ми харесва, и няма да направя нищо, докато не получа заповед лично от адмирала!

Но заповедта от върховното командване постъпи почти веднага, и „Чикаго“ изключи сигналните си светлини и намали скоростта. Устремилите се първоначално към него кораби се насочиха към други водачи, а крайцерът се носеше все по-далече и по-далече, до самия край на границата на обхвата на прибора, над който врачуваха и баеха нещо Кливланд и колегите му от екипажа на кораба.

През това време флотата обедини силите си. Тежките крайцери, блеснали в алени светлини, се построиха в „Боен конус“, насочвайки се към „Безстрашни“ — супердреднаута^[1] от Британската дивизия, който беше флагманът на цялата флота. Той бе най-мощният космически кораб, излизал някога в космоса.

Сега флотата се престрояваше в един огромен конус, основата на който беше насочена към противника. Подобна тактика беше

разработена още по времето на Юпитерианските войни, когато силите на Трипланетието се бореха на живот и смърт за световите си. От тогава, откакто последните звездни кораби на юпитерианските убийци бяха унищожени, стратегията на конусите не беше използвана.

За основа на конуса служеха малки разузнавателни корабчета — най-слабото, но най-подвижното звено на флота. Зад тях идваше пръстен от леки крайцери, а после — пръстен от по-тежки. Дреднаутите образуваха четвъртия кръг. На върха, пазен от всички кораби, с възможно най-добрата позиция за ръководене на битката, стоеше флагмана. При такова подреждане всяка бойна единица можеше да използва огневите си ресурси без да се опасява, че може да удари съседа си, а същевременно по оста на конуса течаха възможно най-мощните потоци енергия, генерирани от реакторите на тежките кораби. Интензивността на огъня от флагманския кораб и най-близкото му обкръжение беше много точно пресметната и отстрани изглеждаше, сякаш нищо не може да оцелее в тази смъртоносна лъчева вихрушка.

Изкуствената планета беше вече доста близо и се хващаше от все още несъвършените ултравълнови радари, както и пиратските кораби, излитащи един след друг от отворените шлюзове. Те не си даваха труда да губят време за подреждане, явно Роджър беше сигурен, че невидимите му кораби ще успеят да унищожат огромната армада на противника, без да издадат местоположението си. Но той сгреши — сгреши, като позволи на челните си кораби да проникнат дълбоко в бойния строй на земната флота, преди ариергарда му да е напуснал планетоида. Едва щом десетките цигарообразни кораби пресякоха основата на конуса, капанът хлопна, и флотата нанесе енергиен удар с невероятна мощност. Последва само една команда, само един сигнал и цял океан беснееща енергия се изля върху противника, сеейки унищожение и смърт. Ултравълновите невидими екрани, скриващи пиратските кораби, не можаха да издържат подобен удар, както и всички други защитни средства, с които разполагаше Роджър. Защитните екрани на пиратските кораби започнаха да почервяват и да гаснат; а после самите кораби се пръсваха на парчета, превръщайки се в купища раздробен и обгорен метал. Въртейки се бавно и хаотично, те изхвърчаха нанякъде под равнодушно проблясващите звезди — безжизнени, тъмни и зловещи, а ние никога нямаше да разберем къде са отишли...

Две трети от силите на Роджър бяха хванати в капана и унищожени, но останалите кораби не понечиха да се оттеглят към планетоида. Като глутница обезумели вълци те се мятаха по краищата на конуса, атакувайки го по фланговете. Но сега, след загубата на невидимостта, пиратите бяха много по-уязвими, и ефективността на ударите на Трипланетната Флота неимоверно нарасна. Мълнии и ослепителни метеори разрязваха черната бездна на космоса. Мания за унищожение се бе вселила в сърцата на всички, защото няма нищо по-привлекателно от една битка, въздушна или космическа, когато в ръцете на човека е съсредоточена чудовищната мощ на адските машини за разрушение. Всеки, изпитал веднъж това опияняващо усещане за всемогъщество, примесено със страх, никога повече нямаше да го забрави. Призракът на тази страшна, но покорна сила, под чийто удари се тресеше Вселената, ще го преследва и тревожи съня му години наред...

Корабите и от двете страни си нанасяха и отразяваха лъчеви удари. Мощните енергийни щитове, вече еднакво ефективни и за едните, и за другите, ги пазеха, доколкото можеха. Атомните торпеда бяха безполезни заради огромното разстояние между враждуващите — пространството беше пълно със смущения, които щяха да отклоняват снарядите от целта им. В единичен бой пиратските кораби определено превъзхождаха по сила земните дреднаути и крайцери, и много скоро това стана съвсем очевидно. По-слабите кораби на флотата бяха унищожавани един след друг под убийствените лъчи на вражеските оръдия. Дойде време да се използва и последният коз — ултравълновите торпеда. Не бяха кой знае колко, защото флотата тепърва се оборудваше с тях, но всяко едно носеше гибелна смърт.

Стрелците, впили очи в подвижните мишени, започнаха да ги пускат едно след друго. Без да се влияят от смущенията, без да се отклоняват и на милиметър встрани, те летяха право към целта. Това бяха смъртоносни пратеници. Попадение и взрив! Попадение и смърт! Но дори и улучени, вражеските кораби продължаваха известно време да изстрелват снаряди, а те излитаха от всяка, достатъчно голяма отломка. Изумлението на хората беше безгранично, но скоро дойде и обяснението — пиратските кораби нямаха жив екипаж, а само роботи. Те се управляваха от планетоида и се сражаваха до последно, не познавайки страха.

Впрочем, това вече не беше важно. Пиратските кораби гинеха под беззвучните избухвания на атомните взривове. Явно Роджър най-после бе разбрал, че губи. Оцелелите цигароподобни крайцери изведнъж се втурнаха към върха на конуса, опитвайки се да нападнат най-мощните кораби на флота. Така бе унищожен „Безстрашни“ и още двадесетина от най-добрите кораби. Трипланетните сили останаха за известно време без командване. Но те имаха огромно преимущество пред пиратите — бойния си опит, придобит през дългите и кървави войни от последните няколко столетия. Съвсем скоро земната армада вече имаше нов главнокомандващ и довършвайки с няколко последни изстрела оцелелите пиратски кораби, се устреми към планетоида. Но точно тогава, когато корабите на флота се готвеха за атака, а Роджър тъкмо беше включил защитните екрани на пълна мощност, и двете страни изведнъж осъзнаха, че в космоса действа още една, *трета сила*.

Пространството се озари с ярка, розова светлина. Неизвестен пришълец от междузвездната бездна бе хвърлил своята чудовищна мрежа. Той се канеше добре да полоува в това далечно космическо кътче, така богато на драгоценния за него метал. Капитанът на чужденците имаше намерение да се сдобие с това съкровище на всяка цена. Него не го плашеха нито оръжията на Трипланетната флота, нито това, че стотици хиляди живи същества щяха да загинат. Главното беше друго — нищо и никой в този свят не можеше да се изпречи на силата му.

Така, за първи път в Слънчевата система се появи космически кораб на невианите.

[1] *Дреднаут* — голям военен тежкотоварен кораб от началото на ХХ век. По аналогия в цялото си творчество Смит пренася морската терминология за космическите кораби, (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 10

ПОД РОЗОВИТЕ НЕБЕСА

Родината на кораба, нахлул в Слънчевата система, беше Невия. Един странен и удивителен свят според земните възприятия и представи. Високо в небесата му плуваше огромно, ярко слънце, заливащо с пурпурни отблясъци покритата с вода планета. На хоризонта нямаше и сянка от облаче, а кристалния въздух позволяваше да се гледа безкрайно, безкрайно далече, където зеленикавия спокоен океан се сливаше с розовото небе. А когато ослепителното слънце се потапяше в необятните води, от изток пък се надигаха облачните масиви, които надвисваха над океана и започваха проливни и дълги дъждове. До полунощ водните струи блъскаха по вълните, разбивайки ги на пяна, а после облаците изчезваха, все едно никога не ги е имало...

Невия бе планета изцяло покритата с вода, единствена рожба на жаркото си слънце и беше доста далече от Земята. Много светлинни години разделяха тези два свята и разумните им раси. Но за огромния космически кораб — същия, който съвсем скоро щеше да се намеси в битката между флота на Трипланетието и планетоида на Роджър — това разстояние не представляваше проблем. Сега той се носеше над родната си планета, кръжейки спираловидно, за да намали скоростта си, и накрая се устреми право надолу, там, където вече се виждаха очертанията на странно градче, наполовина потопено във водата. Всичките му постройки си приличаха — шестоъгълни, с плоски върхове, те се стиковаха една с друга в правилен рисунък, напомнящ пчелна пита, където всяка нейна клетка бе отделена от останалите с тънка ивица вода. Мостовете, свързващи шестоъгълните кули, а също и самите здания, бяха направени от някакъв блестящ бял метал. За улици на това градче служеха каналите, които бяха претъпкани, всъщност, препълнени от жителите му, разумни амфибии, плуващи или бавно шестващи. Навсякъде се мяркаха малки подводни лодки — очевидно това бяха аналози на земните автомобили.

Неподвижният пилот, замрял над пулта за управление на снижаващия се кораб, оглеждаше с едното си око околностите през илюминатора, с второто следеше какво правят помощниците му, а с третото наблюдаваше показанията на приборите. Имаше си и четвърто, което следеше изпъстрената със знаци лента, излизаща от логическата машина, която земяните биха нарекли компютър. Четирите ръце на пилота, гъвкави силни пипала, сръчно и с лекота натискаха копчета и местеха лостчетата по пулта. С леко цопване масивният кораб се потопи във водата, придвижи се малко напред и спря пред металната врата на хангара. Кръглата диафрагма се отвори и го пропусна.

Капитанът или таргът (с тази титла се удостояваха само най-изтъкнатите изследователи на космоса), охлаби коланите, придържащи едрото му тяло към вдлъбнатината на една ниската пейка, изключи всички прибори и се отправи към люка, около който бавно се събираше целия екипаж. Движенията му изглеждаха тромави заради късите, дебели крака, но когато люкът се отмести встрани и невианина се хвърли във водата, изведнъж тялото му стана грациозно и гъвкаво. Земноводни амфибии, жителите на Невия бяха студенокръвни и еднакво добре дишаха както с хрилете, така и с дробовете си, под и над водната повърхност. Техните крака-плавници можеха да бягат доста бързо на сушата, а във водата развиваха скорост, възможна само за някои риби. Обтекаемите им тела пореха водата с лекота, а опашките служеха вместо кормило.

Помагайки си със същата тази опашка, таргът плуваше в дълбоката, прохладна вода. Той мина през една голяма арка, изрязана в стената на хангара и се озова на широка подводна магистрала, препълнена с подводници. После зави още веднъж и ето че вече беше до стръмния склон, представляващ основата на една от кулите. Скоро асансьорът го издигна до върха на шестограма — право в личните покои на едно доста високопоставено същество, чиято длъжност на Невия се зовеше харод — министърът на търговията.

— Добре дошъл, тарг Нерадо, — махна за поздрав с пипалото си „министърът“, докато влезият припълзя до ниска, мека кушетка и с видимо удоволствие се тръшна отгоре ѝ. Мебелировката в тази голяма зала напълно отговаряше на изискванията на обитателите ѝ. Сребристи, нисички кушетки на шест крака, с удобни вдлъбнатини, бяха подредени навсякъде около стените ѝ. По леко приповдигнатите

им в единия край облегалки бродираните мотиви преливаха в сребристо под струящата се от шестоъгълните прозорци светлина. Току до пейката на достопочтения харод имаше някаква странна конструкция, нещо, бегло напомнящо маса със зеленикав плот.

— Поздравявам ви с успешния завършек на това последно ваше пътуване, — четирите очи на харода бяха вперени право в Нерадо, с което той изразяваше уважението си към него. — Ние редовно получавахме докладите ви, тарг, независимо от огромната скорост на полета. А сега, какво бихте казали за едно ново пътуване, вие вече трябва да сте приключили с изпитанията на кораба си, нали?

— Да! — уверено отвърна таргът, развълнувано мятайки опашка. — Корабът е великолепно оборудван, а екипажът — просто няма подобър от него. Ние изчислихме координатите на много звезди, притежаващи богати запаси от желязо, но собствените ни запасите от гориво няма да стигнат за толкова дълъг път. Правителството не е в състояние да ни осигури гориво, и вие сте единствената ни надежда. Успяхте ли да купите нещо?

— Десет рума...

— Десет рума ли?! Но залога, който оставихме, не покрива стойността дори и на два!

— Да, така е, но вие имате приятели тук. Мнозина вярват във вас и пожертваха всичките си спестявания... Помислете, тарже мой, не е ли чудесно — дори и най-обикновените жители на планетата ни искат да се включат в едно толкова перспективно начинание?

— Чудесно е наистина! Даже не зная как да ви се отблагодаря! Десет рума, — огромните триъгълни очи на Нерадо плувнаха във виолетова влага. — Само една година след полета ще успеем да върнем всички дългове... Обаче, — и таргът махна нервно с опашка, — какво ще стане, ако не успеем?

— Тогава ще ни дължите десет рума от безценния метал, — абсолютно спокойно отвърна хародът. — Впрочем, много хора в правителството са на мнение, че всеки е свободен да търси желязо на която планета си пожелае, стига да не ги кара те да плащат за търсенето.

— Наистина, загубата би била огромна, — рече невианският Колумб, очите му помътняха, а опашката му провисна. — В края на краищата, може и да съм сбъркал в изчисленията...

— По всяка вероятност може да е точно така, — последва обезкуражаващият коментар. — Астрономическите наблюдения показват, че в най-близката до нас галактика няма планетни системи, които да са подходящи за целите ни. По всичко личи, че Невия е единствената населена планета, а ние сме единствената разумна раса в този район. Шансът да откриете наблизко богат на желязо свят, който ще можете да експлоатирате, е едно на милиард. Но,... много вероятно е да срещнете някой малък космически обект, съдържащ желязо — достатъчно малък, за да можете да го вземете с вас. Никой от хората, които пожертвуваха всичките си спестявания за осъществяването на този полет, не разчита особено на възвръщаемостта...

След тази тирада хародът извика охраната и я изпрати да ескортира един малък зеленикав контейнер с безценния метал до борда на кораба. Преди да се разделят, двамата приятели за последен път потъркаха шии, пожелавайки си късмет.

— Аз непрекъснато ще ви изпращам информация, — обеща Нерадо на „министъра“. — Напълно съм наясно с огромната отговорност, която поемам — загубата на десет рума желязо биха били много сериозно нещо. Но, достопочтени, ако ние намерим съкровище, разчитам на вас незабавно да бъде изпратен втори кораб!

— Не берете грижа за това! Ако намерите желязо, космосът ще се препълни от кораби, бързаци кой да стигне по-напред до вас! А сега, довиждане!

След малко Нерадо вече беше в небето. Корабът му се издигаше все по-високо и по-високо, устремявайки се напред и нагоре в космическото пространство, през студ и мрак, все по-далече и по-далече — докато топлото синьо кълбо на Невия не се превърна в мъничка, синьо-бяла искрица. Малко след това двигателите бяха изключени, за да не се хаби напразно скъпоценното активирано желязо, от чието разпадане кораба получаваше необходимата му енергия, за да се движи. Започна дългия период на странстване и търсене в безкрайната космическа пустош.

Така измина доста време, както по невианските, така и по земните стандарти, докато най-накрая таргът не откри една звезда от клас G, имаща девет планети, около които съответно се въртяха и спътници. Изуменият Нерадо извика целия екипаж, за да се убеди, че

планетите наистина съществуват. Едва когато го увериха, че действително на екраните им има невероятно количество планети, тогава и той си позволи да повярва на очите си.

Намалиха ускорението, включиха ултравълновите локатори и невианският кораб вече беше в пространството на Слънчевата система. Почти веднага системите за търсене откриха субстанция, която като че ли се състоеше изцяло от чисто желязо. Да, това наистина беше желязо — невероятно количество желязо, реещо се в космоса! Нерадо не изчака окончателния анализ на структурата и външния вид на обекта, нито пък се замисли много-много върху произхода на съкровището. Той направо включи деструкционното поле, което разрушаваше атомните връзки и превръщаше драгоценния елемент в ковка, полутечна червеникава субстанция, която започна да се влива в трюмовете на кораба му.

И тъкмо когато първите порции алотропно желязо се втекоха в контейнерите, кръглите екрани на радарите — металотърсачи заискриха така, че едва не ослепиха наблюдателите. Съвсем наблизо се намираще огромно струпване на метал — множество малки обекти, а до тях — гигантско сферично образувание. Малко по-встрани се движеше още един неголям метален „съсирек“.

— Открихме го! Металът е с отлично качество и е толкова много! Веднага да пратят втори кораб! — треперещият от възбуда Нерадо докладваше, а виолетовите му очи грееха.

Щом приключи и изключи канала за връзка, го повикаха при един от екраните.

— Аз изследвах един от най-близките метални обекти, всъщност най-малкия, — развълнувано започна да докладва наблюдателят. — Това е изкуствено тяло; може би е космически апарат, от малките, и в него има три живи същества! Изглеждат ужасно отвратително, но явно са разумни, иначе не биха могли да управляват такъв механизъм за преместване в пространството.

— Невероятно! — възкликна началникът на невианските изследователи. — Впрочем, защо пък не? — добави малко по-тихо, а после едва чуто прошепна: — Но на нас наистина ни трябва желязо... Докарайте ги тук, — реши се накрая той, — тъкмо в свободното си време ще има какво да правим — ще изследваме представителите на тази примитивна раса и техния апарат, — и като каза това, Нерадо

насочи следящия лъч към космическото корабче и внимателно разглежда мис Клио Марсдън и офицерите от Трипланетния Флот.

— Определено са разумни, — заключи таргът, след като прихвана и заглуши ултравълновото съобщение, изпратено от Костиган, — но не чак толкова, че да се боим от тях. — Последва пощателен оглед на корабчето и обитателите му, след което продължи: — Те притежават невероятни запаси желязо, но го използват съвсем варварски, само като строителен материал. Очевидно е, че имат никакви познания за атомната енергия и ултравълните, но не могат да неутрализират дори и най-слабите смущения, генерирани от нас. Определено са по-развити от нашите риби — шартрази, но не могат да се сравняват с нас. — Той вдигна високо дългата си, гъвкава шия и огледа целия си екипаж. — Олекна ми... боях се да не би в прибързаността си да съм нанесъл вреда на представителите на високоразумна раса.

Безпомощният кораб беше всмукан от огромния невиански крайцер. Мощните му енергийни ножове разрязаха корпуса му за секунди, и трите облечени в скафандри фигури бяха доставени в лабораторията. След внимателно проучване на състава на въздуха в скафандрите земноводните специалисти установиха, че той е идентичен с невианския и магнаха защитните екрани от пленниците си.

* * *

Костиган започна да помръдва едва-едва — парализата постепенно отминаваше. Той задържа дъха си, но веднага разбра, че всичко това е излишно. Чудовищните им похитители явно нямаха намерение да ги убият веднага. Въздухът, макар и примесен със странни миризми, малко по-влажен от този на Земята, беше напълно годен за дишане. Независимо от факта, че корабът висеше неподвижно в пространството, гравитацията почти не се отличаваше от земната и беше много приятно да усещаш отново нормалната си тежест.

След като отстраниха всички оръжия и предмети, които по невианските стандарти биха могли да послужат за убиване, пришълците изключиха парализиращото поле. Земният начин на

обличане доста ги учуди, но когато се опитаха да съблекат пленниците, земяните толкова бурно изразиха недоволството си, че земноводните изследователи решиха да не настояват повече и се ограничиха само с визуалното наблюдение на улова си.

Така за първи път се осъществи контакт между представителите на две безкрайно отдалечени звездни системи. Невианите разглеждаха хората със смесено чувства на отвращение и любопитство, а тримата земяни гледаха към неподвижните, безизразни „лица“ — или по-точно конусовидните, звероподобни муцуни с ужас и погнуса. На пръв, че и на втори поглед невианите пак си изглеждаха чудовищно. Дори и сега много малко земяни са способни да гледат невианин, без да им се свие стомаха от отвращение. Марсианците, с тяхната груба, набръчкана кожа и надутото си, гномско изражение също доста се различават от хората, но те отдавна бяха свикнали с външния им вид. Теснооките, плешиви и невзрачни венерианци са още по-малко лицеприятни, но все пак тези две раси са далечни роднини на земяните, и когато хората посещават Марс и Венера, нямат проблеми с общуването. Но невианите...

Изправеното хоризонтално туловище, плоско, напомнящо тялото на костенурка, се поддържаше от четири къси, дебели крака с широки и плоски стъпала. Опашката, забавно вирната като у ловджийско куче, имаше четири плавника. Всичко това изглеждаше достатъчно необичайно, но не предизвикваше отвращение. Човек можеше да се примири дори с шията дълга, постоянно извиваща се, покрита с кожени гънки и бръчки. При невианите много внимателно се подбираше „рисунок“ от гънки в зависимост от настроението им. Дори с миризмата им — на вмирисана риба, от която чак започваше да те боли главата, можеше някак си да се примириш и да свикнеш, особено ако невианинът използваше креозот^[1] — този напълно земен химикал впоследствие се превърна в любимия парфюм на невианите.

Но главата! Именно тя правеше другопланетяните толкова гнусни в очите на хората, защото никога в земната история не бе имало нищо подобно. Сега дори децата знаят, че костния конус на невианската глава е покрит с люспи, а основата му сякаш е набучена директно върху шията. По средата на този конус, на равно разстояние едно от друго, са разположени четири зеленикави очи. Зениците им се разширяват и свиват както при котките, което им осигурява широк

обхват независимо от интензивността на светлинния поток. Невианите виждаха прекрасно както посред бял ден, така и в почти пълен мрак.

„Ръцете“ им започваха като че ли направо под очите — дълги, лишени от кости, гъвкави пипалца, завършващи с осем малки, но много яки израстъци или „пръсти“. Под всяка от ръцете имаше уста — мъничко отворстие, с помощта на което невианите издаваха звуци. И накрая, под надвисналия край на конусовидната глава имаше няколко крехки, нежни органи, изпълняващи функцията на дробове или хриле, в зависимост от нуждата. Докато се гледаха един друг, невианите бяха способни да долавят и най-незначителната мимика, а очите си смятаха за особено изразителни. Земяните можеха да забележат единствено промяната в цвета им, а съдейки само по този критерий, преценката им би била толкова точна, колкото ако се твърди, че меланхоликът е опасно луд.

И така, ето какви чудовища стояха пред нашите герои. Хората предизвикваха същото отвращение у невианите, на тях пък гостите им се струваха също толкова отвратителни. Въобще, неприязънта бе взаимна. Независимо от факта, че невианите бяха изключително разумна раса, изящните форми на човешките тела им изглеждаха като върха на уродливостта и нелепостта.

— Боже мой! Конуей, мили! — възкликна Клио и още по-здравосе вкопчи в прегърналия я Костиган. — Какви чудовища само! И мълчат — никое от тях не издава и звук! Как ли общуват помежду си?

През това време Нерадо беседваше с колегите си.

— Какви забавни и безформени създания! Дори и да притежават някакъв интелект, пак си остават една низша форма на живот. Не говорят и явно дори не могат да ни разбират. Как мислите, дали пък не общуват помежду си чрез своите очи? Чудя се също кой ли от странните им органи е способен да възпроизвежда звуци?

Нито една от страните не разбираше какво и по какъв точно начин казва другата. Невианите общуваха помежду си чрез ултравълни, и дори и най-ниските звуци на речта им излизаха извън възможностите на човешкия слух. А най-високите ноти, които можеше да възпроизведе един земянин, за тях бяха ужасно ниски и те просто не ги чуваха.

— Имаме си достатъчно друга работа, — произнесе най-накрая Нерадо, обръщайки гръб на пленниците си. — Трябва да продължим

изучаването на тази звездна система и да натоварим догоре трюмовете си с малко от многото желязо, което видяхме тук. Странните ни гости ще оставим за по-нататък.

— Какво да ги правим дотогава? — попита един от помощниците му. — Дали да не ги затворим в някоя част от трюма?

— О, не! В никакъв случай! Трябва добре да се грижим за тях, за да ги доставим живи и здрави до Храма на Науката, на Невия. Представете си само какъв фурор ще предизвикахме, когато ги покажем на всички. Те са живото доказателство, че и другите звезди имат планети, на които е възможно да се развие органичен, та дори и полуразумен живот! — таргът се замисли за миг, а после заповяда. — Сложете ги в три съседни каюти, свързани една с друга — най-добре в четвърти сектор, явно се нуждаят от светлина и повече пространство. Затворете външната врата, а всички вътрешни нека останат отворени, за да могат да си общуват или да се усамотяват, ако пожелаят. — Нерадо обгърна със замислен поглед (с най-долния си чифт очи) пленниците и отбеляза: — Изглежда, че най-дребното от тях е самка... сигурно партньорът ѝ е онзи, едрия, до когото се е притиснала... Тъй като знаем твърде малко за физиологията и обичаите им, най-добре е да им предоставим максимална свобода, доколкото разбира се, това не нарушава безопасността ни. — С тези думи той завърши речта си и се обърна към уредите за управление.

Трима от членовете на екипажа му се приближиха до пленниците. Единият от тях закуцука по коридора, показвайки им с недвусмислени движения на пипалата си да го последват. Те го послушаха, а останалите двама невиани завършваха процесията.

— Сега е най-подходящият момент, — прошепна Костиган, когато минаха през ниска врата-арка и влязоха в тесен коридор, минаващ през цялата дължина на невианския кораб. — Наблюдавай онзи отпред, Клио, и се опитай да го задържиш. Брадли, ние ще трябва да се справим с тези отзад. Хайде! Сега!

Конуей уж се спъна, после рязко се претърколи встрани и сграбчи приличащото на гумен маркуч пипало. Дръпна го и приведе главата на другоземеца към пода. Тежката му обувка с всички сили се вряза в съединителната тъкан между главата и шията. Невиянинът падна, а нападателят му се хвърли върху клатушкащото се отпред чудовище, но не можа да го стигне — рухна изведнъж, покосен от

парализиращ лъч. Възглавяващият процесията страж беше нащрек и действаше бързо, достатъчно бързо, за да спре стремителната атака на Костиган. Появиха се още невиани и докато сраженият от Конуей пазач се мяташе на пода, удряйки с крака и мятайки насам-натам пипалата си, хората бяха акуратно вдигнати и внимателно отнесени в определените им каюти. Чак след като пленниците бяха положени на ниските кресла в централната каюта и тежките врати бяха затворени, парализата премина.

— Какво пък, този рунд го изгубихме, — унило тегли чертата Костиган. — Явно тези момчета не си падат по боя — нали видяхте как се мяташе онзи, дето го съборих... — той изтри потта от челото си и добави: — Вероятно са много миролюбиви същества. За момент си помислих, че след това ще имаме доста големи шансове, — заяви Клио и тръсна главица. — Нали двамата с Конуей успяхте да се измъкнете от заңданите на Роджър! Нима двама толкова силни мъже няма да намерят изход и отгук? Разбира се, тези костенурки навярно ни смятат за доста тъпи животни, но когато се срещнат с Трипланетния Патрул, ще си променят мнението!

— Браво, малката! — възкликна развеселено Костиган. — Жените винаги са вдъхновявали мъжете за велики дела! Никога не бих могъл да опиша положението ни така решително, кратко и ясно! Но тези четирикраки уроди имат много по-сериозни оръжия, отколкото Роджър... е, но и ние имаме това-онова.

— Какво имате предвид? — попита Брадли, приповдигайки косматите си вежди.

— Новият кораб. Нашите инженери отдавна работят над него, а той може да развива скорост, далеч превъзхождаща тази на светлината. Може да обиколи Галактиката само за месец! Двигателят му е нов, въоръжението, средствата за връзка, локаторите... всичко, всичко е съвсем ново! Единственият му недостатък е, че генераторите не са достатъчно надеждни. Вече пет пъти се самовзривяват, и доколкото знам, загинали са вече двадесет и девет души. Но когато ги оправят — ето това вече ще бъде *нещо уникално!*

Тези думи Костиган отправи към стената, на която проблясваше кръгъл екран с ред копчета отдолу. След няколко експеримента той успя да включи външен обзор и пленниците видяха как бойния конус на Трипланетния Флот атакува базата на Роджър. Те изгледаха цялата

битка — от победоносното ѝ начало до страшния финал, когато невианите се намесиха в боя.

* * *

Невианите също следяха с напрегнат интерес космическата схватка, без да забравят и собствените си интереси.

— Колко си приличат войните във всички нецивилизовани общества, направо е поразително, — философски отбеляза Нерадо. — Като се замислиш, съвсем доскоро и нашите градове се сражаваха помежду си за властта над свободните води, и дори не се посвениха да сключат позорен съюз с онези недоразвити шартрази!

Той замълча и няколко секунди наблюдава схватката между космическите флоти. Битката беше към края си. Бойният конус се прегрупира и се устреми към планетоида.

— Унищожение, винаги само унищожение, — измърмори таргът, протягайки пипалца към превключвателите на пулта. — Е, щом те толкова старателно се стремят да се унищожат един друг, нищо не ни спира да ги унищожим всичките накуп. Още повече, че желязото наистина ни трябва.

Един от членовете на екипажа издаде висок вибриращ звук, изразяващ недоволството му. Той протегна дългата си шия и произнесе цяла реч, опитвайки се да убеди останалите си колеги в жестокостта на тарга. Протестът му обаче беше отклонен от болшинството гласове.

Нерадо включи генераторите на деструкционното поле. Независимо от огромните размери на розовия облак, той не успя да покрие целия флот, но половината от бойния конус изведнъж започна бързо да се топи, превръщайки се в потоци раздробено на атоми желязо. Оцелелите кораби на Трипланетието веднага прекратиха атаката си срещу планетоида и се престоиха, насочвайки огневата си мощ към новия противник, сянката на който смътно се мерзелееше по екраните на ултразвуковите им локатори. Те не бяха сами в опитите си да унищожат тази неведома трета сила.

* * *

Веднага след бягството на пленниците си Гарлейн разбра, че се случва нещо изключително. Ултразвуковите му канали бяха неизползваеми, и известно време той не можеше да използва оръжието си нито срещу тримата бегълци, нито срещу Трипланетния Флот. Какво ли все пак ставаше? Коя беше силата, която му пречеше?

Увереността му, че тези тримата принадлежат към човешката раса толкова, колкото и той самият, растеше и укрепваше все повече. Но кой ги управляваше? Очевидно не беше някой негов таен едориански враг. Той не би могъл да скрие от останалите такава съвършена техника за управление. Самата атмосфера на Едор, менталните способности на обитателите ѝ не биха го позволили... Следователно, съществуваше само едно разумно обяснение — някъде се спотайваше раса, също толкова древна и могъща, колкото и самите едорианци.

Тези пришълци в обкръжения си с розово сияние кораб притежаваха механизми и техника, които само Едор можеше да създаде. Напълно възможно бе и те да имат ментални способности. Едва ли бяха попаднали случайно точно в тази пространствено-времева точка! Не, не беше случайно! Те са следели събитията от самото начало, управлявайки тримата пленници — двамата офицери и жената. Тази версия се потвърждаваше от факта, че чужденците атакуваха Трипланетния Флот, унищожавайки хиляди хора, обаче кораба с бегълците бе прибран от техния крайцер извънредно внимателно.

Така размишляваше сивият Роджър, земното превъплъщение на Гарлейн Едорски, и от правилните си предположения стигаше до абсолютно погрешни изводи. Но в едно не се лъжеше — предчувствието, че следващата мишена на пришълците ще е планетоида му, беше напълно вярно.

Е, можеше да обедини силите си с тези на Трипланетната Флота и тогава щеше да ползва същото оръжие като на доскорошните си противници... А после вече щеше да удари *наистина!* Роджър издаде съответните заповеди на няколко работи и роби и търпеливо зачака.

За първи път в историята на Трипланетието, силите на реда и закона се обединяваха с тези на разбойничеството и беззаконието против общия враг. Флотата стовари върху него лъчеви удари, разрушителни енергийни потоци, снаряди и торпеда, а планетоида на

Роджър подкрепи тази отчаяна атака с цялата мощ на батареите си. Напразно! Лъчевото оръжие не можеше да пробие защитните екрани на пришълеца, а атомните торпеда и снаряди изчезваха безславно в розовата мъгла, обгръщаща огромния кораб. Червеникавият воал се стелеше, поглъщайки един след друг крайцерите и дреднаутите. Те избухваха, превръщайки се в аморфни маси метал, които непрекъснато се вливаха и вливаха в бездънните трюмове на невианите.

Когато и последния от корабите на Трипланетната Флота се разтопи в розовата мъгла и скъпоценното желязо запълни докрай трюмовете в кораба на Нерадо, вниманието му се насочи към планетоида на Роджър. Това съоръжение беше създадено под ръководството на самия Гарлейн и представляваше най-мощното военно оръжие, което многократно превъзхождащо бойните кораби на земяните. Планетоидът притежаваше мощ, енергия и въоръжение, способни да отразят всяка атака, която можеше да си представи и измисли едорианският ум. Енергийният защитен екран, свойствата на който впечатлиха толкова много Костиган, обгръщаше изцяло и надеждно конструкцията. Това бе екран, безкрайно по-ефективен от всеки друг, създаден досега на Земята.

Мощният деструкционен лъч на невианите удари по този щит и се отрази. Розовият облак безсилно се разтече около невидимата граница, без да докосне повърхността на планетоида. Поразеният Нерадо удвои, а после учетвори мощността на лъча. Червеникавата мъгла пламна, изпускайки жадно пламтящи езици, стремящи се да докопат гигантския сфероид, но щитът издържа. Засега, защото не съществува сила, която да не може да бъде сломена от някоя още по-голяма сила.

Сивият Роджър неподвижно стоеше зад бюрото в кабинета си, същия онзи, в който преди време стояха тримата земяни. Подвижният капак на бюрото бе вдигнат, откривайки панел за управление, запълнен с уреди и екрани. Спокойно, хладно, без никакви признаци за умора или вълнение, сивото същество следеше развоя на събитията. Планетоидът можеше да издържи още много, но интуицията на Роджър не го лъжеше — щитът нямаше да издържи. И тогава — какво? Истинската същност на Роджър — Гарлейн не можеше да бъде унищожена физически, но ако в играта се намесеха и ментални сили... Сега-засега имаше само един проблем за разрешаване — струваше ли

си да остане на планетоида докрай или трябваше моментално да се пренесе на Едор без каквото и да е доказателство за случилото се.

Не! Твърде много мистерия имаше тук, за да бяга безогледно. Той, Гарлейн Едорски, трябваше да разбере какво всъщност става тук! В противен случай щеше да бъде посрамен пред целия Вътрешен Кръг! Всяко негово съобщение, базиращо се на данните, които имаше, нямаше да бъде нито пълно, нито изчерпателно, а Гарлейн много добре знаеше, че подозренията и догадките няма да заменят щателния анализ. Най-важният факт беше съществуването на минимум едно същество с толкова мощен разум, колкото и собственият му. А където имаше един, можеше да има и цяла раса! Тази мисъл беше доста тревожна, по не трябваше да я пренебрегва. Тъй като мощта на разума е производна от времето, то хипотетичната раса навярно не отстъпваше по древност на едорианската. Следователно, сведенията, с които разполагаше по този въпрос в момента Едор, бяха непълни или грешни.

Но защо? Единствената причина една толкова могъща раса да не подозира нищо за съществуването на друга такава, изглежда се дължеше на намесата на конкурент. До такова заключение, и то съвсем правилно, в крайна сметка стигна Гарлейн. Но тъй като беше едорианец, той продължи да дълбае и по-нататък. Фактът, че наследствената му памет се бе оказала умишлено потисната, вече не беше само предположение, вече със сигурност беше факт! Знаеше, че разумът му съдържа цялата информация, дори и тази, която беше съхранена от далечните му предци; и ако някога бе имало такава среща, то все някакви следи от нея биха останали — колкото и старателно някой да се бе опитвал да ги изтрие.

Той си спомняше, задълбавайки все повече и повече в миналото... Смътни картини се носеха около него, неясни и мъгляви, все едно някой потискаше стремителният им поток с противоположна сила. Роджър не успя да се добере до всички тайни ъгълчета на паметта си, но сега поне не се съмняваше защо и откъде са се взели запечатаните участъци в мозъка му.

— Значи вие не искате да си спомня, — произнесе на глас той, без да трепне и без да смени изражението си. — И вие, неизвестно кои, смятате, че можете да ми попречите? Да ми попречите да си спомня? — очите на Гарлейн пламнаха, и той заплашително заключи: — Сега

ще прекратя търсенето, но бъдете сигурни, съвсем скоро ще намеря начин да продължа. Не можете да скриете истината от мен!

* * *

— Логическата машина приключи с анализа на естеството на екрана им, достопочтени тарже, — рече невианският инженер, протягайки към Нерадо гъвкава пластмасова лента, изпъстрена със символи.

— Полицикличен... Поразително! Тази слабо развита цивилизация е запозната с принципа на полицикличната силова защита! — таргът наведе дългата си шия и потъна в тягостни мисли.

В това време енергийната бариера, обкръжаваща планетоида, блесна във всички цветове на дъгата и изгасна. Нерадо бързо премести лостчетата по пулта, развълнувано размятвайки глава върху дългата си шия, и генераторите на кораба завиха от претоварването. Крепостта на Роджър не можа да издържи тази атака. Повърхността на огромния сфероид сега пламтеше в кървавочервени пламъци, а розовата мъгла я обвиваше отвсякъде, гризейки безпомощния метал. Стените ставаха все по-тънки и по-тънки, а съдържанието на метални пари наоколо се повишаваше. Внезапно чудовищният корпус на планетоида завибрира, ослепителни сини мълнии пронизаха червеникавата мъгла, а после огнени фонтани изригнаха към равнодушните, безчувствени звезди. На този фон изведнъж се мерна нещо тъмно, дълго и стремително — мерна се и изчезна в космическия мрак. Гарлейн Едорски си отиваше вкъщи.

* * *

Невианският кораб също се прибираше у дома с пълен догоре трюм — пълен с най-скъпия товар. Пленниците, затворени в своята част на кораба, не можеха да откъснат очи от екрана, наблюдавайки гибелта на една от най-страшните досега флоти на Трипланетието. Накрая, страшната касапница свърши. Пребледнели, хората се спогледаха. Едва шепнейки с пресъхналите се устни, Клио каза:

— Конуей, това е чудовищно! Твърде невероятно е, за да е истина! — Девойката изхлипа, но щом погледна към Костиган, внезапно се успокои. Той изглеждаше невъзмутим и умислен, но на суровото му, макар и младо лице нямаше и капчица страх.

— Положението излезе от контрол, — каза замислено той. — Много неща не можах да проумея,... ако тук бяха Кливланд или Родбуш, може би щяха да извлекат още полезна информация. Например, тези мълнии — забелязахте ли, че в последния момент някакво тяло се отдели от планетоида?

— Това пък какво общо има? Защо се интересуваш от някаква си мълния, когато целия ни флот загина? — с недоумение попита Клио.

— Смятате, че Роджър е избягал? — подскочиха гъстите вежди на Брадли. — Възможно е, възможно е... Много любопитна мисъл...

— Даже не знам какво да мисля. Никога досега не съм виждал кораб, който да може толкова бързо да набира скорост... — поклати глава Костиган. — Добре, приятели мои, докато сме живи, не бива да губим надежда. А сега, ако още не са блокирали обхвата ми, ще се опитам да се свържа със Земята.

Той притисна брадичка към гърдите си и тихо произнесе:

— Симс? Костиган е. Бързо, запишете всичко, което ви казвам, нямаме много време. — Конуей започна да докладва и говори близо десетина минути, старайки се колкото се може по-бързо и точно да съобщи всички подробности. Внезапно мъкна, трепна като от силна болка, а после рязко дръпна ризата на гърдите си, скъса малкият медальон, висящ на врата му и го метна встрани.

— Засякоха ни! — сякаш лицето му помрачня. — Смущенията са толкова силни, че направо получих токов удар... Не се бойте, не съм ранен, — побърза да добави той, забелязвайки тревогата в очите на девойката. — Добре, че стояхте настрана, та никого не закачих...

Клио нежно го погали по ръката.

— Нищо, скъпи... ти успя да им разкажеш почти всичко, — тя допря ръката на Костиган до бузата си и тихо попита. — Как мислиш, къде ни водят?

— Не зная, — честно отвърна Костиган, загледан в бездънните дълбини на очите ѝ. — Не знам и не искам да те лъжа... Но този кораб не е от Слънчевата система — следователно, сега те се прибират у дома си, някъде ужасно, ужасно далече...

[1] *Креозот* — маслена жълтеникава течност използвана за импрегниране на дървесина, (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 11

ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА НЕВИЯ

Невианският крайцер продължаваше странстването си. Както Бродли, така и Конуей вече се досещаха, че скоростта му превишава много пъти тази на светлинната, но им се струваше, че корабът сякаш стои на едно място — гравитацията се поддържаше твърде прецизно и бе малко по-слаба, отколкото земната.

Бродли, старият космически вълк, свикнал с какво ли не, реши за по-сигурно да се усамоти в каютата си и да си почине малко. След няколко минути Костиган и Клио чуха оглушителното му хъркане, равняващо се по сила на атомен взрив от средна величина. Но те бяха толкова заети, че даже и тези чудовищни звуци не можеха да им попречат.

Костиган стоеше наред стаята, редом с Клио, но сега вече ръцете им не се докосваха. Напрегнатата стойка на младия офицер, нерешителният поглед, почти умолително вперен в девойката — всичко това говореше, че разговорът им не е от леките. Всъщност, старият спор продължаваше.

— Не си прав, Конуей, изобщо не си прав! — сериозно говореше Клио. — Много добре знаеш какви са чувствата ти, така че недей да залъгваш и двама ни с това измислено благородство.

— Не е измислено, — отвърна не много сигурен в това той. — Работата дори не е и в това, че се срещнахме при екстремални условия, които естествено допълнително ни привлякоха един към друг. Усещам, че ако сега стане нещо помежду ни, това ще е завинаги. **Завинаги!** Разбираш ли? Не е толкова важно кога и къде ще се отдадем на любовта си — тук и сега или на Земята... Вече няма връщане назад! А аз мислех, пък и все още мисля, че за теб ще е много по-добре да нямаш нищо общо с мен! Ако ми заповядаш, ще се опитам да обуздам чувствата си, но иначе... иначе не гарантирам за постъпките си!

— Разбирам, всичко разбирам, скъпи...

— Нищо не разбираш! — прекъсна я той. — Абсолютно нищо не разбираш! Наистина ли искаш да се омъжиш за мен? Помисли, ние не

можем да се върнем вкъщи, а ако някога се върнем, ще стане още по-лошо — все някой тип ще предложи петдесет грама радий за главата ми. Тогава ще почнат да ме търсят и преследват из цялата Галактика!

— Цели петдесет грама! Мисля, че за главата на Симс предлагаша шестдесет... О, мили! Усещах аз, че си голяма клечка, но чак толкова... дори и не съм се надявала!

Тя се повдигна на пръсти, приближавайки нежните си, алени устни към лицето му. Това беше повратен момент в спора и той започна да отстъпва. Дланите му се сключиха около талията ѝ, и Клио замря, обвивайки с ръце врата на избраница си. Няколко секунди те не помръдваха, погълнати изцяло от първата си прегръдка.

— Момичето ми! Толкова те обичам... — гласа на Костиган беше неочаквано хрипкав, но очите му сияеха от щастие. — Да става каквото ще! — и той здраво я притисна до себе си. — Сега поне имам за какво да живея... дотогава, докато...

— Замълчи! — прошепна тя. — Никакви „докато“! Ти ще живееш дълго-дълго и ще умреш в дълбока старост, обкръжен от правнуците си. И не се опитвай да ми се измъкнеш! Просто ще ти се наложи да живееш дълго, Конуей! *Аз искам така!*

— Разбира се! — тихо се разсмя той. — Сега вече нито един пират от Андромеда до Земята не би ме накарал да рискувам живота си... Добре, мила моя, лека нощ. Трябва да си починеш и да се наспиш, а аз ще се усамотя за малко...

Не бива да си мислите, че влюбените се разделиха толкова бързо, колкото го описа Костиган, но трябва да му отдадем дължимото. Той все пак успя да намери вратата на каютата си и се тръшна върху купчината възглавници, нахвърляни на пода. Обикновено остроото му зрение този път като че ли му изневеряваше и вместо ниския, метален таван той виждаше мило, усмихнато лице, обкръжено с корона от златисти коси. Погледът на Конуей още витаеше из дълбините на две ясносини очи, и докато се разтапяше в божествената им синева, най-накрая потъна в щастлив, спокоен сън. На лицето му, уморено и загрубяло от тревогите, неприсъщи на възрастта му, изведнъж се появи неочаквано меко изражение, бръчките се поотпуснаха, а устните му, още помнещи вкуса на целувките на Клио, вече не бяха тъй сурово стиснати. Строгий началник-сектор на Трипланетната Служба се бе

превърнал в млад и много привлекателен мъж. Явно Клио Марсдън бе успяла да види всичко това под суровата му външност.

След като прекара осем часа в мъртвешки дълбок сън, Конуей се събуди и веднага скочи на крака. Преходът от едното към другото състояние беше мигновен. Тренировките и навиците си казваха думата.

— Клио! — прошепна той, приближавайки се до вратата ѝ. — Будна ли си вече, миличка?

— Да, — гласът ѝ през високоговорителите за връзка звучеше тихо и отпуснато. — Слава богу, че най-после си отвори очите! Вече се страхувах, че двамата с капитана ще спите през цялото пътуване, чак до другия край на Галактиката... Направо ви се чудя как можете да спите така!

— Май и ти ще трябва да се научиш да заспиваш при всякакви условия... — той отвори вратата и като видя недоспалото, изтощено лице на Клио, млъкна. Веднага му стана ясно, че тя почти не е могла да спи, а зачервените ѝ очи издаваха, че е плакала. — Боже мой, Клио, защо не ме повика?

— Не се притеснявай, добре съм, просто не можах да се наспя добре и все още се чувствам изморена. А ти очевидно си добре и няма нужда да те питам, — притисна се Клио към него и потърка глава в рамото му.

— Гладен съм, — радостно каза той. — Ще ида да потърся нещо за ядене, а междувременно ще проверя, дали все още честотата на Симс е блокирана.

Костиган докосна с пръсти медальона си и натисна едва забележимото копченце. Ръката му трепна, сякаш бе отхвърлена от неведома сила и безсилно увисна до тялото му.

— Все още е заето, — въпреки че беше ясно какво ставаше, Костиган просто изрази мислите си на глас. — Явно нашите домакини не желаят да общуваме с никого извън кораба. Е, да видим какво може да се намери в този затвор... Определено съм се настроил за закуска!

Конуей се приближи към приличащия на илюминатор екран (той беше кръгъл и вграден направо в стената) и наслуки натисна едно от копчетата под него. Кръглото прозорче се освети, а после върху него се появи образа на Нерадо, разположил се в странна поза пред не помалко странен на вид пулт. Светна синя светлина, изглежда това беше сигнал за повикване, и невианинът протегна пипало, премествайки

няколко лостчета. Разбрал, че сега го виждат, Конуей приближи лице до екрана и започна яростно да дъвче и примлясква, едновременно с това сочейки с пръст устата си. Пантомимата му се оказа достатъчно красноречива — гъвкавото пипало на Нерадо отново се плъзна към пулта, и изведнъж зад гърба на Конуей Клио едва чуто изписка. Той рязко се обърна, защото част от пода се бе отместила встрани, и от появилата се дупка изскочи нещо, приличащо на маса с три ниски, покрити с възглавници табуретки. Блестейки в сребро и кристал, *нещото* величествено застина наред стаята, сякаш очакваше възхищението им.

Впрочем, такова не последва. Беше наистина великолепно сервирано: шестоъгълните, прозрачни чаши на високо столче бяха направо поразителни със странните си шарки в морски стил, шестоъгълните купички и чинии, великолепно изработени, приличаха на произведение на изкуството, както и голямото блюдо в центъра на масата, украсено с филигран от ковано сребро. Но съдържанието на тези великолепни съдове... Във високите чаши зеленикаво просветваше някаква противна течност с остър мирис, а в купичките се премятаха разни живи твари — нещо средно между паяци и октоподи, а в блюдото се бе простряла голяма червена риба — съвсем сурова и абсолютно непригодна за ядене. Редом с тези „деликатеси“ блестяха странни прибори — пипалца, огънати във фантастични форми и ъгли, с мънички челюсти в самия им край, отварящи се при лекото натискане на едно лостче. Картината на всичките тези другопланетни ястия, украсени с червени, кафяви и сини водорасли, предизвикваше незабравимо впечатление.

Клио огледа масата, преглътна конвулсивно и ѝ обърна гръб. Костиган, като по-малко гнуслив, хвана с доста труд три паяко-октоподи, сложи си ги в чинията, но после я отмести с недоволна гримаса.

— Ако имаше на какво да ги опържа, сигурно никак нямаше да е лошо — подхвърли той на току-що влезлия в стаята Брамбли. После се отправи към екрана и наново започна да гримасничи и жестикулира, опитвайки се да обясни на Нерадо, че трябва да си поговорят. В крайна сметка май го разбраха. Масата изчезна, а невианският капитан се появи, предвидливо оставяйки трима силни и добре въоръжени пазачи на вратата. Конуей изобрази с ръце очертанятията на кораба си, който

също беше пленен, и започна да обяснява, че те, земяните, искат да отидат до него. Известно време във въздуха се мятаха ръце и пипалца, докато най-накрая бе постигнато съгласие. Нерадо не разреши на пленниците да живеят там, но изпрати част от хората си да донесат запасите от храна и това-онова от оборудването. Съвсем скоро невианската риба съскаше и се пържеше в тигана, а из невианския кораб се понесоха непривичните миризми на току-що сварено кафе и прясно изпечени бисквити. Още при първото подушване Нерадо бързо се изнесе, решил да проследи по-нататъшните действия на гостите си от екрана. Когато закуската свърши и масата се прибра, Костиган се обърна към Клио.

— Слушай, малката, ти трябва да поспиш. Силите ти са на свършване, — а очите ти са толкова червени, все едно си била на марсиански пикник. Дори и половин закуска не можа да изядеш. За да можеш да издържиш всичко, което евентуално ни предстои, трябва пълноценно да се храниш и да спиш. Така че хайде лягай, и трябва да спиш поне до обяд.

— О, не се притеснявай. Довечера ще си легна, — немощно запротестира девойката, триейки с юмручета очите си като сънливо дете.

— Ще си легнеш веднага, — меко, но непреклонно каза Костиган, трогнат от беззащитността ѝ и умореният ѝ вид. — Предполагам, че ще си по-спокойна, ако Бродли и аз сме до теб. Ще бъдем винаги близо до теб, никъде няма да ходим — като две квачки, а ти ще си ни пиленцето. Давай, мъничката ми, лягай си.

Клио се усмихна, но послушно си легна. Костиган седеше до нея, в края на огромния диван и я държеше за ръката, опитвайки се да поддържа някакъв разговор. Паузите ставаха все по-дълги и по-дълги, а отговорите на Клио все по-къси и по-къси, докато накрая гъстите ѝ ресници се премрежиха и тя затвори очи, а из каютата се понесе равното ѝ, дълбоко дишане. Конуей не можеше да откъсне очи от нея. Толкова млада, толкова прекрасна, и колко много я обичаше! Той съвсем не беше религиозен, но само като я погледнеше, всяка негова мисъл се превръщаше в молитва. Само да можеше да я измъкне от тази нова неразбория... Поне един шанс да имаше!

А после... Трудно можеше да се каже кое точно надделя над тренирания мозък на Конуей. Дали невероятното напрежение от

последните няколко дни или прелестната близост на Клио, но след няколко минути и неговите очи се затвориха. Той потъна в сън, удобно прилегнал на възглавничките до момичето.

Брадли ги гледаше с усмивка.

— Мило момиче е тази Клио, — помисли си той на глас, — а Костиган е по-як от всички мъже, които познавам. Изглежда, че тези двамата все пак ще се справят... Всъщност, — прозя се той, — защо пък и аз, стареца, да не си подремна?

И като се опъна до главата на Клио, той моментално заспа.

След няколко часа мъжете се събудиха от звънлив смях. Клио, седнала между тях, гледаше стражите си с искрящи от смях очи. Изглеждаше свежа, весела и ужасно гладна. Костиган беше малко смутен, но Брадли също се разкикоти — почти толкова заразително, колкото и девойката.

— Благодаря ви, че толкова добре ме пазихте, — усмихна се тя. — Аз се наспах идеално, но се страхувам, че довечера няма да мога да заспя, ако пак не ме държите за ръце!

— Е, детенце, едва ли сме имали точно това предвид! — шеговито запротестира Брадли.

— Напротив, точно това искахме! — възрази му Костиган.

Докато се закачаха така, Клио пригответи нещо за ядене и трябва да се отбележи, че този път тя не се посрами.

Отпочинали и освежени, пленниците започнаха да съставят план за бягство, но тогава в стаята влезе Нерадо, съпровождан от трима стражи. Бе донесъл малка кутия, която включи към екрана с един кабел. После докосна с пипалца копчетата няколко пъти, и внимателно погледна към земяните. От кутията се понесоха някакви звуци, и Костиган изведнъж се сети какво е това.

— Страхотно! Задръж така! — каза той, спирайки невианина с разперена длан. — Разбираш ли, Клио, те общуват в съвсем друг звукочестотен диапазон, а това нещо сигурно е преобразувател или нещо от този род. Е, колкото и да е грозен този урод, в никакъв случай не е глупак!

Нерадо вече също можеше да ги чува. Шията му потръпна, изразявайки по този начин удовлетворението му, въпреки че нито един от събеседниците му при този първи контакт не разбираше какво казва другия, но мисълта, че слухът и способността за разговор вече са

достъпни и за двете страни, беше безкрайно приятна. Този простиച്ък факт много промени отношенията между пленниците и тъмничарите им. Невианите разбраха, че странните двуноги създания все пак притежават достатъчно развит интелект, а у земяните отново се пробуди надеждата за спасение.

— В крайна сметка добре е, че могат да разговарят, — тегли чертата Костиган. — Трябва да използваме това, дори и да решим да избягаме оттук. Може би бихме могли дори да ги убедим да ни върнат вкъщи...

И едната, и другата страна се стремяха да подобрят взаимното си разбиране. Занятията започнаха от най-елементарните предмети, но този стадий бързо приключи. Земяните учеха невиански, а невианите — трипланетния език (за огромно учудване на всички, Клио също се присъедини към тях), тъй като този логически език бе много по-лесен за изучаване, отколкото объркващия английски.

След известно време те вече можеха да се разбират помежду си, макар и чрез невероятна смесица от думи, жестове и гримаси. След първия обмен на информация, невианите направиха още няколко преобразувателя, които бяха толкова малки, че можеха да се носят като колиета. Пленниците вече свободно се разхождаха из кораба, като единствената забранена зона остана хангара с пиратското корабче, на което ги бяха хванали. От хората не се криеше нищо, а когато на екраните на кораба насреща им се появи друг кораб, Нерадо съвсем откровено обясни на пленниците си:

— Това е транспортен кораб, летящ към Слънчевата система, за да напълни оттам трюмовете си с метала желязо, което имате в огромно изобилие.

— Надявам се, че нашият нов кораб ще му устрои достойно посрещане, — прошепна Костиган, когато Нерадо се отдалечи. — Тогава ще получат нещо далеч по-сериозно от желязото. *Да им приседне дано!*

* * *

Мина доста време, преди ярката светлинка, показваща крайната им цел, да се приближи достатъчно, така че въртящата се около

чуждата звезда планета да започне да се вижда с просто око. Тя растеше ли растеше, докато Невия не запълни целия екран.

Огромният кораб се устреми надолу, спускайки се право към центъра на ширналия се отдолу град. Корабът и скъпоценния му товар бавно се приближаваха към бушуващата морска повърхност, потоците енергия предизвикаха високи вълни, водата съскаше и се изпаряваше. Потопяйки се бавно в изпаряващата се, полупрозрачна течност, кораба продължи да се движи, докато не стигна до отредения му хангар. Нерадо се обърна към стоящите в капитанската рубка земяни и заговори:

— Докато разтоварят желязото, вие, чужденци, ще дойдете с мен в Храма на Науката, където ще ви изследват. Предупреждавам ви, че ще бъдете със засилена охрана. Следвайте ме.

— Един момент, — запротестира Костиган, бързо консултирайки се със спътниците си. — Нима ще ни накарате да се придвижваме под вода?

— Разбира се! — отвърна учуденият невианин. — Наистина вие дишате въздух, но според мен сте напълно способни да преплувате едно кратко разстояние, пък и тук е смехотворно плитко — има-няма сто фута по вашите мерки.

— Грешите, и то двойно, — спокойно възрази земянинът. — Не можем да се движим под вода с вашата скорост — в най-добрия случай ще се подмятаме няколко минути и после ще потънем. Освен това налягането ще ни смаже.

— Е, ами... добре тогава, — замислено проточи Нерадо, — ще намерим начин.

Все още колебаещ се, той протегна пипало към пулта, но движението му бе прекъснато от рязко, отсечен звук, разнесъл се от говорителите:

— Внимание, тарг Нерадо! Третият Град е атакуван от шартразите! Използват специални механизми и градът няма да издържи! Нужна ни е помощ. На борда имате достатъчно желязо и най-съвършеното оръжие. Опитайте се да им помогнете и то най-бързо.

Нерадо избухна в тирада от резки звуци, а разтоварването продължи, но с ускорено темпо. Червените потоци от алотропно желязо пълнеха външните контейнери, а олекналият кораб се въртеше

в кипящи струи вода. Когато по-голямата част от товара беше прехвърлена в хранилището, люковете се затвориха и корабът се откъсна от водната повърхност.

— Върнете се в каютите си и чакайте там, докато не ви повикам, — заповяда Нерадо.

Земяните незабавно се изнесоха, страхувайки се да не предизвикат недоволството на домакините си.

— Е, Костиган, вие сте истински актьор! Какво въображение! — възкликна Брадли, когато тримата вече бяха в своя сектор. — Вие плувате като риба, и ако не ме лъже паметта, участвахте в изваждането на разузнавача 02–83 от дълбините на Северно море на Венера!

— Може и да съм се престарал малко, — ухили се Конуей, — но по-добре да ни смятат за слаби, безпомощни и напълно беззащитни. Трябва да се държим по-далеч от градовете им. Ще ни е доста трудно да избягаме от там. Имам една-две нелоши идейки по този въпрос, а и се надявам изчисленията ми да са верни... — Корабът се разтресе, и младият офицер хвана Клио в прегръдките си, измърморвайки. — Бързо лети тази птичка! Ако Нерадо продължава да маневрира в този дух, ще се разбием на парченца!

Тарг Нерадо правеше фантастични виражи, бързайки към целта си. Обсаденият Трети Град се отбраняваше със сетни сили, когато в централната му лагуна се приземи пуснатата от кораба капсула. В нея нямаше нито бойци, нито бомби, а само запас от активирано желязо, което за защитниците беше много по-важно от хиляда нови бойци. На града лошо му се пишеше — единственото препятствие срещу нападателите си оставаше пръстена от кипяща вода, помътняла от взривовете. Всички останали укрепления вече бяха паднали, и за секунда пред очите на поразените земяни се разкри фантастична картина. Огромно шестоъгълно здание безшумно се разцепи на две, горната му част излетя във въздуха, а долната започна да се срутва във вълните.

Потресени, те се вкопчиха един в друг, когато корабът с огромна скорост се вряза във водата. Но опасенията им се оказаха излишни. Тарг Нерадо прекрасно познаваше работата си. Разнесе се оглушителен плясък, но взрив не последва. Гравитацията не се промени изобщо, пътешествениците дори не залитнаха, а

космическият кораб, превърнал се за секунди в подводница, атакува най-близката вражеска крепост.

Вражеското съоръжение наистина приличаше на крепост — тежка подводна лодка от зеленикав метал, унищожаваша всичко по пътя си. Костиган използва миниатюрните си прибори, за да я разгледа по-добре, и учудено вдигна вежди. Цялата подводна крепост беше пълна с вода — вода, изкуствено аерирана и охлаждавана, нямаща нищо общо с кипящия ад, през който се придвижваше. Екипажът ѝ се състоеше от рибообразни създания, дълги около пет фута. Тези твари с огромни, блестящи очи и гъвкави пипала се бяха навели над някакви странни механизми; явно и те бяха разумни! Разумни риби, водещи война!

Ефективността на атаката им не подлежеше на съмнение. Топлинните им лъчи кипваха водата на няколко стотин ярда наоколо, а снарядите им унищожаваша невианските укрепления с поразителна точност. Но най-поразително беше оръжието им, земяните не бяха виждали такова нещо досега. Разгъващ се телескопично прът, на края на който светеше ярко малко топче. Всеки обект, до който се докоснеше, излиташе към повърхността на морето с невероятен грохот, а тайнствената пръчка се свиваше и се прибираще обратно.

Нерадо, удивен не по-малко от пленниците си, атакува изключително предпазливо, изпрацайки първо розовата мъгла. Но подводната крепост изобщо не съдържаше каквито и да е метали, и невианските деструкционни лъчи абсолютно безвредно преминаваха през зеленикавия ѝ корпус. Веднага блестящите топчета едно след друго се изстреляха към кораба и само рискованите, отчаяни маневри, спасиха Нерадо от гибел още в първите няколко секунди. Скоро обаче вниманието на шартразите бе отново привлечено от града. Отбраняващите се, вече снабдени с огромен запас енергия, бяха успели да приведат в действие всичките си защитни средства.

Внезапно в океана се разгърна огромна метална мрежа, от всяка сглобка на която излизаха с яростна сила някакви лъчи. Против тях бяха безсилни и торпедата, и огнените топчета. Под ударите им водата се разделяше, оголвайки морското дъно. Мощни приливни вълни запениха повърхността, а после се чу ужасяващ взрив. На мястото на десетината вражески подводни крепости в плиткия шелф се издигна кратер, чийто размери земяните се отказаха дори да си представят, а

оцелелите бяха изтласкани на няколко мили. Изглеждаше, сякаш гигантските вълни ей сега ще погълнат и града, но пред побеснялата вода имаше сякаш невидима бариера, която го пазеше. Същите екрани пазеха и кораба на Нерадо. Той продължи да атакува останалите две подводни крепости, пазейки се от смъртоносните топчета. По всяка вероятност, рибообразните твари искаха на всяка цена да се отърват от този нов, опасен кораб, така неочаквано притекъл се на помощ на обречения град. Обаче, опитите им като че ли бяха обречени на неуспех. Масивните зеленикави корпуси бяха започнали да поддават от попаденията на невианските снаряди.

— Е, точно сега е моментът да се погрижим и за себе си. — Костиган с труд се откъсна от завладяващото зрелище и погледна спътниците си.

— И какво по-точно предлагаш? — попита Клио.

— Аз приемам каквото и да е! — възкликна Брадли. — Вече ме засърбяха ръцете и искам да правя нещо!

— Няма нищо по-глупаво от това просто да си седим тук и да чакаме, докато започнат да ни изследват, анализират и режат на парченца, — продължи Конуей. — Вече знам доста за този кораб и то много повече, отколкото си мислят нашите надзиратели. Приборите ми изразходват нищожно количество енергия и излъчват много малко, така че не е лесно да ги откриеш, — той нежно погали часовника си, в който се криеха многото му „хитринки“ и продължи: — Мога да отворя доста от ключалките тук и знам как се управляват спасителните капсули. Тази подводна битка е сериозна работа, следователно, екипажът е зает, охрана няма и можем да избягаме когато си поискаме, но не трябва да се мотаем! Едва ли ще имаме по-добър шанс!

— Добре де, ще избягаме, ами после? — скептично попита Брадли. Съдейки по вида му, храбрият капитан бе мислил, че ще завземат направо целия кораб.

— Можем да се върнем обратно, на Земята. Знаем посоката.

— Конуей, скъпи, та това е толкова далече! — възкликна Клио. — Откъде ще вземем вода и храна? А въздух? Ще съумеем ли да издържим?

— Не знам. Това малко корабче е много по-бавно от големите крайцери, а Земята е безкрайно далеч! Продукти нямаме, а запасите, които са в спасителните капсули, стават за невианите, но не и за нас.

Така че шансовете ни са малко, приятели. Но ако останем на тази планета, бързо ще ни намерят. Нали се нуждаем от суша, а тук тя не е в изобилие. Затова, хайде да рискуваме!

— Съгласни сме! — в един глас отвърнаха Клио и Бродли, които в дъното на душите си вече бяха готови на всичко.

— Добре тогава. Стига сладки приказки! На работа!

Конуей се приближи до вратата, извади предварително направения ключ и го мушна в ключалката. Нито звуковата, нито светлинната сигнализация не се задействуваха. Масивните, но не особено високи крила се отвориха бавно и безшумно. Пленниците побързаха да изскочат в коридора, а Конуей акуратно притвори вратите зад гърба си.

— Но откъде имаш... — започна Клио.

— Знаеш ли, дечко, докато се шляех из кораба, си намирах това-онова... Какво да се прави, такъв съм си, прибран! — широко се ухили Конуей. — Трябва да побързаме обаче, защото скафандрите и оръжието ни са в пиратското корабче, така че отиваме първо там. Два левистона ще ми дойдат много добре!

Те се втурнаха по тунелите и коридорите на различните нива, водени от чудодейните „нещица“ на Костиган. Клио и Бродли нямаха никакво оръжие, но Конуей си намери плоско, остро като бръснач парче метал и сега го размахваше с необикновена войнственост.

— Ха, ако я метна тази томахавка, като нищо ще отнеса главата на някоя костенурка, още преди да е извадила парализатора, — весело рече той. За щастие, не му се наложи да доказва на практика способностите си.

Докато нашите герои се придвижваха из кораба, всички невиани стояха или по-скоро лежаха на бойните си места, сражавайки се с дълбоководните твари. Пътят остана свободен, бегълците необезпокоявани се добраха до мястото, където се намираха вещите им. Вратата и този път не ги затрудни. Костиган се справи за секунди, а после и тримата се заловиха за работа. Опаковаха храна, събираха оръжие и оборудване, с една дума, запасиха се с всичко необходимо за дългия си полет.

Все така без никакви усложнения неотдавнашните затворници проникнаха в хангара, където се намираше невианско корабче, изпълняваща едновременно функциите на подводница и космически

кораб. Първата работа на Конуей бе да събуе единия си ботуш, с което доста сащиса спътниците си. Видимо облекчен, той го остави на пода и извади от конча му цилиндричен контейнер. Стандартният малък невиански контейнер съдържаше като минимум поне тридесет фунта активирано желязо.

— Свих им го! — радостно съобщи той в отговор на неизречените им въпроси. — Не можете да си представите колко е приятно да го извадя най-накрая от ботуша си... Нямахме как да си открадна и количка, за да го возя, така че обувката ми се оказа единственото място, където можех да го скрия. Кораби като този винаги имат резерв от няколко грама желязо, но той нямаше да ни стигне и за половината път. А с това контейнерче ще стигнем чак до Андромеда! — Костиган внимателно се огледа навън и рече: — Е, да отлитаме!

Корабът се устреми към повърхността, отдалечавайки се от невианския град. Тримата пътници се взираха в екраните с напрегнато и донякъде подивяло изражение. Точно сега Клио и Бродли с нищо не можеха да помогнат на Костиган, който се опитваше да опази корабчето им от огнените топчета, лъчите, енергийната мрежа, снарядите и всичката останала гадост, изобретена на прекрасната Невия за унищожаване на ближния. Но опасността ги дебнеше във въздуха, а не във водата. Рязък удар принуди корабчето да се втурне в тровава спирала, но Костиган го върна в курса и то отново се устреми към сияещото небе. Като следеше температурата на въздуха навън, Конуей започна да се издига в горните слоеве на атмосферата, а през това време Бродли отиде да провери какви са пораженията.

— Зле е, но не чак толкова, колкото си мислех, — доложи той, когато се върна. — В обшивката зее трифутова дупка, генераторът на защитното поле е отишъл по дяволите, а и част от контейнерите с въздух са пробити. И с елова шишарка да ни замерят, ще паднем. Имаме ли някакви инструменти на борда?

— Сигурно... Е, каквото нямаме, ще си го направим сами, — заяви Костиган. — Веднага щом се отдалечим достатъчно, почваме ремонта.

— Какви бяха онези странни риби, дето нападаха града? — попита с любопитство Клио, поглеждайки през илюминатора. —

Невианите също не бяха много приятни за гледане, но при мисълта, че тук има и разумни риби, направо ме втриса!

— Не си ли спомняш, че Нерадо няколко пъти спомена шартразите — полуцивилизованите рибообразни твари, населяващи океанските им дълбини? — припомни й Костиган. — Аз не бих ги нарекъл „полуцивилизовани“! — мрачно се усмихна той. — На тази планета съществуват три раси, две от тях вече видяхме — невианите и шартразите. Има и трета — някакви плитководни създания. Невианските градове обикновено са строят на редове в плитчините или по островите, така че да могат да контролират плитководните си съседи... Всъщност, на практика те са ги поробили. Не само че ги ядат, но и ги карат да работят в шахтите и плантациите, като са им стоварили всичката тежка физическа работа на Невия. Но плитчините не са били трудни за превземане, трудностите започнали, когато невианите открили, че в недостъпните за тях дълбочини има разумни, но опасни създания. Пак там долу са всички залежи от ценни минерали, които изобщо притежава планетата, а достъпът до тях е извънредно труден. Нерадо казваше, че са хванали няколко рибообразни и ги накарали да им работят, но това било нож с две остриета. Тези рибки се оказали адски хитри! Щом усетили, че пленили ги, живеещи на повърхността амфибии прогресивно се развиват, се престорили на покорни и търпеливо им служели, вадейки ценния метал, но същевременно използвали всеки удобен случай, за да разучат технологиите и оръжието им. После сами създали и едното, и другото! И доколкото виждам, в момента се канят да изтрият амфибиите от повърхността на планетата, преди да са ги поробили напълно.

— Може би невианите се боят от тях и затова искат да ги погубят, — предположи Клио.

— Звучи логично, — изкоментира Брадли. — Е, отдалечихме ли се достатъчно от бойното поле?

— Не бих казал, че съществува безопасно разстояние близо до тази планета. Детекторите им са дяволски чувствителни.

— Детекторите??... Могат ли да ни засекат? — попита Клио. — О, ако снаряждът не ни беше засегнал, щяхме да сме много по-далеч!

— Щяхме, — с чувство повтори Костиган. — Но няма смисъл да мислим за това сега. Все още дишаме и летим, вместо да сме на

морското дъно.

Те мълчаливо направиха едно кръгче над планетата и започнаха да подготвят кораба си за излизане в открития космос.

ГЛАВА 12

ХЪЛМЪТ

Тежкият крайцер „Чикаго“ неподвижно замря на стотина мили от сражаващите се флотилии. В капитанския сектор Лийман Кливланд, приведен надве над пулта за управление, леко докосваше с пръсти приборите. Тялото му бе неподвижно, а лицето безизразно. Единствено само в очите му се долавяше някакъв живот — кехлибарени и блестящи, те пробягваха от един циферблат на друг.

Около него се бяха скупчили почти всички бордни офицери и развълнувано наблюдаваха битката, но Клив не им обръщаше никакво внимание, унесен в работата си. Новото му устройство проследяваше всеки един детайл от битката с пиратската флота, унищожението и последвалото разрушение на трипланетите кораби, както и избухването на гигантския планетоид. След това, той насочи лъча на локатора към аления воал, зад който се криеше нещо, поглъщащо потоците разтопен и изпаряващ се метал. Секундите минаваха, Клив увеличаваше все повече и повече мощността на лъча. Но доста голяма част от пространството, неведомо как, все още си оставаше скрита от погледа му и той не можеше да надзърне там. Внезапно розовата мъгла изведнъж изчезна, а космосът отново беше чист и „видим“ за ултравълните му.

— Мистър Кливланд, да се връщаме ли на Земята? — прекъсна напрегнатото мълчание командирът на „Чикаго“.

— Все още не. — Лийман разкърши рамене и изправи гръбнак, протягайки се, но после изключи локатора. — В космоса има прекалено много останки, а всяка една от тях би могла да ни даде ключа за разкриването на загадката. Аз бих се приближил малко до тях, сър. Естествено, нямам право да ви заповядвам, но...

— Имате, — последва неочакваният отговор на капитана. — Имам заповед, според която вие командвате този кораб.

— В такъв случай, отиваме на бойното поле, — заповяда Лийман, и крайцерът — единствения кораб, оцелял от земните

подразделения на Трипланетната Флота, се устреми с пълна скорост напред.

Частта от пространството, в която се бе провела битката, беше запълнена с огромно количество отломки, кръжащи около планетоида. В ледения, вечен мрак плуваха части от кораби, оборудване, мебели, тела... Някои от хората бяха облечени в скафандри и затова и крайцерът се насочи първо към тях, с надеждата да намери някой жив, но в скафандрите имаше само замръзнали трупове.

— Всички са мъртви, — прозвуча в капитанския сектор лаконичното заключение, — и то отдавна. Но има нещо странно, от скафандрите липсват някои дребни детайли, а като че ли никой не е докосвал телата.

Кливланд се обърна към капитана.

— Сър, заповядайте на вашите хора да доставят няколко тела на кораба и да съберат повечко всевъзможни останки. Струва ми се, че започвам да разбирам какво е станало тук.

— А после — обратно, на Земята?

— Именно, и то колкото се може по-скоро!

По време на полета Кливланд и специалистите от „Чикаго“ се занимаваха с изучаване на печалните останки. Не им беше за първи път, но никога досега не се бяха сблъскали с нещо такова. Сякаш всеки детайл, всяка частица беше безсмислено и зверски обезобразена. Всички отвори за нитовете и винтовете зееха пусти и празни. Но нямаше и следа от удари или насилие.

— Дяволска работа! — отбеляза капитанът след щателния оглед на един от скафандрите. — Как можете да обясните това, Кливланд. Ако намерите начин, шапка ви свалям!

Младият учен се усмихна.

— Насочете вниманието си не към това, което е пред очите ви, а към това, което липсва, — изрече той.

— Така... Липсват оръжието, нараменниците на скафандрите, антените... и всички гайки и винтове! — очите на капитана изведнъж блеснаха. — Аха! Всичко, което е направено от пластмаса, е оцеляло... Липсват само металните части! Няма нито едно парченце стомана! Но какво може да значи това?

— Още не знам, — замислено процочи Клив, — но се страхувам, че това съвсем не е всичко.

Лийман вдигна маската на шлема на един от загиналите астронавти и откри пред погледите на офицерите от „Чикаго“ спокойното, мъртво лице, поразяващо с невероятната си бледост. От изпратена кръв за анализ, и получените по-късно резултати дойде логичният отговор.

— Някога да сте виждали бяла кръв? — запита Кливланд, пробягвайки с очи бланките от анализа. — Всичкото желязо е извлечено от нея,... а между впрочем, и от цялото пространство, където се е водила битката.

— Но как? И защо? — един през друг се развикаха офицерите.

— Ние не знам повече от вас, — хладно ги прекъсна Кливланд. — Ако не бях наясно, че съвсем наблизко оттук, зад Марс, има няколко огромни астероида от почти чист метал, бих казал, че на някого ужасно много му е трябва желязо. И този някой е унищожил целия ни флот, за да го получи, без да се колебае много-много. Просто са взели метала и са си отишли, и то толкова бързо, че дори не успях да ги проследя, дори и с ултравълновия локатор, — ученият поклати глава и рече тихо, сякаш на себе си: — Това е разум... мощен разум, чужд и враждебен. Май е най-добре да извикаме Фред Родбуш...

Той настрои предавателя и изпрати съобщение на Върджил Симс, а после изпрати цялата събрана до момента информация на Земята, в изследователския център на Трипланетната Служба. Кливланд не скуча много по време на обратния полет. Занимаваше се с ултравълновия си локатор и водеше дълги разговори със Симс и Фред Родбуш — атомния физик, на когото бе възложена задачата да разкрие тайната на оръжието на пришълците. За Лийман пътят до Земята бе кратък и изпълнен със събития.

Когато крайцерът навлезе в орбита около планетата, от предавателя се разнесе мелодичен сигнал, а след това и гласа на Симс.

— Изпратихме „Сребърни“ да те вземе, Лийман, — събщи шефа на Службата. — Пригответи се за прехвърляне.

След минута на екрана се появи тънка, дълга сянка, стремително догонваща „Чикаго“. Кливланд отиде до шлюза и облече скафандъра. През люка можеше да се види кораба, приличащ повече на цигара, с тънки като игла краища. Това разузнавателно и свързочно съоръжение, гордостта на Трипланетната Служба, бе направен от най-скъпите и редки материали, и бе оборудван с най-модерното оръжие. Скоростта

му нямаше равна на себе си, както в космоса, така и в атмосферата. Сребристият му корпус сам говореше за името му — „Сребърни“. Разбира се, имаше си и друго, официално име, но всички отдавна го бяха забравили, освен интендантските служби.

Скоро Кливланд вече се намираше в каютата на разузнавача и се здрависваше с приятелите си. Неговият приятел и колега Фред Родбуш, известен със скептицизма и мърморенето си, радостно размахваше ръце, и въпреки царящата около тях гълчава се опитваше да му разкаже дузина неща едновременно.

— Е, Фред, как е? — попита Лийман, когато след проточилото се посрещане успяха да се усамотят до една ниска масичка. — Успя ли да получиш всички материали? Разбира се, преподавателя не е пригоден за такива разговори, но сега вече можем да обсъдим всичко на спокойствие.

— Предпочитам да говорим в нашата лаборатория, на Хълма, — сериозно отвърна Родбуш. — Там има вълнови екрани, защитни полета, охрана и т.н. Освен това Върджил Симс ми заповяда да отида колкото се може по-бързо на Хълма, тоест, „Сребърни“ ей сега ще отпраши натам с максимална скорост — а ти много добре знаеш какво означава това. Вържи се по-здраво.

— Бързото спускане е неприятна работа, — каза Кливланд, намествайки се по-удобно в дълбокото кресло и закопча широкия, еластичен колан. — Но понеже нямаме много време, ще трябва да го изтърпим, все пак — не ми е за пръв път.

Родбуш махна с ръка на пилота, онзи лекичко премести лоствете, и тихия шепот на генераторите се превърна в рев. Сребристият кораб се завъртя и бързо започна да се отдалечава от „Чикаго“. След три минути огромният боен крайцер се превърна в едва забележима точка, а „Сребърни“, достигнал до границите на атмосферата, се обърна вертикално надолу и се устреми към Земята. Металът по корпуса му започна да свети, първо в розово, после в яркочервено, жълто, ослепително бяло, но нито се разтопи, нито пък се запали. Пилотът беше опитен и знаеше къде точно да спре. Като огнена стрела, корабът проблесна над Сиатъл, отмина Скалистите планини и започна да намалява скоростта си, насочвайки се към целта си, намираща се в източната част на Северноамериканския континент. Това бе една огромна планина, с плосък връх и конични склонове.

Насреща им обгърната с виолетови пламъци се виждаше планина, превишаваща по височина могъщите си гранитни съседи. Това бе *Хълмът*.

Хълмът в действителност беше естествено образувание, но талантивите инженери, работещи в Службата, бяха поработили доста върху него. Върхът му, широк около миля, изглеждаше като направен от един-единствен метален лист, без следи от шевове или съединения. Също така монолитни изглеждаха и конусовидните му склонове. Нито един механизъм, робот или човек не би могъл да се изкатери по тази гладка повърхност, нито едно оръдие не би могло да я пробие, и нито едно превозно средство не би могло до се приближи незабелязано до тук. По-правилно би било да се каже, че то просто нямаше как да се доближи — Хълмът беше обкръжен от светеща виолетова субстанция, която не пропускаше нито материя, нито излъчване.

Движейки със скорост от пет хиляди мили в час, „Сребърни“ плавно се плъзна към хангарите, намиращи се в подножието на планината. Кливланд и Родбуш излязоха от изстиващия кораб и пред тях се отвориха вратите на един асансьор. Спускайки се в най-дълбоката част на Хълма, те се озоваха направо в офиса на шефа на Трипланетната Служба. Там цареше делова обстановка. Спокойни, мълчаливи хора седяха пред мониторите на компютри; агенти и секретарки, чиновници и куриери, мъже и жени се мяркаха из коридорите, всеки зает с работата си и почти никой не обръщаше внимание на никого. Във всеки ъгъл проблясваха видеоекрани и дисплеи — всичките подразделения на Трипланетната Служба мълчливо караха дежурството си.

Родбуш и Кливланд минаха през един дълъг коридор и в края на краищата се добраха до кабинета на Симс.

— Шефът свободен ли е, Норма? — неустоима усмивка цъфна върху лицето на Фред.

Личната секретарка на Симс натисна едно копче и вратата на кабинета се отвори. Върджил Симс, висок, атлетично сложен четиридесет годишен мъж, се показа на прага. Той енергично разтърси ръцете на влезлите, предложи им да седнат и поръча кафе.

— Поздравявам ви за отличните резултати, Лийман — новият локатор свърши прекрасна работа! — Симс побутна масивен пепелник

към гостите си. — Разположете се удобно, момчета. Запалете си, ако искате.

Кливланд се отпусна в необятното кресло. За личния кабинет на Симс се носеха легенди. Разправяха, че е купил всичките си мебели от антиквариат, а преди това те са стояли в къщата му, но когато се преместил на Хълма, кабинетът му бил специално преустроен, за да придобие уютна старинна атмосфера. Как то и да е, тези мебели бяха страшно удобни — прадедите им са обичали комфорта. Резбована маса, меки кресла, широки дивани покрай стените — вобщо цялата обстановка предразполагаше към спокойствие и откровеност.

— Твоите снимки много ни помогнаха, но без съобщението на Костиган щяхме да се лутаме в догадки. Веднага след нещастиято Фред събра цялото учено войнство и започна обработката на данните; надявам се скоро да има достатъчно информация, за да стигнем до някакви изводи.

— Нещо ново за Конуей? — попита Клив, страхувайки се предварително от отговора.

Лицето на Симс потъмня, ръцете му заопипваха закопчалките на синия униформен гащеризон.

— Не... Мисля, че тези същества са го отвели толкова далече от Земята, че просто не може да се свърже с нас.

— Те наистина са доста отдалече, — намеси се Родбуш, — и нашите уреди не могат да ги засекат. Не са открити дори и смущения от ултравълните им. Апаратурата ни е направо отвратителна! — неочаквано завърши той.

— Това е единствената ни надежда, — продължи Върджил, игнорирайки забележката на Родбуш. — Някак си не мога да си представя, че Конуей е загинал. Той е великолепен служител, единственият, в който са съчетани две от най-важните качества на идеалния разузнавач — да вижда всичко, което трябва да се види, и да може да разкаже за него. Да вземем например последните новини — способността на пришълците да трансформират желязото в течна форма, и да го използват в този му вид за получаване на енергия. Независимо от необичайността и нетрадиционността на метода, Конуей толкова педантично е описал конверторите и генераторите им, че Фред успя за три дни да разработи цяла теория, базирайки се само

на неговите сведения. И сега се опитваме да пресъздадем точно същите преобразуватели, за да ги монтираме на нашия суперкораб.

— По този въпрос работим още от деня, в който беше битката с планетоида, — добави Фред, палейки цигара. Едър, русокос и синеок, Родбуш приличаше на добродушен любител на коктейли, обсъждащ в някой бар последните спортни клюки с приятелите си. — Не трябва да протакаме много обаче — имам предвид новия кораб. Няколкото опита да се подобри конструкцията доведоха до човешки жертви, но сега ситуацията коренно се промени. Вече е разработена теорията за атомната конверсия на желязото, и първия екземпляр на генератора вече е монтиран на кораба. Перспективите са направо потресаващи! Както изглежда, май ще можем напълно да неутрализираме инерцията. Представяш ли си, Клив — безинерционен двигател!

— Успокой се, момко! — върна го на земята Симс. — Вечно изпадаш в крайности: или се съмняваш в елементарни неща, или си фантазиращ нещо невъзможно. Инерцията е неразривно свързана с материята, не може да я премахнеш, без да унищожиш и самото вещество. Не започвай отново; с Лийман ми трябва да се живи!

— За него няма защо да се притеснявате, — ухили се Фред. — Ако успеем да направим това, всички писатели-фантасти на Трипланетието ще се обесят от завист!

— Стига толкова трупове, а! — срязва ги Симс.

Разговорът им продължи още половин час, а после секретарката позвъни и ги прекъсна.

— Простете, че ви безпокоя, мистър Симс, но има няколко спешни съобщения. Кнобос от Марс ви търси. Изтребил е половината екипаж на „Ендимион“ и се готви да превземе кораба. Милтън от Венера докладва, че след петдневно мълчание най-сетне е успял да възстанови връзката. Проследил е двамата Уинтън до кратера Талейрон, където те са го открили и са го нападнали. Но всичко е наред — това, за което го пратихте, е у него... Има и съобщение от Флетчър от Астероидния пояс, най-накрая е открил източник за информацията, която ви трябваше... — Норма млъкна за момент, а после по интеркома отново се понесе бързата ѝ реч: — Пак е Кнобос... пита какво да прави с „Ендимион“.

— Нека да... Всъщност не, я ме свържи с него, сам ще му обясня! — заповяда Симс. Лицето му помръкна. На екрана се появи

слабата, мрачна физиономия на шефа на Марсианския сектор. — Как смяташ, Кнобос? Дали ще се предадат доброволно? И ще приемат ли да ги съдят?

— Не, марсианците не се отличават с разговорливост, а тези не правят изключение от правилото.

— Съгласен съм с теб. Застреляй ги тогава! По-добре да изчезнат няколко гангстера, отколкото Патрулът да губи хора, опитвайки се да ги вразуми.

— Разбрано! — Екранът изгасна, а Симс заповяда на секретарката си:

— Ако Милтън или Флетчър се обадят, веднага ги свържете с мен! — Той се обърна към посетителите си. — Мисля, че май всичко обсъдихме, така че сте свободни да си вървите. Работете, младежи! И аз не бих имал нищо против да се присъединя към вас, но следващите няколко седмици съм плътно зает.

* * *

— Плътно зает — това е доста меко казано, — забеляза Родбуш, докато двамата учени вървяха по коридора към асансьора. — Бих казал, че е най-заетият човек на трите планети.

— И най-могъщия, — добави Кливланд. — Не са много хората, които ще използват така добре властта си, но на него му се отдава. Аз цял месец ще сънувам кошмари, ако макар и веднъж ми се наложи да направя това, което направи той с такава лекота,... а това е само една малка част от ежедневните му грижи.

— „Ендимион“ ли имаш предвид? Как другояче би могъл да постъпи?

— Никак, дяволите да го вземат! Трябва да хванеш престъпниците, за да ги осъдиш после. Но това значи да изложиш на опасност жителите на Морсека. Същевременно, обаче е ужасно трудно да издадеш заповед за пресметливо и хладнокръвно убийство.

— Прав си, но... — Родбуш замълча, не намирайки думи, с които да изрази чувствата си. Известно време и двамата мълчаха. За тези, които бяха избрани от Службата, тя беше всичко, а за свободата на личния си живот не си струваше да се съжاليا много.

— Е, стига толкова. Имаме си достатъчно работа, с която да се забавляваме, — рязко смени темата Фред, когато учените влязоха в една огромна зала, фрашкана до тавана с апаратура — това беше машинното отделение на бъдещия кораб. Макар и все още на земята, „Бойс“ бе успял да причини достатъчно неприятности на Службата, отнемайки не един човешки живот. Сега обаче, корабът стана център на всеобща надежда и радостни очаквания. Хората сновяха около него като мравки, изцяло преустройвайки го.

Родбуш доволно огледа двигателния сектор, разтвори широко ръце и заяви на всеослушание:

— Вече си у дома, Клив. Хайде да превърнем този убиец в самото съвършенство!

ГЛАВА 13

ПЪРВИЯТ СТАРТ

В продължение на няколко седмици всичките сили и ресурси на Трипланетието, както морални, така и материални, бяха хвърлени за подготовката на новия суперкораб. И ето че „Бойс“ най-сетне бе готов за първия си полет, поне дотолкова, доколкото изобщо бе в човешките възможности и умения. Родбуш и Кливланд, току-що приключили с последната проверка, стояха до главния шлюз и беседваха с шефа си.

— Хем твърдите, че кораба е абсолютно надежден, хем отказвате да кача екипаж на борда му, — недоумяващо сви масивните си рамене Симс. — Значи е опасно! Не мога да ви позволя подобна самоубийствена операция, след като сте твърде необходими тук. И това не ви е за пръв път!

— Но ще се наложи, защото само ние двамата сме наясно и с теорията, и с практиката, — настояваше Родбуш. — Казах вече, ще го повтора и сега — „Бойс“ е абсолютно надежден! За съжаление, това не може да бъде проверено теоретически, а и на борда му има твърде много ново и непроверено оборудване. Но няма нужда да се притеснявате, полетът ще е кратък и няма нужда от екипаж... Ако пък стане някоя беля, дори и Зевс Гръмовежеца не може да ни помогне, та камо ли екипажа. Така че, най-добре е да отидем само ние двамата.

— Добре, момчета, но бъдете внимателни. Няма нужда да се опитвате още сега да достигнете хиляда пъти по-висока скорост от тази на светлината.

— Сър, тази машина не може да свали инерцията си наполовина или пък да намали два пъти силата на тежестта. Или всичко, или нищо, разбирате ли? Ще започнем полета, стартирайки с обичайните двигатели вместо с неутрализаторите ни... въпреки че ако нещата се закучат, това само би удължило агонията ни.

— Добре тогава, нека е вашата. Все пак пазете се, момчета!

— Непременно, шефе, — кимна Кливланд. — Никой от нас не се е разбързал за оня свят. А сега погрижете се никой да не се

приближава до кораба, защото, в случай че нещо се обърка, пораженията ще са доста сериозни. Довиждане!

— Довиждане!

Тежкият люк се захлопна. Огромни подемници обгърнаха със стоманените си ръце кораба, шлангове и въжета го оплетоха като тропически лиани. Мълчаливо и неподвижно той чакаше звездния си час. А после металните стени на Хълма се разтвориха и подемниците бавно запълзяха към откреналия се процеп. Щом преместиха кораба в далечния край на обширната, обкръжена от дървета долина, механизмите го положиха върху бетонната плоча и се плъзнаха обратно в хангара.

— Всичко е наред, — съобщи Родбуш на Симс. Последният седеше в кабинета си, втренчил очи в екрана. Чуваше как Родбуш говори нещо на Клив, долавяше и отривистите му отговори. Той видя как Клив натисна стартовия бутон и... изведнъж екрана потъмня, превръщайки се внезапно в отворил се към мрака прозорец. Там, където току-що се намираше суперкораба, сега нямаше нищо — нито релси, нито кабели, нито дървета, дори и бетонната площадка липсваше, сякаш някой бе изрязал огромен полукръг в почвата, с диаметър четвърт миля. Но скоро пустотата се запълни. Проектия невероятно мощен, оглушителен тътен и върху земята се посипа дъжд от най-различни останки — сгънати релси, дървета и бетонни блокове. Явно генераторите на „Бойс“ се бяха оказали по-мощни от предвиденото.

— Рандолф, виждаш ли ги в обхвата? — рязко, хрипкаво прозвуча гласа на Симс, нарушавайки напрегнатото мълчание. Началникът на свързочната секция обаче не се нуждаеше да му припомнят какви са му задълженията.

— Не, сър, — спокойно отвърна той. — Те изчезнаха и не мога да ги открия никъде. Направих всичко, което можах и пръснах доста енергия,... но те сякаш се изпариха. Поне от обсега на радарите ни, разбира се.

— Не виждам останки от кораба обаче, — тихо промълви Симс. — Какво става? Успяхме ли или...

Известно време той мълча, настройвайки уредите. Къде ли бяха младите му приятели? Дали ще се завърнат триумфално, или проклетият кораб, погубил вече тридесет човека, бе взел поредните си

жертви? Здравият разум му подсказваше, че навярно са загинали, но сърцето му — горещото, непримиримо сърце на Върджил Симс с всеки свой удар твърдеше обратното. Нищо, че мощните радари не могат да ги засекаат! Нищо, че всички учени на Трипланетието твърдят, че кораб, движещ се с такава скорост, непременно ще се разпадне на атоми! Какво от това! Те са живи, живи са! Сигурността в успеха, неподплатена с нищо друго освен вярата в гениалността на двамата млади странници, накара Симс да изправи гръб и да се стегне. Чакаше го толкова много работа; в крайна сметка, хората идваха и си отиваха, а Службата оставаше. Със сигурна ръка Симс включи комуникаторите, и кабинета му се изпълни от гласа на секретарката.

— Мистър Феърчайлд моли за аудиенция, и то колкото се може по-бързо, — уведоми го Норма. — Помоли ме да ви напомня, че сенатор Морган чака вече цял ден и настоява за личен разговор.

— А, така ли... Добре тогава. Ще го приема. Извикайте Феърчайлд, моля ви. Говори, Дик, всъщност чува ли ме той?

— Не, в момента тормози Саундърс и ще бъде зает поне пет минути още. Отдавна е тук и вече е дошъл до гуша на всички. Върджил, отдели малко време и го изхвърли.

— Така и ще направя, но защо Феърчайлд не го направи, сладурче?

— Той иска лично да те запознае със законите. Този идиот е голяма клечка, а неговите хора вдигнаха голяма врява. Най-добре е баш началството да му бие шута. А освен това ти си добър стрелец — ако улучиш, ще улучиш право в десетката.

— Уговори ме. Значи бил голяма клечка и се смята за недосегаем? Трипланетието да не е по-малко важно от националния суверенитет? А ние сигурно сме желязната пета, стъпила върху врата на цивилизацията — и така нататък? — в гласа на Симс се долавяше неприкрито злорадстване. — Какво знаем за него? Този тип има доста дебела кожа, това е ясно, но има ли си и поне малко мозък?

— Този идиот ли! Дори и да има нещо в главата си, едва ли знае как да си служи с него. Остави го да ораторства, а после го закови, — разговорът между професионалисти определено си вървеше със съответната терминология. Само ми го ковни този тулуп, аз сам ще си го разфасовам.

— Имаш ли подходящо харпунче? Всъщност, кого ли съм тръгнал да питам!

— Има, разбира се, цели три, — уверено отвърна началника на информационния отдел на Трипланетието. — Джими Таун го е купил и го притежава изцяло. Номерът на банковата сметка, по която Таун му привежда пари е 4697414. Освен това си има и едно девойче — Фи-Ши ла Бей и сам можеш да се досетиш що за стока е, ама че именце... Малката наскоро получи подарък, кожено палто от истински марсиански варол, — чиста контрабанда, ни повече, ни по-малко. Веригата Ла Бей — Морган — контрабандистите на Клендер е предостатъчна, за да ги изправим пред съда.

— Страхотно букетче си събрал. А сега ми го изпрати този тип!

— Сенатор Морган, мистър Симс, — вежливо и хладно ги представи един на друг Феърчайлд, докато двамата се изпепеляваха взаимно с поглед.

Симс видя широкоплещест мъж в идеално ушит костюм, прикриващ излишните му килограми. В интерес на истината, той правеше добро впечатление — добродушното лице в стил „доброто момченце“, пресметливия поглед на преуспял политик и сластолюбивите, пълни устни говореха единствено в негова полза. Сенаторът на свой ред с любопитство зараглежда високия, също широкоплещест, минаващ четиридесетте мъж, откритото му, гладко избръснато лице, буйната му грива от кестеняви коси, отдавна плачещи за подстригване, кафявите му очи с танцуващи в тях златисти искрици, които го гледаха твърде пронизващо за добре дошъл.

— Сенаторе, надяхах се, че шефът на информационния отдел е отговорил на всичките ви въпроси.

— На всички, с изключение на няколко... — но тъй като Симс не попита кои точно, сенаторът се принуди да продължи. — Тук съм в качеството си на глава на сенатската комисия, занимаваща се с разследване на престъпленията против държавата Северни Американски Щати. Като такъв забелязах, че повечето от официалните ви доклади са непълни и твърде предпазливо написани. Дори и хората, намиращи се на най-високите постове знаят толкова, колкото и най-обикновените граждани, а вашите агенти знаят за вътрешните дела на тази държава много повече, отколкото самите нас. Във връзка с това бе

решено да се проведе разследване, а мистър Феърчайлд отказва да ми сътрудничи.

— Кой е решил да проведе това разследване?

— Сенатът на Северните Щати и в частност нашия комитет по...

— Достатъчно, разбрах ви, — прекъсна го Симс. — Предполагам, знаете, че Хълмът не е част от Северните Щати? А също и че Трипланетната Служба е подчинена само на Трипланетния Съвет?

— Това са увъртания с цел да ми затворите устата. Но забравяте за демокрацията, — започна да ораторства сенаторът. — Такова своеволие е недопустимо и ако вие сте толкова умен, колкото съм чувал да казват, ще разберете, че само ако си сътрудничим, ще можем да...

— Казахте достатъчно. Разбрах ви, — в тона на Симс ясно се усещаше непреодолимото желание да изхвърли посетителя си навън. — Засега ситуацията не се е променила, и правителството на Северна Америка управлява само на собствения си континент, както и останалите континентални администрации на Земята и на другите планети. Както знаете, Трипланетният Съвет е образуван от всички „президенти“ на трите планети, и мнението му стои много по-високо от мнението на едно отделно правителство на който и да е от континентите. Съветът има две „ръце“ — едната е Трипланетния Патрул, отговарящ за спазването на законите, договорите и съглашенията, а втората е Трипланетната Служба, изпълняваща всички останали указания на Съвета. Уверявам ви, че Службата няма никакво желание да се бърка във вътрешните работи на Северна Америка. Разполагате ли с някакви факти, доказващи обратното?

— Отново се отклонявате от темата, — зае величествена поза възбуденият сенатор. Полите на дългото му, скроено по последна мода сако се разтвориха, елегантната му вратовръзка се бе изкривила, а сложната му прическа — разрошила. — Не за първи път в историята безсрамните диктатори се опитват да смажат демокрацията! Сър, аз *настоявам* за открит достъп до всички архиви на Службата, за да мога да се запозная с фактите и после да докладвам пред сената... за фактите, касаещи всякакви проблеми. В разговора си с мистър Феърчайлд аз ги споменах. И най-вече тези, засягащи „Хиперион“! Демокрацията няма да ви позволи укриването на истината, а

гражданите трябва да разполагат с цялата информация за всичко, което би могло да повлияе върху благосъстоянието и безопасността им!

— Нима? Тогава, за да мога да изложа *правилно* пред Трипланетното правителство вътрешните проблеми на Северноамериканския континент, съм длъжен да ви поискам ключовете от сейф с код 4697414. Сигурен съм, че така скъпите на сърцето ви граждани силно ще се заинтересуват от съдържанието му.

— Какво?! Що за наглост! — Морган беше готов да се пръсне от негодувание, но не успя да прикрие тревогата си. Първият харпун бе одраскал жертвата. — Вътре има само лични документи!

— Може би. Но един от моите хора случайно е открил запис на разговора между сенатор Морган и някой си Джеймс Таун, където става дума за разни сделчици с контрабандиста Клендер. Освен това ми докладваха и за някаква млада особа, Фи-Ши ла Бей, и за коженото палто от истински варол... Безкрайно интересна тема за всички жители на Северна Америка, не мислите ли?

Удар след удар! Едрият мъж постепенно се сгърчваше все повече и повече. Но въпреки че „кръвта му изтичаше“, събра сили за нова заплаха:

— Отказвате да ни сътрудничите? Добре тогава, напускам ви, но вие тепърва ще чуете за мен, Симс!

— Едва ли ще ми се наложи. Преди да си отворите устата, всички факти ще бъдат публикувани. Службата разполага със сведения за доста личности, но ги използва само при самозащита...

Докато обезвреденият Морган напускаше Хълма, в кабинета отново прозвуча сигналът за повикване.

— Флетчър е. Да ви свържа ли?

— Да, моля. Здравсти, Сид! Страшно се радвам да те видя — тук ужасно се притеснявахме за теб! Как успя да се измъкнеш, и какво всъщност стана?

— Привет, шефе! — отвърна от екрана младо, загоряло лице. — А, дреболия — хероин и марсиански ладолиан. Всичко свърши, въпреки че трима бандити се измъкнаха, заедно с четвърт от цялата стока. Но не е там работата. Когато се свързах с вас преди, бързах ужасно, защото за първи път открих фалшификат на кодовия ни знак. За първи път в живота си видях фалшив метеор!

Симс се изпъна в креслото.

— Секунда. Норма, веднага се свържи с Редмънд и го включи към нас... Слушай внимателно, Хари. Флетчер, със собствените си очи ли видя фалшивия метеор? Успя ли да го докоснеш?

— Да. Той и сега е у мен. Един от бегълците, представящ се за служител на Службата, го хвърли по мене. Кълна се, шефе, направо не мога да го различа от истинския, който ми е в джоба! Да ви го изпратя ли?

— На всяка цена! Нека го предадат на доктор Хари Редмънд, началника на изследователския отдел. Продължавай да работиш, Сид, и се ослушвай. До скоро. — Младежкото лице изчезна от екрана, а на негово място се появи друго, по-възрастно и по-сериозно. — Е, Хари, какво ще кажеш? Нали разбираш, че това може и да е един от нашите?

— По-скоро обратното. Щом това нещо се появи в лабораторията ми, ще мога да ти кажа съвсем точно. Не бих изключил съвсем възможността да е изтекла информация, те са могли да изпратят агента си и втори път, но по всяка вероятност едва ли е така. В края на краищата, очаквахме да се случи нещо подобно — нали всичко, синтезирано по научен път, може да бъде анализирано научно. Каквито и да са етиката и моралът на тези престъпници, в никакъв случай не бих ги нарекъл глупави.

— Намира ли ти се нещо, с което да замениш метеорите?

— Опитваме се да правим това-онова... но изследванията искат твърде много време и сили. В момента метеорът е най-святното нещо в арсенала ни.

— Имаш ли хора, които да се заемат веднага с това?

— Естествено. Един от новациите — Бергенхолм. Ще пасне идеално за тази работа. Невероятен е — умен, старателен... Има пристъпи на необяснима гениалност, но после и самият той се чуди откъде му е дошло. Веднага ще го привлече.

— Благодаря.

Симс потърка тила си. Главата му се пръскаше от толкова грижи.

— Норма, спри за малко всички обаждания и посетители. Трябва да помисля.

Дълбоко замислен, Симс неவிждащо рееше очи из документите, разхвърляни по бюрото, и по помръкналите, изгасени екрани. Трипланетието се нуждаеше от нов символ — нещо, което да откроява работещите в Службата, където и когато и да са, при всяка една

ситуация. Нещо толкова свършено, че несъмнено и категорично да означава принадлежност към Службата. Нещо, неподлежащо на изследване, а за копиране и дума не можеше да става. Трябваше да е невъзможно за имитиране или унищожаване. Нещо, което само представител на Трипланетието и то човек, да можеше да носи! Симс горчиво се усмихна на налудничавите си разсъждения. Твърде много изисквания и ограничения. Но все пак трябваше да има изход!

— Моля за извинение, сър! — обикновено спокойният, равен глас на секретарката сега леко трепереше. — Комисар Киннисон е на линия. Става нещо странно в район М-151!

— На екрана се появи лицето на Киннисон — комисар по безопасността на Трипланетието, върховният главнокомандващ на въоръжените сили на съюза: сухоземните, водните и космическите.

— Те са се върнали, Върджил! — възкликна той, прескачайки обичайните официалности. — Бяха унищожени цели четири кораба — пасажерски лайнер, два крайцера и един транспортен. И всичко това в сектор М-151. Заповядах на корабите в района да се евакуират в укрытията по планетите, дори и на военните кораби, тъй като в момента са безполезни, а трябва да опазим хората. Как върви работата по новия ти звезден звяр? Може ли да ни дойде на помощ?

Никой извън защитните полета на Хълма не знаеше, че стартът на „Бойс“ вече се е състоял.

— Не знам. Сега дори не мога да ти кажа имаме ли още суперкораб, или не. — Симс описа накратко началото. Впрочем, точно казано би било края, на този пробен полет. — Като че ли претърпахме поражение, но ако съществува някакъв начин да бъде обуздан, Кливланд и Родбуш ще го открият. Нашите локатори все още не могат да ги засекаат, но...

Разговорът им бе прекъснат от сигнал за тревога, внезапно забучал от комисарския кабинет. Веднага след това във всички сектори на Хълма също запищя сирена.

— Питсбърг е атакуван! — гласеше съобщението. — Молим за помощ!

А сетне на екраните се появи картината на обсадения град. Агентите на Службата докладваха и от улиците, и от въздуха. На комисаря му трябваша само няколко секунди, за да мобилизира силите на планетите и да насочи войсковите части към мястото на битката.

След като сториха всичко, което бе по силите им, Симс и Киннисон се взираха в екраните, усещайки страха и безсилието си да помогнат на загиващите хора... Навсякъде се виждаха само сцени на разрушение.

Невианският кораб, същият онзи кораб, който бе забелязал Костиган в космоса, докато пътуваха към Невия, се бе насочил по препоръка на Нерадо право към Земята, без да губи време за дребен улов от сорта на единични кораби. Сега огромният крайцер, изключил невидимостта си, бе виснал високо над града, неуязвим за жалките оръдия на „полуразумните същества“. От блестящия му корпус се лееха във всички посоки снопове розови лъчи, жадно търсеци скъпоценния метал. Желязото, досега твърдо и несъкруσιμο, сега се вливаше като широка струя в червеникавата мъгла и пълнеше обширните контейнери на невианския кораб, а след деструкционното поле-облак настъпваха разрушения и смърт. Небостъргачите, къщите, вилите, лишени внезапно от стоманените си скелети, се сриваха с грохот, превръщайки се в купчини боклук. Лъчите проникваха дълбоко в земята, и взривовете следваха един след друг — водо- и газопроводите, неограничавани вече от тръбите си, допълнително усложняваха и утежняваха нещата. Уплашени до крайност хора панически се мятаха из града. Майки криеха децата си със собствените си тела, но всички, всички умираха, без дори да осъзнаят какво става.

Отбраната на Питсбърг беше абсолютно безполезна и напразно губене на сили заради явното превъзходство на атакуващите. Няколко прастари противоракетни установки, оцелели по чудо от времето на предишните войни, все пак стреляха по врага, но попадайки в облака, снарядите се превръщаха в потоци алотропно желязо. Новите кораби на Трипланетието, снабдени с ултравълнови генератори, работещи с желязо, веднага се включиха в битката, но резултатът не се промени особено. Под техните удари защитните екрани на невианите побеляха, а после аленият, опалесциращ облак обгърна земните кораби. Когато се разсея, на земята рухнаха жалките им останки.

През това време бойният конус на флотата на Трипланетието пътуваше от базата си в Бъфало към Питсбърг, за да вземе участие в безнадеждната отбрана на обречения град.

— Спри ги, Род, — закрещя Симс. — Това си е чисто самоубийство! Нищо не могат да направят — корабите им са с нормално задвижване, а не с желязо!

— Знам, — простена комисарят, стискайки главата си с ръце, — и адмирал Барнс също е наясно, но отбой няма да има. Чакай, не ме прекъсвай. Получих съобщения, че Вашингтонският корпус е превъоръжен и бърза за насам, а също и Филадельфийския и Нюйоркския. Идва помощ и от източното полукълбо. Ескадрите им вече са над полюса. Може би все пак ще успеем да направим нещо?

Флотилията от Бъфало забави ход, очаквайки пристигането на основните сили. Конусът бързо се строи. Върхът му се състоеше от кораби използващи желязо за гориво, а основата — от обикновените звездни крайцери. Последва атака. Отново невианските защитни полета побеляха от претоварването, и отново върху жалките им противници бяха хвърлени розовите мрежи, но този път напразно. Споените в бойна структура кораби вече не бяха така безпомощни. Оборудвани с екрани, подобни на невианските, те без всякакво усилие отразиха първия удар. Невъобразимата енергийна битка продължи няколко минути, озарявайки небето над града в разноцветни огънове. Огнени струи чертаеха ивици във въздуха, видими на много мили от обречения град.

Естествено, такава битка не можеше да продължи дълго. Корабите на Трипланетието се държаха с последни сили, а невианите дори не бяха показали и една хилядна от мощта си. Изпълнени с презрение към немощните двуноги уродчета, те удвоиха мощта на лъчите си.

Така и последният опит на човечеството да се защити при пряка атака от космоса претърпя неуспех. Ултравълните се вливаха все по-дълбоко и по-дълбоко в корпусите на дреднаутите и крайцерите, разрушавайки металната им структура. Един след друг гинеха бойните кораби, превръщайки се в останки, падащи от небето над това, което доскоро беше Питсбърг.

ГЛАВА 14

ЕКСПОНАТИТЕ

Няколко дни полетът на малкото корабче продължаваше без каквито и да е произшествия, но един ден на обърнатия към Невия екран се появи зловещия силует на рибообразния кораб. Дори и невъобразимо далечното разстояние не бе в състояние да спре тарг Нерадо — той вече настигахме жертвите си.

— Бързо, по-бързо, приятели, те се приближават! — Костиган повика Клио и Брадли и се хвърлиха към залата за управление.

Проверявайки оръжието си, тримата земяни с тревога се взираха във враговете си. Корабът-преследвач бързо растеше. Явно Нерадо отдавна ги бе засякъл и сега уверено вървеше по петите им.

— Не сме минали и една десета от пътя до Земята... — тихо промълви Брадли. — Още ли не можете да се свържете с корабите на Трипланетието? — въпросът му прозвуча по-скоро като твърдение.

— Опитвах се, докато не блокираха честотата ми, но напразно. Разстоянието е твърде голямо за моя предавател. Единствената ми надежда бе да срещнем новия ни кораб, но той изглежда още не е готов... — Конуей се залепи за екрана. — Е, дотук бяхме. Те вече ни заловиха.

Местейки лостовете, той изпрати лъчение с такава сила, че невианските екрани пламнаха в бял огън, но за учудване на странниците, ответен удар не последва. Презрял нещастните им опити за атака, огромният кораб не отвърщате на ударите и само се пазеше, като бавачка, успокояваща разлудяло се дете.

— Те просто не искат да се бият с нас, — първа се сети Клио. — Корабът, който откраднахме, е техен, ние също сме тяхна собственост... следователно те не искат да повредят нито едното, нито другото.

— Но все още можем да пробваме нещичко! Дръжте се здраво! — Костиган изключи защитните екрани и прехвърли целия енергиен резерв към двигателите.

Чудовищното ускорение направо сплеска хората в креслата, и за един миг разстоянието между тях и преследвачите им се увеличи тройно. Но радостта на бегълците беше кратка, към корабчето се протегна червен лъч, принуждавайки го да спре, а после някаква непреодолима сила го задърпа обратно. Хората се затъркаляха по пода, удряйки се в облегалките на креслата и в масите. Струйка кръв потече по слепоочието на Клио, Костиган здраво си халоса рамото, а единствено Бродли се отърва с лека уплаха. Едва изправяйки се, Костиган допълзя до пулта, включи защитното поле и се опита да изтръгне корабчето от здравите обятия на транспортния лъч, но напразно. Лъчът се скъсяваше, придърпвайки ги в недрата на големия кораб. И ето: люкът се отвори, пропускайки жертвата си, а после земяните чуха силен трясък. Кран! Капакът се затвори, отрязвайки всякакъв път за бягство.

Сетне сини искрици запукаха около хората. Тримата въоръжени човека сякаш бяха обхванати от ослепително синьо сияние, потрепващо като полупрозрачна завеса на течение.

— Парализиращи лъчи, — мрачно се разсмя Костиган. — Те светят така, но можем да ги задържаме толкова, колкото поискаме — имаме достатъчно желязо, докато сме живи.

— Можем да удържим — и това е всичко, — не по-малко мрачно добави Бродли. — Те не могат да ни парализират, а ние не можем да им навредим, но и без друго съвсем скоро отново ще се озовем на Невия.

— Мисля, че Нерадо ще преговаря, и може би ще стигнем до някакъв компромис. Той много добре разбира на какво са способни три левистона, затова ще трябва да ни обезвреди някак си. — Костиган доста уверено разсъждаваше, но се излъга.

Люкът се отвори, и през него се плъзна странно метално същество, състоящо се от колела, пипала и крака. Имаше защитен екран, достатъчно мощен, за да отрази изстрел от левистон, което и стори без никакви усилия. Три прозвънващи пипалца се протегнаха към хората, изскубнаха оръжието им и го метнаха на пода, а после, увивайки се във фантастични примки, обезвредиха и самите бегълци. Мятайки и тримата върху корпуса си, роботът ги понесе по коридорите. Скоро, обезоръжени и полуголи — дрехите им се разкъсаха по време на схватката — хората бяха изправени пред

спокойния, хладнокръвен Нерадо. За учудване на Конуей, който се опасяваше от най-лошото, таргът не показва нито гняв, нито учудване.

— Стремежът към свобода е присъщ на всяко живо същество, — изкоментира таргът ситуацията. — Но аз вече ви казах, че вие сте образци на чужд живот и подлежащите на изследване в Храма на Науката. Каквото и да сторите — това е неизбежно. По-добре го проумейте и се примирете.

— Добре. Да предположим, че няма да ви безпокоим повече и дори обещаем да ви сътрудним, — предложи с крива усмивка Костиган. — Дали тогава няма да ни дадете кораб и да ни разрешите да се върнем у дома?

— Никога повече няма да ви позволим да ни причинявате неприятности, — спокойно отговори невианинът. — А сътрудничеството ви не е необходимо. Ще получим от вас всички сведения, които ни трябва. Връщането ви обратно, на вашата планета е невъзможно. Ние не можем да си позволим загубата на такива уникални експонати. — Той обърна глава към стражата и заповяда. — Върнете ги в стария им сектор.

Поведоха ги обратно под строга охрана. Нерадо съдържа думата си и хората нямаха никаква възможност да причинят неприятности на пазачите си, и полетът до Невия премина без произшествия. Веднага след пристигането им тримата пътешественици бяха изпратени в Храма на Науката, където ги подложиха на всякакви физически и психически тестове, точно както им бе обещал Нерадо.

Невианинът беше прав и за друго — никой не се интересуваше от сътрудничество с хората. Разярени, но безсилни, те преминаваха от лаборатория в лаборатория под внимателните погледи на студените очи, притежателите на които гледаха на хората като на слаборазвити организми, годни единствено за обекти на изследване. Фотографираха ги отвътре и отвън, описваха всеки техен нерв, всеки мускул, изучаваха всеки техен рефлекс. Приборите регистрираха всякакви импулси, записваха мислите, движенията, даже чувствата им. Мъчението продължаваше с побъркваща регулярност, ден след ден, седмица след седмица, докато най-накрая търпението на пленниците свърши. Когато невианите за пореден път започнаха да привързват Клио към леглото с електродите, тя отметна назад главата си, внезапно пребледня и диво, истерично закрещя, вкопчвайки се в края на ложето си. Още при

първите звуци на гласа й и без това опънатите нерви на Костиган не издържаха. Той изтръгна от пипалцата на невианина тежкия прибор, и се замята из стаята, разрушавайки всичко по пътя си с яростта на берсерк^[1].

Както мъжката ярост, така и женските викове не постигнаха нищо, но доста учудиха невианите. След кратко съвещание беше решено да им се даде почивка. И тримата бяха затворени в просторно помещение с прозрачни стени, поклащащо се на повърхността на централната градска лагуна. Известно време никой не ги притесняваше, освен любопитните невиани, въртящи се наоколо.

— Първо бяхме бактерии под микроскопа, — окаяваше се капитана, — а сега сме рибки в аквариума...

Но той не успя да довърши изречението си. Влязоха двама от пазачите и без да кажат нищо, сграбчиха Клио и Бродли. Виждайки, как Клио се мята в пипалата на чудовището, Костиган зарева и се хвърли върху стражите. Неуспешен опит! Парализиращия лъч го парна наскре скока и Конуей се просна тежко на пода. С безсилна ярост загледа как любимата му и капитана изчезват в приближилата се подводница. Освободен вече от парализата, Конуей се хвърли към стената и започна да я удря с юмруци, без да усеща болка. Накрая само мисълта, че враговете му ще станат свидетели на неговата слабост, отрезви младия офицер. Той седна на пода на прозрачната си тъмница и се хвана за главата.

[1] *Берсерк* — безстрашни войни от скандинавската митология. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 15

ПОЛЕТЪТ НА „БОЙС“

Доктор Фредерик Родбуш седеше в залата за управление над командния пулт и поглаждаше с пръсти малко черно конче. Въпреки че изпитваше известна неувереност, на лицето му играеше усмивка, а очите му любопитно светеха.

— Каквото ще става, да става, — произнесе той старото си училищно заклинание. — На „Бойс“ му е време да тръгва. Готов ли си, Клив?

— Давай! — лаконично отвърна Кливланд. Точно сега не му се приказваше особено.

Родбуш натисна копчето, и върху двамината членове на малкия екипаж се стовари огромна тежест. Претоварването приличаше на обичайното при старт толкова, колкото безтегловността на земната гравитация. Родбуш се опита да се добере до клавиатурата на компютъра, но отслабналите му, ужасно натежали ръце просто не го слушаха. Мозъкът му пулсираше, подложен на огромно изтезание. Струваше му се, че черепът му ей сега ще се пръсне и ще се разхвърчи от натиска. Сияещи спирали, зелени и алени пламтящи огънчета играеха пред очите му. Галактиката, не, цялата Вселена се въртеше и пропадеше покрай него, когато, клатейки се като пиян, той се надигна и направи първата си крачка.

После падна. Разбираше, че пада, но **всъщност** не падна! Отчаяно извивайки се и мятайки се натам-насам, той се опита да се доближи до стената. Тежката обувка на Родбуш стъпи върху тънка жица, незнайно как повдигнала се от пода, но тя дори не се огъна под близо двестафунтовата му тежест. В тази безинерционна ситуация той просто не тежеше.

Постепенно успя да дойде на себе си сякаш бе минал през месомелачка. Наведе се, накара ръцете си да се заключат около жицата, висяща над пода. Преди полета се канеше да я прибере, но за късмет не успя. Придвижвайки се по тази пътеводна нишка, Родбуш се добра до панела с приборите. Лампичките отгоре му успокоително мигаха,

значи, всички корабни системи работеха нормално. С помощта на няколко наистина невъзможни в реални условия акробатични номера и доста усилия, той натисна червеното копче и тутакси рухна тежко на пода, наслаждавайки се на привичното чувство за тежест. Бледни, трепереци, подгизнали от пот, пътешествениците се гледаха един друг, не криейки облекчението си.

— Заработи! — усмихна се Кливланд, идвайки постепенно на себе си. Изправи се и добави: — Обуздай го малко, Фред! Скоростта ни сигурно е огромна, а съвсем не ми се иска да ударим някое паве от Астероидния пояс.

— Виж, точно това едва ли ще ни се случи, — със странен глас каза Родбуш, поглеждайки екраните. — Пфу, съвсем не е толкова зле, колкото си мислех! Мога да различа отделни съзвездия, макар и да са доста променени... следователно, сме на не повече от две-три светлинни години от Слънчевата система. За наш късмет, добрата ни стара Земя има атмосфера, и доста голяма част от енергията отиде за преодоляването ѝ, иначе щяхме да прелетим през цялата Галактика и да се озовем дявол знае къде.

— Какво? Какво имаш предвид? — Кливланд също се наведе над приборите и поразен възкликна: — Но какво е това? Излиза, че за една секунда сме прелетял и... О-хо!

— Именно! Сега въобще *не се движим!* — продължи развълнуваният Фред. — След скока, който извършихме, спрямо Земята сме неподвижни. И спряхме веднага щом силата на тежестта беше възстановена... — той изтри потното си чело. — Клив, в момента въпроса *къде* се намираме е по-маловажен от въпроса *кога* сме!

— Според показанията на приборите сме се отдалечили на две светлинни години. Смяташ ли, че и с толкова сме остарели? Съмнявам се... Впрочем, всичко е възможно. На Земята имаше доста дълга дискусия по въпроса и най-различни хипотези, но ние сме първите, които ги проверихме на практика. Дай по-добре да се върнем вкъщи и да изясним всичко веднъж завинаги, защото главата ми ще се пръсне от въпроси.

— Е, ще ти се наложи да потърпиш малко, — зарови ръка в русата си грива Фред. — Първо трябва да се направят няколко експеримента. И най-добре да го направим тук, отколкото да рискуваме в близост до Земята.

— Прав си. Освен това, имаме достатъчно енергия, за да се свържем със Земята, а после вече можем да се залавяме с акробатиката. Опитай се да определиш къде е Слънцето.

— А, не! Първо ще поработим, иначе Симс веднага ще ни накара да се връщаме!

— Добре, не искам да споря с теб. И все пак много бих искал да узная с колко съм остарял...

Около четири часа те маневрираха с кораба, проверявайки работят ли системите му, също както летец-изпитател би тествал нов тип самолет. Те разбраха, че човек можеше да свикне с чудовищното ускорение също както с морската болест, и откриха нещо неочаквано и ново в поведението на повереника си. Накрая, приключили с предварителните изследвания, те насочиха мощния комуникационен лъч към една жълтеникава звездичка — Слънцето.

— Симс, Върджил Симс, — бавно и отчетливо говореше Лийман, — обаждат се Родбуш и Кливланд от „Бойс“. Намираме се на една линия с Тау Кита на разстояние две цяло и две десети светлинни години от Земята. Добре сме, ако не броим неочаквано силната космическа болест. Всички корабни системи функционират нормално. Искаме да разберем колко време е изтекло от момента на излитането ни. Четири часа или повече от две години?

Той се обърна към Родбуш и отбеляза:

— Никой не знае с каква скорост се разпространяват ултравълните в пространството. Страхувам се, че са доста по-бавни от кораба ни. Нищо, след половин час ще пробвам пак.

Но Лийман не успя да довърши изречението си. На екрана се появи познатото лице на Симс, а от високоговорителите оглушително забоботи гласът му.

— Слава богу, живи сте! И още веднъж алелуя — корабът е цял! — възкликна той. — Няма ви от четири часа, дванадесет минути и четиридесет и една секунди. Плюя на всичките ви теории по въпроса. Връщайте се обратно и летете бързо към Питсбърг! Проклетият кораб на *желязолапачите* се върна и сега атакува града! Вече е унищожил половината от флотата!

— След десет минути сме там, — отговори Родбуш. — Две минути ни трябва да стигнем до атмосферата на Земята, още четири — до Хълма и три — да успеем да се подготвим. Извикайте хората,

резервния екипаж ще стигне, нямаме нужда от повече. Корабът, оборудването и оръжието са на линия.

— Две минути до атмосферния слой? Сигурен ли си? — попита Кливланд, когато Родбуш изключи предавателя и се хвана за лостовете. — Верни ли са изчисленията ти?

— Да, мисля, че да. Почти не сме изразходили енергия, за да стигнем дотук, така че, като сложим и резервите, тъкмо ще стигнем, — бързо отвърна физика, местейки лостовете и натискайки копчетата по пулта.

Когато курсът вече бе зададен, двамата пилоти се препасаха за креслата, и отново изпитаха странните усещания, породени от липсата на тежест. Наистина, този път те бяха много по-слаби и не толкова мъчителни. Кливланд и Родбуш гледаха как жълтата звезда стремително се понесе насреща им, увеличавайки се с фантастична бързина. После на екраните сякаш изскочи синкавото земно кълбо. Нервите на Лийман не издържаха и той викна:

— Достатъчно, Фред! Стига! Спри!

— В момента използвам една хилядна част от мощността ни и щом докоснем атмосферата, ще изключа генераторите — обясни Родбуш. — Изглежда страшно, но ще спрем моментално, не се безпокой.

Чудесният кораб се приближи към Земята и подчинявайки се на пилота, застина в горните слоеве на атмосферата. Тежестта се върна, и в следващия миг крайцерът се втурна към Хълма, гостоприемно приповдигнал виолетовия си воал. Намалил скоростта, „Бойс“ се гмурна в неголямото, но дълбоко изкуствено езеро, разположено до хангарите на Хълма. В ледената вода нажеженият му корпус изстива близо пет минути, а после, оставил езерцето кипнало и димящо, корабът се плъзна към бетонния пристан в приготвения за него док. Люковете се разтвориха, и екипажът се втурна вътре. Пилотите, стрелците, навигаторите, свързочниците, инженерите по двигателите — целият отлично обучен екипаж зае местата си, за секунди превръщайки експерименталния кораб в страшна бойна машина. През това време двамата изпитатели получаваха последни наставления от Симс.

— ... половината флота е още във въздуха. Те няма да атакуват, просто се опитват да им попречат да нанесат още разрушителни удари,

докато вие не им се притечете на помощ. Незабавно излитайте! Не можем да ви помогнем с издигането, тъй като повечето подемници и площадката са напълно разрушени. Ще се справите ли без тях?

— Това беше моя грешка, — призна си Родбуш. — Не мислех, че последствията ще са такива. Сега ще се издигнем с обикновените генератори, както когато кацнахме. Корабът се управлява лесно, почти като колело. Покажете ми какво става в Питсбърг, защото вече сме готови.

— Ето, доктор Родбуш, — прозвуча гласа на Норма, и на екрана се появи изображението на обречения град. — Всички хора и машини са в скривалищата. Можете да излитате.

— До скоро! Късмет, момчета! — звънна гласа на Симс.

Веднага след това пожелание гигантският кораб изплува от дока и бързо набирайки скорост, се вдигна в стратосферата. Там направи маневра и се устреми към мястото на битката. И цялата надежда на Трипланетието бе заедно с него.

* * *

Невианите не дочакаха появата на новия си враг. Чувствителните им локатори вече бяха претърсили целия континент и намериха скрития зад виолетовата мъгла Хълм. Разбрал, че това е единственото място, откъдето би могъл да очаква неприятности, таргът на чуждия кораб го сложи под постоянно наблюдение. Опасенията му се оправдаха. Стартът на „Бойс“, пазен от непроницаемо силово поле, бе забелязан и без да чака повече, рибообразния кораб премина към активни действия.

Внезапно огромното тяло на „Бойс“ замря. Клив, неотделящ поглед от приборите, се ухили и сложи ръка на рамото на седналия до него Родбуш.

— Те атакуват, Фред! С ултравълни и транспортен лъч. Опитват се да ни държат на разстояние. Дали да не ги сритаме веднъж-дваж?

— Давай, Лийман! Ние имаме огромна маса, а ако включим и генераторите на пълна мощност, защитата им няма да издържи!

Вълновите „клеци“ на „Бойс“ стиснаха невианския кораб и го отхвърлиха далеч от разрушения град. Завъртян от бесните потоци

енергия, той започна да се издига високо, с труд контролирайки траекторията си.

— Дръж го! — закрепця Родбуш, и Клив моментално отреагира. Транспортния лъч на земния кораб настигна кораба на другоземците и рязко го придърпа към себе си, право под смъртоносните удари на мултиплексните ултравълнови оръжия. Невианинът обаче не се предаваше. Розова мъгла обгърна „Бойс“, опитвайки се смели стоманения му корпус, но силовото поле на суперкораба бе непроницаемо.

— Напуснете! Отидете да помогнете на жителите на Питсбърг! — нареди Родбуш на остатъците от Трипланетната Флота, намираща се в близост до опасната мъгла. Оцелели бяха само най-добрите кораби, и нямаше смисъл да се рискува излишно. — Няма да издържите и секунда в тази червена мъгла! А и се постарайте да не попаднете под нашия огън — много по-опасно е. Ще се справим и без вас, а ако ме успеем, и чудо няма да ни помогне!

Генераторите на „Бойс“ изреваха, и от кораба започна да излиза виолетово сияние — отначало почти невидимо, а после то ослепително пламна под слънчевите лъчи. Образувайки правилна сфера, силовият купол започна да се разширява, поглъщайки всичко, попаднало в обсега му. Розовата мъгла, покри върховете на най-близките планини, дори самата атмосфера. Червеникавата мъгла се дръпна назад, подалече от тази смъртоносна пустота. Защитният екран на „Бойс“ я изтласкваше все по-нататък и по-нататък, докато не я притисна почти до самия корпус на чуждия кораб. Силовият щит на невианите проблесна от претоварването, но устоя. Сякаш надарено с разум, виолетовото сияние промени формата си, зае елипсовидна форма, в чийто полюс се намираще земния кораб.

А сетне вакуумът между противниците се запълни със смъртоносни лъчи — ултравълните го пронизваха, потоци енергия заплующаха по мощните екрани. Един след друг корабите се бомбардираха с убийствените лъчи, докато не стана ясно, че те не могат да се унищожат един друг.

— Купър, Едмингтън, Спенсър, Дейтън! — глухо проехтя из командния сектор гласа на Родбуш, и пръстите на стрелците затрепераха над бутоните. — Готови ли сте? Не можем да го

унищожим с лъчевото оръжие! Щом изключа виолетовия пашкул, пускайте торпедата!

Пашкулът изчезна, и въздуха с грохот изпълни пустотата. През образувалата се вихрушка полетяха снарядите на Трипланетието. Купър пушна торпедата. Те не съдържаха и прашилка желязо, но имаха атомни бойни глави с автоматично насочване. Едмингтън изстреля разрушителните бомби, Спенсър — ято неголеми снаряди, предизвикващи смущения, а ракетите на Дейтън бяха напълнени с газове, превръщащи в ръжда всеки метал. Сто, двеста, триста снаряда се втурнаха към невианския кораб. Батареите на „Бойс“ ги изплюваха с невероятна бързина, стремейки се да потиснат вражеските системи за прихващане. Пришълците все още се защитаваха, но нещо подсказваше на замръзналите над пултовете земни стрелци, че краят на врага е близко.

Внезапно чуждият кораб, обгърнат от бялото сияние на защитното си поле, излетя нагоре. Той бягаше припряно и стремително, стреснат от тази яростна атака, поглъщаща запасите му от енергия и смелостта на екипажа. Той се носеше в космоса, надявайки се да успее със скорост там, където изгуби откъм сила и издръжливост. „Бойс“, подобно на мъстиящия меч на Немезида, не изоставаше. Синкавото кълбо на Земята остана назад и се топеше, превръщайки се в едва забележима звездичка, а после изчезна и тя и само жълтата искрица на Слънцето блестеше на екраните. Беглецът и преследвачът се потапяха все по-дълбоко в безмерното тъмно и мразовито пространство.

— Продължавахме, — обяви с хладна усмивка Кливланд. — Момчета, още ли не сте умрели от скука? Чудесно! Атакуваме!

Противниците бяха на десетина мили един от друг, когато градушка от торпеда и снаряди отново се изсипа върху другоземците. Внезапно през плътния поток бомби пробяга нещо черно, издължено и бързо. В следващия миг страхотен удар разтърси земния кораб, и крайцера на чужденците изчезна от екраните.

— Радарен сектор! Къде са те? Не ги виждам! Атакуват ли или бягат? — Родбуш трескаво настройваше уредите, наведен над микрофона за вътрешна връзка.

— Бягат, и то бързо!

— Опитайте се да ги проследите. Едмингтън!

— Да, сър!

— Това твое дело ли е? Една от „специалните“ ти бомби?

— Тъй вярно. Изглежда, тя е избухнала зад екрана им, но малко преждевременно, — в гласа на стрелеца се долавяше объркване. — Във всеки случай, те са по-пострадали от нас.

— По-пострадали ли? Два от генераторите ни са извън строя...

— Родбуш се сведе над пулта, изучавайки показанията на приборите, — и всички защитни полета също! Едва не ни затри бе, момче! Освен това с главния двигател става нещо, неговите системи за контрол не функционират! Клив, — обърна се към приятеля си той, — трябва двамата да го погледнем. В момента преследването е безсмислено. — Родбуш кимна към следящия екран, в ъгъла на който пълзеше едва забележимата искрица на невианския кораб.

Надянали скафандрите, те се отправиха заедно с двама от инженерите да оценят степента на повредите. През резервния шлюз четиримата се промъкнаха в пострадалия сектор и включиха мощните си фенери. Там цареше пълен погром. Външната обвивка беше напълно разрушена, а от вътрешната висяха откъснати проводници и кабели, усукани тръби и разкъсани метални листове. Ракетната установка, с помощта на която Едмингтън бе изстрелял чудовищния си снаряд, изглеждаше така, сякаш по нея бе удрял гигантски чук. Съседните сектори бяха пострадали по-малко, но и там имаше какво да се ремонтира. От десетте генератора, двата хранящи безинерционния двигател, бяха вън от строя и се налагаше основен ремонт.

— Х-ъ-mmm... — проточи Родбуш. — Е, електричарите бързо ще поправят приборите, дупката в корпуса ще ни отвори повече работа, но това е поправимо. Виж, генераторите обаче...

— Да, това е сериозно, — съгласи се единият от инженерите. — И най-добре е да се направи на док, на Марс или на Земята.

— А как ще се доберем до там? — попита Кливланд. — С обикновените генератори има години да пълзим до която и да е база на Триплапетието. Сега не бих рискувал да включвам неутрализатора на инерцията, — мрачно изгледа той разрушения сектор.

— Не знам дали ще можем да ремонтираме в Космоса. Ако Марс и Земята отпаднат, като възможност, то поне трябва да се огледаме за някой астероид, — поклати глава инженерът, оглеждащ повредения

генератор. — Атмосферата и останалите удобства не са от първа необходимост, но гравитация ни трябва, макар и слаба. Няма ли някоя подходяща планета наблизо?

Планета се намери — въртеше се около една яркочервена звезда, имаше обиколка около двеста мили и бе осеяна със скали и пукнатини. Тя се въртеше бясно около оста си и имаше нищожна гравитация. Но тези подробности не впечатлиха особено специалистите от „Бойс“. Главното беше, че имаше за какво да се хванат при външните ремонти. Без да обръщат внимание на стремително редуващите се изгреви и залези, инженерите се заловиха за работа. Минаха няколко дни. Корпусът беше заварен, генераторите — поправени, силовото поле на кораба отново бе годно да отрази всеки удар. Родбуш лично се трудеше над генераторите без миг почивка, докато Клив и група електричари възстановяваха приборите.

— Всичко е наред, Лийман, — съобщи най-накрая Фред на компаньона си. — Сега трябва да изпробваме, а после веднага към вкъщи!

С един стремителен скок корабът напусна астероида. Два часа продължи щателната проверка, но както и да менеше Родбуш натоварването, нито една от системите не излезе от строя. „Бойс“ отново бе готов, както за дълго странстване, така и за битка. Фред тъкмо се канеше да включи безинерционните двигатели, когато на екрана светна пурпурна звездичка и забуча сигнал за тревога.

— Дявол!... — измърмори той, насочвайки лъча на радара си към подозрителната точка. На екрана се появи дискът на една от отдалечените планети на червената звезда, после повърхността ѝ се приближи. Изникна изображението на някаква странна, ъгловата конструкция. Родбуш замръзна с отворена уста и изведнъж силно изкрещя:

— Роджър е тук! Той възстановява планетоида си! Всички по местата!

ГЛАВА 16

КРАЯТ НА РОДЖЪР

Както бе споменато, Роджър, телесното възплъщение на Гарлейн Едорски, не загина при взрива на планетоида си. Когато розовият облак на невианите започна да облизва стоманената му повърхност, той включи предавателя и спокойно произнесе:

— Бакстър, Харткопф, Шателие, Анандрасунг, Пенроуз, Нишимура, Мирски — при мен.

— Базата загива, — съобщи Роджър на избраната група свои учени, отзовали се на повикването в кабинета му. — Роботите ще пренесат необходимите запаси и инструменти на бързия крайцер за петнадесет минути, а после напускаме планетоида. Давам ви тридесет минути, за да приберете най-важните материали, но после всички се върнете тук. Не предупреждавайте никого и не обяснявайте нищо.

Подчинявайки се на господаря си, седмината напуснаха кабинета в пълно мълчание, после Бакстър, който бе по-емоционален от колегите си, рече:

— Да бягаме и да зарежем останалите! Мисля, че...

— Не ги мислете, — ухили се Нишимура. — Само ние сме избраните и това е най-приятната новина, поне за мен! Невъзможно е да вземем цялото оборудване и всеки идиот, населяващ тази база. Знаете това не по-зле от мен.

— Но какво ще стане с нашите нежни, любящи дами... — започна да страда любвеобилният Шателие.

— Мълчете, тъпаци! — прекъсна разговора Харткопф. — Ако Роджър чуе как обсъждате заповедите му, и ние ще пукнем заедно с останалите! Пазете си кожата, колеги.

* * *

След няколко часа, когато скоростния крайцер, натоварен с работи и оборудване, се бе отдалечил на значително разстояние от

мястото на схватката, Роджър извика помощниците си в капитанската каюта. Седмината учени се разположиха до стените на цилиндричната зала и мълчаливо се взираха в предводителя си. Накрая сивият човек рече:

— Има ли въпроси?

— Да. — Това бе Мирски, физика. — Защо ни победиха? Нали базата разполага с практически неограничени запаси енергия!

Тънките, бледни устни на Роджър се изкривиха в усмивка.

— Всичко е относително, Мирски, всичко е относително. Енергията ни, макар и много, все пак се измерва с крайна величина. Тя беше напълно достатъчна за целите ни в Трипланетието, но съществата, с които се сблъскахме по пътя си, бяха много по-силни и опасни от хората.

Върху Роджър се посипа истинска лавина от въпроси.

— Откъде знаете това?

— От какъв вид е енергията, която използват?

— Засякохте ли характеристиките на лъчевите им оръжия?

Лицето на сивия човек бе неподвижно. Той изчака, докато шумът поутихне, и после каза:

— Източникът на енергия е атомното разпадане на активирано по специален начин желязо. Абсолютно нова и свежа идея. Те не преобразуват частично атома, а напълно го анихилират. Много неща са съвсем непонятни, дори и за мен.

Роджър се замисли, но никой от помощниците му не посмя да наруши тишината. Гарлейн Едорски беше наясно, че без негово знание и контрол в една от звездните системи бе направено изключително важно откритие. И сега той знаеше как се бе случило това, въпреки че мозъкът му все още се намираще под контрола на някакво чуждо същество, с което тепърва му предстоеше да се пребори.

— Ще направим следното, — каза накрая той. — Ще изследваме структурата на защитния им екран, като използваме събрания и записан видеоматериал, а оттам има само една крачка до откриването на начина, чрез който се освобождава енергията. Ще построим роботи и машини, които да възстановят планетоида и ще го екипираме с новите устройства за получаване на енергия.

— Но къде ще построим такъв гигантски обект? — учудено вдигна вежди Мирски. — Силите на Трипланетието ще ни открият

дори и зад орбитата на Плутон!

— Слънчевата система остана далеч назад. Ще отидем в една друга звездна система, достатъчно отдалечена от Трипланетието, така че следящите им лъчи няма да ни открият. Дотам има няколко дена път, и вие можете да се посветите на анализа на данните, събрани по време на битката.

Сивият човек замлъкна и потъна в мислите си. Неговите учени разбраха, че аудиенцията е свършила и се разотидоха по каютите си. Бакстър, английският химик, се усамоти с Пенроуз, кибернетика от Северноамериканските Щати.

— Чуйте, Пенроуз, бих искал да ви задам няколко въпроса, ако не възразявате, разбира се... По повод Господаря...

— Добре, давайте. Това е опасна тема, но в момента подслушващата му апаратура е извън строя, така че можем да говорим свободно. Искате да разберете какво знам за Роджър, нали?

— Именно. Вие работите с него много по-отдавна, отколкото аз и сте по-добре информиран. Понякога той се държи нормално, но в последно време започнах да се съмнявам, че наистина е човешко същество. Знае твърде много за твърде много неща. Ту спомене разни звездни системи, полетът до които трае повече от един живот, ту нещо, което се е случило в дълбока древност... и то така, сякаш е видял всичко с очите си. Простете любопитството ми, но...

— Е, приятелю мой, при нас любопитството не е на почит! Всички, сключили договор с Роджър, предоставят тялото и душата си срещу щедро възнаграждение. За това поне не се налага да се притесняваш — Роджър винаги е точен и акуратен с плащането. Вие ще станете велик учен, точно както ви е обещал. Аз вече спечелих милиони и се надявам да получа още. Шателие пък ще има всяка жена, която му хареса. Анандрасунг и Нишимура могат да се наслаждават на откъсването си над всички, които някога са ги обидили или изпреварили. Харткопф се опива от властта — и така нататък и така нататък, — поглеждайки внимателно събеседника си, целия в слух, кибернетикът продължи. — За самия Господар се носят доста слухове, но едно нещо е сигурно: моят прапрадядо си е водил бележки, които неопровержимо свидетелстват, че Роджър е постъпил в Харвард заедно с него. Още тогава е бил вече зрял мъж! Моят родственик веднъж

забелязал, че на рамото му е татуиран следния знак, — и Пенроуз бързо очерта във въздуха кабалистичен символ.

— Какво? Юпитеров адепт^[1]? Сега?!

— Да! Вие знаете, че много преди Първата Юпитерианска война група талантливи генни специалисти успя да промени наследствеността и да създаде нова раса хора. Тези създания бяха причината за безкрайните войни.

— Но това са детски приказки! Когато ги унищожиха, се оказа, че повечето от чудесата им са просто фокуси и измами!

— **Ако** са ги унищожили! — прекъсна го Пенроуз. — Наистина имаше и фокуси, но по-голямата част от „чудесата“ бяха съвсем истински. Едва ли ще ми повярвате само на думи, но адептите на Юпитер знаеха и умееха много неща,... в това число и такива, които все още са непостижими за нас, — американеца многозначително повдигна вежди. — А сега да се върнем на Роджър... Имам някои сведения, но не мога да гарантирам достоверността им. Казват, че е от Земята, а баща му бил пират, от Луната. Майка му е гъркиня, любителка на силните усещания. Когато пиратите били изхвърлени от кратера Тахо, те избягали на Ганимед, но повечето от тях попаднали в ръцете на юпитерианците. Съдейки по всичко, Роджър е роден именно тогава, и е бил даден на адептите като заложник или изкупителна жертва. Започнал е в Академията на Забраненото Познание, както и всички останали, а после, извършвайки убийства и престъпления, постепенно се е издигнал до най-високата степен в йерархията — седемдесет и седмата...

— Тайната на вечната младост, — едва прошепна изуменият Бакстър.

— Именно. Тогава е получил сана Старши Демон — независимо от всичките опити на младшите демони да го пратят на оня свят. Всичко това продължило, докато главните сили на Юпитер били унищожени в Първата война. След това той заминал някъде задълго, а когато се върнал, започнал разработката на някакъв тайнствен план, за който никой не знаел нищо. Това е цялата история. Дали това е лъжа или истина, аз не зная. Бих ви посъветвал или да я смелите насаме, или да я приемете за напълно вярна.

* * *

Точно както бе казал Роджър, след пет дни крайцерът стигна до неизвестна планета, спътник на червена звезда-джудже и се приземи върху каменистата ѝ почва. В продължение на дълги часове механизмите копаеха шахта, дълбока цели хиляда фута за скривалище на кораба. През това време самия Роджър изследваше новия свят с помощта на ултралокатори, търсейки находища на необходимите му материали.

Това бе една доста студена планета. Оскъдните лъчи на червената звезда не можеха да стоплят човешкото тяло, но успяваха да поддържат съществуването на уродливи растения, борещи се едно с друго за всяка капчица топлина. Понякога тази битка завършваше с гибелта и на двете растения, изтръгнати от корен, те се търкаляха, гонени от вятъра, не намирайки нов пристан. Тази странна флора не се отличаваше с разнообразие от цветове — жълтеникавокафявата окраска доминираше навсякъде. Затова пък, преобладаваше велико разнообразие от форми — растения, приличащи на кактуси, дървета, даже обикновена трева, подлагаше листата и стволите си под слънчевите лъчи. Не по-малко странно изглеждаше и животинския свят. Всички те бяха твари, пълзящи, скачащи и летящи над мръснокафявия растителен килим. Животните имаха защитна окраска, но приликите им не се изчерпваха само с това; основните им две цели бяха да убиваш и, скрит на сигурно място, да можеш спокойно да изядеш плячката си.

Докато прелиташе с разузнавателния кораб над този буен и опасен свят, Роджър отбеляза:

— Тук би трябвало да съществува някакъв разумен живот. — Търсецията лъч запълзя по повърхността на планетата. — А, ето го и него! Прилича на град!

След няколко секунди космическите странници увиснаха над селището, състоящо се от конични постройки, заобиколени със защитна стена.

Вътре и вън от „зданията“ сновяха безцветни желеобразни същества. Роджър пренесе едно от тях на кораба с помощта на транспортния лъч. Неподвижно застопорено, то приличаше на

гигантска амеба, или на сгъстена пихтия, но независимо от отсъствието на крайници, очи, уши и други обичайни органи, съществото имаше мощно ментално излъчване, оставящо усещане за страх и ярост.

— Това е венецът на творението на тази планета, — изкоментира Роджър. — Те са съвършено безполезни за нас твари. Ние ще построим механизми по-бързо, отколкото да ги обучим и на най-простите операции. Но този няма как да го пусна. Той ще разкаже на съплеменниците си за нас. — Роджър усили излъчването, превръщайки амебоподобното същество в размазана на пода ципа слуз.

Скоро те намериха богати рудни находища и разтовариха първата партида работи, пригодени за работа в студена и отровна атмосфера. Работниците разчистиха огромен кръг в почвата, но не успяха да започнат веднага работа. Криеци се зад оцелялата растителност, амебовидните същества се приближиха към лагера, а после, сякаш по команда, се нахвърлиха върху роботите. Лъчите на лазерите ги изгаряха, но на мястото на всеки загинал се появяваха стотици други, всички водени от едно-единствено желание — да се докоснат до работа. Изглежда, телата на аборигените можеха да акумулират електричеството, тъй като поразеният от мощния електрически разряд механизъм задълго излизаше от строя. Накрая Роджър включи защитните полета и отблъсна нападателите. Няколко дни те кръжаха около непроницаемата бариера, а после отстъпиха, временно спрени, но съвсем не и разколебани.

Господарят и помощниците му удобно се разположиха в кораба, станал много по-просторен след разтоварването. Около него израсна гора от механизми, копаещи, строящи и рушачи в зависимост от заложената в тях програма. Шахтите ставаха все по-дълбоки, никнеха високи фабрики, създаваха се нови армии от работи. За късо време повърхността на това късче от планетата стана неузнаваемо.

Когато Роджър се убеди, че роботите нямат повече нужда от надзор, той се усамоти в каютата си, за да потърси решението на главния проблем. Предпазливо концентрирайки менталната си мощ, той се опита да отвори хранилищата на наследствената си памет, но неизвестната сила продължаваше да му пречи. Така и не успя да си спомни, но напипа тази чужда воля и синхронизира излъчването си с нейното. После нанесе удар, влагайки цялата ярост на могъщия си

едориански разум в него. Удар, който би унищожил всеки от членовете на Вътрешния Кръг, освен Великия Владетел.

Роджър или, по-право, Гарлейн не се учуди, когато този ментален удар не даде резултат. Ответното излъчване бе толкова мощно, че на едорианеца му бяха нужни всичките възможни сили, за да го отрази. Щом дойде, с доста труд, на себе си, той изпрати мисъл към неизвестния си противник:

„Ти, който и да си, сега разбра ли вече, че не можеш да ме унищожис! И аз не мога да ти навредя. Но защо си толкова сигурен, че ще ми попречиш да си спомня онова, което моите предци са знаели?“

И тогава дойде отговорът:

„Спомни си, вече е време. Вече знаеш достатъчно, и ние не можем да ти попречим да си спомниш, а унищожението ти е безсмислено. Спомни си, едорианецо!“

Все по-далече потъваше в дълбините на разума си Гарлейн. Милиони цикли, епохи, ери прелитаха покрай него, като филмова лента си развиваха картините от миналото. Като смътни сенки пробягваше всичко през съзнанието на Гарлейн — събития, опит, знания, за които нито един от предците му не си бе спомнял. Но всяка молекула от паметта им му принадлежеше. Колкото и да беше мъгляв, слаб и потиснат спомена, той съществуваше, и Роджър щеше да го открие. *Обезателно трябваше...*

Еврика! Силата на възприятието бе такава, че му се стори сякаш Енфилистор Аризиянски се обръща право към него: усети дори и мига, когато Старшите на Аризия му заповядаха да забрави за случилото се. Да, това беше откритието — най-великото откритие! Доста неприятно всъщност! Фактът, че тези аризиянци също са древна раса, беше достатъчно лошо; но че те знаеха за Едор и са съумели да скрият съществуването си толкова време, допълнително усложняваше

ситуацията. И така, явно милиони години подред те са се противопоставяли на едорианските планове, и бяха постигнали доста... Тази мисъл бе просто нетърпима!

Значи, Едор ще трябва изцяло да преразгледа концепцията си за Вселената и трезво да оцени новите факти... Гарлейн се намръщи. Дали не трябваше бързо да се върне на Едор, или по-добре първо да свърши с работата си по възстановяването на планетоида? Май трябваше да изчака; няколко секунди не значеха нищо на фона на вечността.

* * *

Работата продължаваше. Въпреки че знаеше, че в околното пространство не може да има никакви други материални обекти, Роджър регулярно проучваше космоса със следящия лъч. Менталният му взор, много по-естествено средство за наблюдение, все още беше блокиран от неизвестни сили. Но веднъж, по време на едно от тези обичайните дежурства, сивите, пронизващи очи внезапно потъмняха.

На екрана блестеше и преливаше във всички цветове на дъгата чудовищно метално кълбо. Кораб на Трипланетието! Но как бяха успели да стигнат чак дотук? Изглежда бяха проследили крайцера му и сега се готвеха за атака... Какво пък, механизмите спокойно можеха да поработят известно време и на автоматичен режим. Нищо нямаше да им стане, а през това време той тъкмо щеше да потърси решение на този малък проблем...

Роджър повика хората си. В предстоящото сражение те щяха да са много по-ефективни от роботите. На тези хора им харесваше да убиват, и той нямаше намерение да ги лиши от любимото им занимание.

След няколко минути пиратският крайцер плавно се издигна във въздуха, насочвайки се към неподвижно спрелия в стратосферата „Бойс“. На Роджър му се щеше повече да се приближи към противника си и да го халоса с новото си оръжие — деструкционното поле, напомнящо розовия невиански облак, който разтваряше металите. С такова нещо и съвсем малко космическо корабче можеше да съкруши цялата Трипланетна Флота, но Роджър не знаеше, че

противниковият кораб е оборудван не по-зле от собствения му. Той дори не се досещаше, че това огромно кълбо е същият онзи митичен и легендарен суперкораб, за който от години се носеха слухове из Трипланетието.

Пиратският крайцер блъвна червен, блестящ облак, и Роджър с изумление разбра, че му предстои да се бие на живот и смърт. Облакът не успя да стигне даже до външните защитни екрани на „Бойс“, когато космосът пламна отивно във виолетово зарево, което бързо засмука червената мъгла и се протегна към пиратския кораб. Засега тази смъртоносна мараня не успя да създаде проблеми на Роджър — екраните му светнаха в огнено, но издържаха удара.

Изад виолетовата стена се посипа порой от снаряди, но щита на Роджър се държеше. Купър, Едмингтън, Спенсър и Дейтън — четиримата най-добри стрелци на Трипланетната Флота, работеха като автомати, засипващи черния цигароподобен крайцер с торпеда, бомби и ракети. Защитата на Роджър устоя. Корабите, вкопчили транспортните си лъчи един в друг, бавно се въртяха над планетата като борци на тепих.

— Явно той има полицикличен щит, същия, за който ни съобщиха и Конуей, — замислено произнесе Кливланд. — Мисля, че знам как да се справя с това нещо. Но ще ми трябва цялата мощност на десети генератор... Е, Фред, да пробваме ли? — погледна той приятеля си и Родбуш кимна в отговор. — Чудесно. Сега ме слушай внимателно. Мисля да пробия дупка в щита със свръхплътния лъч. Начинът е същият, както при пробиването на метал с елмазна дрелка. Нямам представа колко време ще оцелее дупката, така че нека стрелците ти не дремят. Готови ли сте? Започваме!

Той натисна няколко бутона, премести един лост и суперкораба завибрира, подчинявайки се на ритмичното изхвърляне на енергия от мощния конвертор. Лъчът на енергийната сонда приличаше на празен цилиндър, светещ нетърпимо ярко. Той се врязваше все по-дълбоко и по-дълбоко в защитния екран на Роджър. Огнени проблясъци и протяжен звън съпровождаха неумолимото му придвижване, а когато проби докрай екрана на пиратския кораб и опря в черния му корпус, изведнъж яростно гръмна взрив.

Бойната глава на ракетата на Едмингтън разполови на две кораба на Роджър. А през следващите тридесет секунди стрелците на „Бойс“

го превърнаха в атомна гъба.

* * *

Плътта, служила толкова дълго на Гарлейн, бе унищожена. Тя се разпадна в огъня на атомния взрив, молекулите ѝ станаха на плазма, но онова, което я караше да мисли и да се движи, не можеше да бъде унищожено по физически път. Това беше същността на Гарлейн Едорски, който се завърна на родната си планета още преди Кливланд да изключи десети генератор.

Свикан бе Вътрешния Кръг, и за период от време, който би се сторил твърде дълъг на всяко земно същество, свързаните в телепатично единство чудовища обмислиха всички нови факти, всички идеи, всички страни на изменилата се представа за света. В крайна сметка те опознаха аризианците така цялостно, както и тайните им врагове бяха вникнали в собствената им същност. После Великият Владетел тегли чертата:

„И така, вече е ясно, че аризианците, притежаващи изключителна ментална мощ, са лишени от нашата жестокост, следователно, действията им са неефективни. Те са могъщи същества, но са неспособни да оценят адекватно реалността и са твърде меки, за да реагират правилно на събитията. Съдейки по всичко, триумфът ни е неминуем. Ние сме длъжни да атакуваме по няколко направления едновременно. Първо, откритите атаки, въпреки че главният акцент няма да падне върху тях. Второ, това са акциите, подкопаващи основите на общественото устройство, заложено от аризианците. Но най-ефективни ще бъдат действията на малките и добре организирани групи, чиято цел ще бъде да се унищожи всичко това, което тези слаби и безхарактерни същества смятат за най-големите морални ценности на Цивилизацията — говоря за любовта, истината, честта, верността, състраданието, алтруизма, благородството и така нататък.“

„О, любовта — изключително интересно нещо е тя!“, ако имаше как, Гарлейн би се облизал. — „Те го наричат секс. Аз го изследвах много внимателно и дълго, но все още не съм в състояние да ви представя достатъчно изчерпателен доклад. Може би ще си струва да продължа изследванията си, но при всички случаи сексът може да

се използва. В наши ръце дори и примитивните пороци на тези полуразумни твари ще станат опасно оръжие: наркотиците, хазартните игри, престъпленията, шантажът и същият този секс — всичко това може да бъде използвано!“

„Именно“, владетелят излъчваше задоволство, „ще се намери работа за всеки от вас, но ви предупреждавам, че няма да позволя самоинициативи. Започваме работа, и всеки ще се подчинява на висшестоящия, без да се колебае и съмнява. Ние строго ще разграничим правомощията на всеки член на Кръга. Ще изискваме от всички рангове, от операторите на планетите до най-отговорните лица да действат мигновено и ефективно във всяка една ситуация. Този, който се справи добре със задачата си, ще бъде повишен, а който не се справи ще умре!“, сега мислите на Великия Владетел излъчваха неприкрита заплаха. Изпращайки мощен ментален импулс, той завърши речта си с традиционното едорианско изречение: *„Наблюдавайте се един друг! Това е всичко.“*

* * *

Въпреки че на Аризия се очакваше подобен развой на събитията, там също се проведе всеобщо събрание на разумите. Някои от младите Стражи открито се радваха на предстоящия сблъсък, който зрееше толкова отдавна, но всъщност аризианците не изпитваха нито радост, нито мъка. В огромния Битиен път, включващ цялата Вселена, случилото се не бе нищо повече от една незначителна подробност. Всичко това бе предварително предсказано и се бе случило точно както бе предречено. И всеки аризианец си постави задача, решението на която щеше да търси без страх и колебание.

„Всъщност, почти нищо не се е променило“, каза младият Еуконидор, след като Старшите огласиха мнението си пред съвета, „Убийствата ще продължат. Огромната топка от скръб, борба, страсти и сляпа ярост ще продължи да се увеличава. По моему, много по-добре, а и много по-честно, лесно и бързо ще бъде да вземем активно участие в това, което става, както винаги са правили и продължават да правят едорианците.“

„Да, младши, по-честно и по-лесно е. Но не и по-добре, защото тогава кръвопролитията никога няма да спрат. Младите цивилизации порастват, само когато се сблъскат с трудностите. С всеки преминал етап те се издигат едно стъпало по-нагоре, и страданията им стават все по-нетърпими. Ние можем да спрем помощниците на едорианците, това е вярно. Способни сме и да защитим определени, избрани от нас раси; войните и несгодите няма да ги засегнат. Но до какво ще доведе това? Нито една от тях няма да възмъжее достатъчно, за да издържи стълкновението с Едор... Огорчени сме, младши. Мислите ти все още не са достатъчно зрели.“

„Значи, без мъки и трудности няма да успеем да се справим с Едор?“

„Разбира се. Всеки един от тези, които искаш да предпазиш, трябва сам да се справи с Едор — в душата си, със собствените си воля и сили. Ние можем само физически да им помагаме.“

* * *

— Гледай, Фред. — Кливланд привлече вниманието на приятеля си към екрана, където амебоподобните обитатели на планетата с ярост хвърляха мълнии по всичко, което бе оцеляло от лагера на Роджър. — Искях да унищожа тези съоръжения, но тукашните жители май ни изпревариха.

— Юначаги! Действайте задружно! Може би не би било лошо да се опознаем по-отблизо с тях, но първо трябва да проследим нашите любители на желязо.

И „Бойс“ се устреми в космоса да търси невианския кораб. Настроили локаторите, хората ден след ден се вслушваха в равномерното бучене на пространството, напомнящо шума на един безкраен океан. Те се ослушваха, надявайки се да различат някакъв сигнал сред пищенето и брума на смущенията.

Те слушаха, а през това време, на милиони мили от тях, извън обсега и на най-мощните радари, трима души изпращаха в космическата пустош безнадеждни молби за помощ.

[1] *Адепт* — ревностен привърженик на учение или идея, който е дълбоко посветен в тайните му. Особено характерно за сектите. (Бел.ред.) ↑

ГЛАВА 17

БЯГСТВОТО

Разбирайки, че общуването е нещо необходимо за всички живи същества, невианите милостиво оставиха на хората разговорните им ултравълнови предаватели. Благодарение на лекомислието им пленниците получиха възможността да разговарят помежду си, което направи мъчителната им самота малко по-приятна. Костиган узна, че приятелите му, както и той самия, бяха изложени на показ в два други града. Невианите изгаряха от желание да се запознаят по-отблизо с тези толкова уродливи, но почти разумни същества от далечната Слънчева система. Никой не искаше да ги тормози, напротив, към всеки един от тях бе прикрепен специалист, който да следи земните същества да получават всичко, които им бе необходимо.

Щом прецени ситуацията, Конуей изпадна в дълбоко униние. Дни наред той седеше на табуретката, без да вдигне глава и почти без да помръдва, отказвайки храна и вода. Когато развълнуваният пазач-невианин се опита да разбере причината за тъгата му, той поиска да бъде освободен. После, разбрал, че няма да изпълнят молбата му, поиска да работи. Опитаха се да му обяснят, че една толкова развита цивилизация като невианската не се нуждае от услугите му. Увериха го, че ще направят всичко, за да намалят страданията му, но той трябва известно време да изтърпи повишеното внимание към собствената си персона. Защо тогава да не се държи както трябва и да не опита да хапне малко? Костиган продължи с гладната стачка още известно време, но после омекна. В крайна сметка им предложи компромис — той ще започне да яде и да ги слуша, ако получи оборудване, за да продължи работата си, започната в родината му. Невианите приеха това и след известно време между пленниците се проведе следният разговор:

— Клио? Брадли? Имам някои новини за вас. Не исках да ви вдъхвам празни надежди, но сега съм сигурен, че ще успея. Аз им спретнах една малка стачка тук, и си изпросих привилегия. Сега

разполагам с отлична лаборатория. Аз съм опитен химик, а тукашната вода съдържа веществата...

— По-спокойно, Костиган, може да ни подслушват, — прекъсна го Брадли.

— Не мисля. Аз закачих нещичко към преподавателя си, и при всеки опит да се включат към честотата ни ще се чуе предупредителен сигнал. Най-общо, положението е следното: много е просто да се направи „V-2“, и аз го направих. Тези студенокръвни глупаци ми предоставиха всичко необходимо за синтезирането му.

— По какъв начин? — заинтересува се Клио.

— Е, те нямат представа какви ги върша. Отначало ме наблюдаваха, но аз забърках разни смърдящи смеси, а на следващия ден започнах да отделям кислорода и азота. После захвърлих тази работа, сякаш ми е омръзнало. Според тях съм абсолютен кретен, а опитите ми не струват и пукната пара. Но щом ме оставиха на мира, веднага се заех с „V-2“. Сега разполагам с няколко фунта втечен газ, и съм готов да ви се притека на помощ. Ще напусна града точно след тридесет минути. Тук наблизко има хангар с нов тип скоростен крайцер, току-що преминал изпитанията. Разгледах го с помощта на едно от „нещицата“ си, така че съм абсолютно сигурен.

— Но Конуей, скъпи, едва ли ще успееш да ме освободиш, — гласа на Клио пресекна и тя изхлипа. — Те са хиляди... постоянно се камбуркат наоколо... По-добре да избягаш сам...

— Вече ти казах, че идвам да те взема, малката ми! Една унция от този газ е достатъчна да умори хиляда от тях толкова бързо, колкото и десетина. Слушайте внимателно: аз ще си направя маска, но на вас тя няма да ви трябва. Газът добре се разтваря във вода, и е достатъчно да покриете носа и устата си с парче плат. Ще ви предупредя кога да го сторите. — Изведнъж Конуей сухо се разсмя и добави. — Е, този път или ще загинем, или ще се спасим. В цялото това вонящо блато няма толкова амфибии, които да ни попречат. Идва пазачът ми и той е моят ключ към свободата. Време е да започвам! До скоро!

Невианинът лепна една пластинка към прозрачната стена на затвора. В нея се появи отвор, който бързо се затвори, щом амфибията се плъзна вътре. За няколко секунди, през които прохода съществуваше, Костиган изхвърли навън стъклен съд със синкава течност. Тя моментално се разтвори в океана, обричайки всичко живо

на смърт. Учуденият невианин се завъртя към пленника, но не успя да каже нищо. Отровните изпарения проникнаха в дробовете му, а неподвижното му тяло се плъсна на пода. Отвън ставаха страшни неща. Отровният газ се смесваше с водата, изпаряваше си и хиляди невиани умираха, без да се досещат за причината на смъртта си. Костиган равнодушно гледаше мъртвите амфибии, притеснявайки се повече за плана на бягството, отколкото от Деня на Страшния Съд, който се вихреше навън. Надянал маската си, той търпеливо чакаше, докато мятащите се във водата тела притихнат, а после отвори вратата. Беше напълно спокоен, и само няколко изречения сами сякаш се откъснаха от устните му:

— Бил съм значи невеж дивак, кретен, с който можете да си играете игрички, а? — мърмореше той, мушкайки контейнерите с газ по джобовете си. — Сега ще разберете, че не от размера на крилата зависи колко далече може да скочи скакалеца...

Костиган се хвърли във водата и заплува към близкото здание, а оттам по коридорите и покритите мостове се отправи към хангара. Пред него шестваше страшният му съюзник — отровният газ, а зад него оставаха купища неподвижни тела. Сега, в това царство на смъртта, той бе крал, и безпощадно властваше навсякъде.

Покрай главната си цел — хангарите, Конуей смяташе да посети и компресорната станция, снабдяваща града с кислород и след това му посещение на около миля нито едно живо същество нямаше да има никакви шансове да оцелее. Костиган се добра безпрепятствено до тези механични дробове, пусна два контейнера в главния тръбопровод и спокойно се отдалечи. Част от работата му бе свършена.

Заобикаляйки купчините тела, Конуей стигна до складовете, в които се намираха земното им оръжие и оборудване. Най-после облече лекия си скафандър; мушна още няколко комплекта от снаряжението в една торба, метна я на рамо и забърза обратно към бившия си затвор, близо до който се намираше хангарът с невианските скоростни кораби. Тук го настигнаха и първите проблеми. Автономните запаси от вода и въздух бяха опазили екипажите от отравяне, а те бяха въоръжени, много дисциплинирани и обучени да действат в екстремни ситуации. Опасността от дълбоководна атака никога не секваше.

Конуей се сви до входния шлюз, наблюдавайки с помощта на мъничкото си приборче движенията на екипажа и дебнеше за момент, в

който всичките амфибии ще са достатъчно далече от люка. Те бяха около една дузина.

— Май е време, — рече сам на себе си. — Дано само не успеят да затворят люка, преди да съм хвърлил контейнера. Струва си да опитам обаче.

Той се прокрадна към люка и долепи ключа. Системата сработи и Конуей хвърли през започналата да се отваря врата капсулата с газа. Тя се счупи в една метална преградка и за секунди всичко приключи. Едно след друго Конуей пренесе неподвижните тела до люка и ги изхвърли в лагуната, а после се зае с контролния панел. Похитеният от него малък кораб плавно се издигна във въздуха и прелетя над стъклената клетка. Наложил му се да се снижи, за да вземе и останалите контейнери с газ, но не се забави много. Излетя наново, включи предавателя и заговори:

— Клио, Брамбли, измъкнах се! Клио, идвам за теб!

— Но, скъпи... — в гласа на девойката се усещаше съмнение. — Защо не освободиш първо капитан Брамбли? Той ще ти е много полезен от мен...

— Само ако те послуша, лично аз ще го изхвърля от люка! — ревно капитанът.

Те започнаха да спорят. Костиган не ги слушаше, погълнат от пилотирането, но накрая каза:

— Няма нужда да се карате за глупости. Я по-добре се огледай наоколо, Клио. Има ли признаци за тревога?

— Не виждам нищо особено, всичко си е както обикновено, — отговори тя. — Страхуваш се да не те следят ли?

— Надявам се, че не. Но едва ли съм успял да унищожа всичко живо в града, а тези момчета хич не са глупави и бързо ще разберат какво става, след като те отвлека. Може да си имам проблеми с Брамбли, а после... О, май че виждам града ти!

— Какво смяташ да правиш?

— Горедолу същото, което смятах и преди. Ще отровя всичко — и водата, и въздуха.

— О, Конуей, — гласа на Клио се извиси до писък. — Те май надушиха нещо, ... излизат от водата и се крият в зданията.

— Виждам, — студено каза Костиган. — Сега съм точно над главата ти и имам прекрасен изглед. Около клетката ти има дузина

кораби, а също и охрана в каналите и коридорите... По дяволите! Те са с маски — всичките! Умни твари са... казах ти... Това променя нещата. Ако сега пусна газ, шансовете да измъкнем Брадли стават нулеви. Дръпни се по-далеч от стената, дечко, и бъди готова да скочиш, веднага щом я разбия.

— Побързай, мили! Идват да ме вземат... — девойката вече бе изпаднала в истерия.

— Спокойно, скъпа, спокойно. — Костиган вече бе забелязал двамата невиани, бързаци към стъклената клетка на Клио. — Ти си твърде ценен експонат, за да си позволят да те изгубят... Тези идиоти твърде наивно разчитат, че първи ще се доберат до теб!

Той също не прецени добре и вместо да се приводни върху повърхността на лагуната, се гмурна в дълбокото, смазвайки с дъното на кораба си плуващите към Клио амфибии. Обърна кораба и го насочи към повърхността.

— Отиди в най-далечния ъгъл! Скрый се! — рязко заповяда Костиган.

Без колебание и въпроси Клио се прикри зад купчината възглавници, служещи ѝ за легло, но след това ударната вълна пръсна цялата предна част на стъклената клетка. Девойката се хвърли към дупката и трепереца застина в очакване на сигнала. Когато вълните се уталожиха, кораба на Костиган се заклатушка пред нея, а люка му се отвори. С мощно дръпване Конуей вкара Клио вътре, хлопна вратата и се хвърли към пулта.

— Оръжието и скафандъра ти са в този пакет. Въръжи се и провери левистоните и пистолетите — трябва да сме подготвени и за най-лошото, — каза той, без да обръща глава. — Брадли, обадете се... Достатъчно, засякох ви! Пригответе си влажна маска и се постарайте да се въръжите с нещо — всяка секунда е от значение. Ще дойдем бързо, но се опасявам, че пак ще са ни изпреварили.

— Вече ви изпревариха, — спокойно каза капитанът. — Дойдоха да ме вземат. Имат парализа...

Гласът му секна. Скръцвайки със зъби, Костиган включи основния ултравъннов радар на кораба си, опитвайки се да провери накъде са помъкнали Брадли, без да го е грижа дали самия него няма да го засекаат. Невианите явно бяха предупредени. На екрана се появиха няколко звяра, влачещи неподвижното тяло на капитана към малък

кораб. После се отправиха към една от най-масивните градски пострройки. Бродли бе положен в централното фоайе — пазеше го многобройна охрана. Надеждата чезнеше с всеки изминат миг.

Конуей се обърна към девойката и дори през стъклото на шлема тя видя, как лицето му се изкриви от отчаяние. Два пъти той се опита да каже нещо, но гласа му изневеряваше. Обаче корабът все така се носеше напред.

— Да, — отвърна Клио на немия му въпрос. — Длъжни сме да го спасим! Аз разбирам, че ти можеш да избягаш само с мен, но тогава... тогава никога няма да мога да ти подам ръка, а ти завинаги ще ме намразиш.

— Грещиш, — болката все още не бе изчезнала от очите му, гласът му бе хрипков и прегракнал, но ръцете му все така сигурно стискаха лостовете за управление. — Ти си най-чудесната жена, която съм виждал някога, и аз ще те обичам цял живот, каквото и да става. Бих продал душата си на дявола, ако ми обещае да те спаси, но добри дяволи не съществуват, мила, а ние сме затънали до ушите в тази каша. Ако амфибиите убият Бродли, ние ще отмъстим, но дотогава, поне докато сме живи, ще бъдем заедно или... или няма да оцелее никой.

— Да, — повтори тя, учудена и малко изплашена от искреното чувство, прозвучало в думите му. В този момент душата на любимия ѝ се разкри изцяло пред нея. Нито жаждата за живот, нито страстта към друга жена би могла да го тласне към подлост и предателство. — Ние ще си пробием път... и забрави за това, че съм жена. Ние сме просто трима души, трима срещу всички тези чудовища, и аз... аз ще направя каквото трябва... ще карам кораб, ще стрелям, ще хвърлям бомби. Според теб кое ще мога да правя най-добре?

— Хвърляй бомби, — кратко заповяда той. Конуей знаеше, какво трябва да се направи, за да победи без много загуби.

— Аз ще пробия дупка в сградата, а ти хвърли контейнерите с газа. Щом ударя, хвърли първо трите най-големи, а останалите ще пуснеш, когато съборя стената. Те ще се разтворят и във водата, и във въздуха.

— А Бродли! Нали и той ще се отрови! — в ясните очи на девойката прозираше недоумение.

— За съжаление няма как. Аз имам противоотрова, и тя ще действа до час след отравянето. Един час е доста много време, а ние

едва ли ще се бавим тук повече от десетина минути. Насам плуват въоръжени твари и трябва час по-скоро да се оправим с тях, преди да са пристигнали и бойните кораби. Е, с бога напред! Да действаме!

Увиснал над плоския покрив на кулата, в която лежеше обездвижения Бродли, той включи деструкционния лъч. Твърдият метал започна да се троши, а в образувалата се дупка влетяха трите контейнера с „V-2“ и се строшиха, обливайки целия под с отровни изпарения. После лъчът блесна още един път, и още, и още, на пълна мощност, прогаряйки подпорите и стените. Средата на залата се рушеше под въздействието на лъчите и тежестта на приземяващия се кораб. Сега тя приличаше на разровена къртича дупка, а в най-голямото ѝ отделение се намираще така желаната плячка. Корабът се устреми натам, помитайки всичко по пътя си.

Въоръжени пазачи от всички краища на града се стичаха към кулата. По-голяма част от тях бяха обикновени стражи, които дори нямаха маски, но някои носеха освен нужните им такива и тежко снаряжение. Тези специално бяха най-опасни.

Конуей се отдели от пулта и вдигна левистона.

— Не мога да използвам лъчевите оръжия толкова близо до Бродли. Стой тук, Клио, и ме прикривай, — заповяда той, отивайки към люка.

— Не мога! И няма да го направя! — отчаяно извика девойката. — Изобщо не знам как се стреля с това тяхно оръжие! Без да искам, ще уцеля или тебе, или капитана. Все пак мога да стрелям и няма да остана без работа, но ще бъде както аз реша! — Тя сграбчи пистолетите и се хвърли в люка след него.

Двете фигури в скафандри свалиха четирима от стражите и се устремиха към тялото на безпомощния Бродли, парализиран от враговете и отровен от приятелите си. Известно време невианите отстъпваха, но когато хората се приближиха до капитана, на вратата изникнаха шест добре въоръжени амфибии. Проблясъците на левистоните се превърнаха в безполезен фойерверк от искри, куршумите глухо чаткаха в защитните екрани. Зверовете атакуваха. Зад тях напиряха още двадесетима войници с маски, а някъде още по-отзад долиташе шума на шляпаци крака, предизвестяващ появата на допълнителни подкрепления. Ситуацията се усложняваше. Ако всичките тези твари се скупчиха тук, това бе краят!

Решението бе взето на секундата. Костиган се хвърли към кораба, викайки на девойката:

— Дръж се, малката! Сега ще ги науча аз тях! Опитай се да избиеш тези в залата, и да примъкнеш Брадли поне до люка.

Върнал се на пулта, Костиган стесни радиуса на лъчите до тънък, мощен сноп, енергийна мълния, и един след друг шестимата тежковъоръжени звяра изпопадаха. Погледна към Клио, която се бе залепила за земята и реши, че поне засега е в безопасност. Той насочи вниманието си към подстъпите на кулата, обсадени от чудовища, стичащи се от целия град. Лъчите светваха отново и отново, и всичко живо умираше. Не само невинните се разпадаха на прах. Чудовищната енергия унищожаваше също сградите и механизмите, превръщайки ги в димящи облачета от пара.

Отървал се от опасността, Конуей отиде да помогне на Клио. За негово учудване, девойката се бе справила прекрасно и сама. Масивните тела на амфибиите бяха осеяли пода, а Клио, без дори да поглежда труповете, с всички сили теглеше Брадли за краката.

— Ти си просто прелест! — ухили се Костиган, набутвайки капитана в люка. — Ти си жената на мечти ми — хем прекрасна, хем полезна! Скачай вътре и да потегляме.

Мъничкият кораб се устреми нагоре. Костиган не си беше губил времето в стъкления си затвор! Бе обшарил с търсеция лъч надлъж и нашир всеки дюйм от кораба, часове наред го бе наблюдавал, докато траеха изпитанията му. Той бе изучил всеки детайл от въоръжението и управлението му. Сега Конуей познаваше кораба като петте си пръста, и щеше да се възползва от това. Генераторите, работещи с алотропно желязо, завиха като банши. Полицикличният екран отрази снарядите и смъртоносните лъчи на защитаващите града подводници, и корабчето се втурна към свободата с максимално ускорение, оставяйки преследвачите си далеч назад. Безкрайният Космос се разгърна пред него.

— Ти го направи, Конуей! Ти го направи! — възторгът на Клио нямаше граници. — Ти си просто чудесен, мили, истинско чудо си!

— Все още не всичко е свършило, — предупреди Костиган девойката. — Най-лошото тепърва предстои. Нерадо! Заради него бързах толкова. Корабът му е твърде опасен за нас и трябва да се

опитам да увелича скоростта максимално, за да се отдалеча достатъчно от него.

— Мислиш ли, че ще ни проследи?

— Да мисля? Аз съм сигурен! Първо, ние сме много редки другопланетни образци, които трябва да си останат на Невия завинаги и само това е предостатъчно, за да ни преследва до края на света. Второ, вече доста ги уплашихме и озадачихме с бягството си и трето, знаем твърде много, за да ни пуснат да се върнем на Земята. Четвърто — на нашите земноводни направо ще им се спуска далака, ако избягаме с най-новият им и най-бърз кораб. Можеш да не се съмняваш, че ще ни гонят до дупка.

Конуей замълча и се съсредоточи върху управлението, увеличавайки скоростта така, че защитния екран започна да свети. Скоро те вече бяха в открития космос. Конуей включи автопилота, стана и се обърна към безпомощното тяло на капитана.

— Той е толкова,... толкова,... мъртъв! Конуей, ще успееш ли да го съживиш? — със сълзи на очи попита Клио.

— Разбира се. Имаме още доста време. Три инжекции където трябва и всичко ще бъде наред... — Костиган измъкна от приклада на левистона малка, плоска кутийка, която съдържаше игла и три ампули с противоотрова. Една, две, три — той инжектира предварително отмерените дози течност, а после пренесе капитана на едно ниско кресло.

— Готово. Действието на газа ще премине след пет-шест часа. Парализата — малко по-рано, и когато се събуди, ще е съвсем добре. Направихме всичко, което можахме и остава само да чакаме резултата.

Едва сега Конуей се обърна към Клио и я погледна в очите. Широко отворени и ясни, те му отвърнаха без следа от страх и съмнение, с онзи странен поглед, който жените отколе пазеха за избраниците си. Суровото лице на Костиган се преобрази като по чудо, а силните му, нежни ръце придърпаха девойката. Устните жадно се впиваха една в друга, очите нежно се гледаха, и влюбените замряха, здраво прегърнати. Щастието ги заливаше на вълни. Те забравиха миналото, престанаха да се тревожат за бъдещето и се наслаждаваха на невероятните минути от настоящето си.

— Моя Клио,... мила,... момичето ми,... колко те обичам! — трепна дълбокия глас на Костиган. — Не съм те целувал от хиляда

години! Не заслужавам любовта ти, но ако се измъкнем от тази бъркотия, заклевам се във всички космически богове, че ще...

— Замълчи, любими, — нежните устни отново му попречиха да довърши. Поемайки си дъх, Клио продължи. — Аз не те заслужавам. Ти си такъв...

— Не, не казвай нищо, — един копринен кичур гъделичкаше брадичката на Костиган. — Аз все още не мога да повярвам, че ме обичаш, а когато ми го казваш с такъв глас, направо се разтрепервам! Струва ми се, че ей сега ще се събудя, и... — той си пое дъх на пресекулки и я погледна в очите. — Но това е истина... да, истина е и нищо друго не ме интересува.

— Обичам те! Много те обичам! — прегръдката им стана още по-силна, но изведнъж гласа на девойката потрепери. — Конуей, мили, ти знаеш какво искам... О, Конуей...

След известно време те се опомниха. Клио се протегна, въздъхна дълбоко и щастливо, измъквайки се нежно от обятията на Костиган. Тя отиде да се пооправи. Когато се върна, той вече бе проверил показанията на приборите и бе хвърлил едно око на Брадли, който мирно спеше в каютата си. Нежно прегърнал девойката, сега Конуей търпеливо слушаше бърборенето ѝ.

— Ние винаги ще бъдем заедно, скъпи мой... Само да се върнем един път на Земята... Как мислиш, ще успеем ли?

— Имаме някакви шансове, но възможности — едва ли, — отвърна той, продължавайки да я гледа с възхита. — Всичко зависи от две неща: дали Нерадо ще тръгне да ни преследва веднага и дали нашият суперкораб вече е готов. Нерадо е опитен пилот, така че може да ни хване преди да сме стигнали до Земята... От друга страна, аз съобщих на Родбуш и Кливланд достатъчно, за да ускоря строежа му. Така че, няма нужда да се притесняваме предварително. При всички случаи ще срещнем или единия, или другия, и тогава ще е ясно какво ще се случи.

— Ако Нерадо ни спипа, нали знаеш, че трябва да... — и тя спря.

— Да те изхвърля зад борда ли? За нищо на света! — Конуей веднага стана сериозен. — Дори и да ни подкара обратно към Невия, за нищо на света! Пак ще намерим начин да избягаме. Каквото и да стане, Нерадо няма да ни навреди — нито физически, нито морално. Виж, ако бяхме попаднали в ръчичките на Роджър, нямаше да се колебая и

секунда — веднага щях да те отърва от мъките. Роджър е чудовище, мръсна твар... А Нерадо съвсем не е толкова лош. Той е умен и честен. Знаеш ли, с удоволствие бих работил с него — на равни начала, естествено.

— Аз не бих могла, — обяви девойката. — Той е студен, набръчкан и така мирише...

— На гнила риба? — закиска се Костиган. — Това са дреболии, направо са дреболии. Виждал съм хора, красиви като картина и благоухаещи като цял букет цветя, но не струващи и пукнато петаче.

— Е, добре... Да смятаме, че засега просто не го харесвам много-много. Хайде да поговорим за нас, Конуей. Спомни си как ми казваше да не се приближавам до тебе, — и сребристият ѝ смях звънна, а Костиган се изчерви.

Като всяка жена, Клио искаше отново да се потопи в океана от чувства, нищо, че съвсем доскоро любимият ѝ мъж бе затънал до ушите в него, и с доста труд бе „изплувал“ на повърхността. Но Костиган, който никога досега не се беше влюбвал, още не беше дошъл на себе си след откровените признания и споделената близост. Той все още се страхуваше да повярва в случилото се чудо. А същевременно целият трепереше от желание да усети отново в обятията си това крехко тяло, да чуе пак тихия шепот, и да погледне в бездънните дълбини на притворените сини очи... Без да си дава сметка, той се бе превърнал в живо превъплъщение на едно признание в любов. Действаше без да се замисли, воден единствено от същността си — така, както би действал Конуей Костиган, който никога досега не бе изпитал предателството и болката.

— Всичко помня, — увери той девойката. — И досега мисля, че това беше добра идея, макар че в момента съм твърде далеч от реалното ѝ прилагане.

Конуей нежно привлече Клио към себе си и горещо я целуна, а после се дръпна и я огледа цялата.

— Слушай, малката, изглеждаш ми уморена. Защо не поспиш малко?

— Добре, скъпи. Сега ти си до мен, и вече няма защо да се страхувам. Ти обезателно ще ни закараш до Земята — сигурна съм в това. Лека нощ, Конуей.

— Лека нощ, момичето ми, — каза Костиган, запътил се към стаята на Бродли.

След известно време капитанът дойде на себе си, хапна си здраво и отново си легна и захърка така оглушително, че чак металните стени на кораба се затресоха.

Ден след ден корабчето стремително се носеше към далечната Земя. На екраните не се появяваше нищо подозрително.

— Не знам от кое да се притеснявам повече, — няколко пъти повтаряше Конуей, — дали от това, че ще се появят, или че ще се промъкнат незабелязано.

Скоро напрегнатото очакване свърши. Приемникът забръмча от смущенията, предизвикани от работата на чужди генератори, а след още една минутка лицето на Костиган се смрачи. Звездният крайцер на Нерадо пристигаше от Невия.

— Е, щастието никога не е вечно, — философски отбеляза той. — Имаме още няколко дни, преди да ни настигнат... Но какво е това?

Сигнал за тревога огласи наново всяко кътче на кораба, а на екрана се появи още един източник на смущения. Като го проследи, Конуей откри, че право напред по курса, между тях и родното слънце има още един невиански кораб.

— Това трябва да е корабът, изпратен в Слънчевата система за желязо. Той се връща, — реши Костиган. — Корабът е тежко натоварен, тоест, можем да избегнем сблъсъка, а и скоростта им е толкова голяма, че ще профучат покрай нас, без да успеят да спрат... — Конуей замислено потърка слепоочието си. — Ако нашият суперкораб наистина съществува, точно сега е моментът да се свържа с него.

Той включи предавателите на пълна мощност и започна да говори бавно, викайки Трипланетната Служба.

Вторият невиански кораб се приближаваше все повече и повече и скоро стана ясно, че независимо от тежкия си товар, той ще успее да хване бегълците.

— Те променят курса, — забеляза Конуей, взирайки се в екрана. — Явно са получили заповед да ни хванат на всяка цена... Ще се опитам да избягам встрани, но претоварването ще е голямо, така че се вържете здраво.

— Сигурен ли си, че ще можем да им избягаме? — с ужас попита Клио, гледаща как неприятелския кораб нараства на екрана отпред.

— Вече не съм сигурен в нищо, малката, но си струва да опитаме. Вързахте ли се? Добре. Я да видим сега на какво е способно това корабче!

ГЛАВА 18

ДВУБОЯТ НА ТИТАНИТЕ

— Я провери приемниците, Фред, като че ли някой се опитва да се свърже с нас, — произнесе Кливланд.

„Бойс“ отдавна се носеше в безбрежната космическа пустош, а свързочниците прекарваха ден след ден в безкрайно очакване на някакъв сигнал. Изглежда, че дежурството им най-последно бе свършило. Родбуш увеличи мощността, и през бръмченето, хриптенето и скърцането се донесе едва доловим, слаб глас.

— ... молим за помощ, каквато и да е. Симс, Кливланд, Родбуш и всеки, който ни чува, слушайте! Говори Костиган! С мен е мис Клио Марсдън и капитан Брадли. Сега се движим приблизително в посока към Слънчевата система, отклонението от курса е най-много четиринадесет градуса. Не знаем на какво разстояние сме, може би има десетина светлинни години. Изчислете координатите ни! Невианските кораби се опитват се да ни хванат... единият идва откъм Слънчевата система, а другия ни преследва още от излитането. Вероятността да избегнем сблъсъка е много малка... Молим за помощта ви! Симс, Родбуш, Кливланд и всички земяни, братя от Трипланетието!

Слабият глас продължаваше и продължаваше да повтаря съобщението, но нито Родбуш, нито Кливланд го чуваха вече. Изпратените напред лъчи на радарите вече бяха открили точката, от която се излъчваше съобщението, и огромния кораб с невероятна скорост се устреми към бедстващите хора. „Бойс“ поглъщаше пространството, извличайки цялата енергия от генераторите си, а пред него послушно се носеха импулсите на ултравълните, помагачи да се уточнят координатите на молещите за помощ.

— С каква скорост се движим? — кратко попита Родбуш, откъсвайки се за секунда от екрана. — Вече би трябвало не само да ги чуваме, но и да ги виждаме.

— Не. При такова ускорение нашите анализатори не могат да оценят правилно атомния състав на насрещните обекти. — Кливланд се откъсна от пресмятанията си, изтри потното си чело и продължи. —

Естествено, ние непрекъснато ги засичаме, но те изчезват от екраните заради нашето и собственото си ускорение. Така че, по-добре не се отделяй от компютъра, че ще вземем да налетим право върху тях.

— Знаеш ли, струва ми се, че скоро ще изпреварим и собствените си следящи лъчи. Полетът е малко рискован, а, Клив? — Родбуш се опитваше да се шегува, но пръстите му с бясна скорост хвърчаха по клавиатурата.

— Притеснява ме не толкова скоростта, колкото евентуална схватка с невианите. Дано не се забавим твърде много.

— Ето ги! Намерих ги! — от радостния крясък на Родбуш на Клив му писнаха ушите.

След миг в командната зала светна екран и развълнуваният екипаж на „Бойс“ видя едно мъжко лице. Те се взираха с тъга в познатите черти, опитваха се да открият следи от прекараните лишения, но смущенията все още затрудняваха визуалната връзка.

— Хай, Фред! Здравсти, Клив! Добре дошли край лагерния огън! — гласът на Костиган звучеше спокойно и радостно, като никога. — Къде се крихте до сега?

— И ние не знаем, — подозрително трепна гласа на Кливланд. — Даже не мога да определя къде точно се намирате — данните не достигат. Дяволски се радвам да те видя, старче! А къде са невианските ни приятелчета? С колко време разполагаме, преди да се докопат до твойто корито?

— Страхувам се, че е много малко. Съдейки по всичко, корабът им ще се приближи до границите на зоната на поражение след един-два часа, а вашия кораб все още не се вижда на екрана ми.

— Един-два часа! — облекчено издиша Кливланд. — За това време може два пъти да се обиколи Галактиката и, разбира се... — дивият крясък на физика го прекъсна.

— Говори, приятелю, говори! — крещеше той, виждайки как образа на Конуей изчезва от екрана. Родбуш изключи съвсем генераторите, спря кораба наред Космоса и се опита да възстанови връзката, но напразно. Костиган едва ли бе чул последните думи на приятелите си, пък и да бяха продължили с разговорите, какво от това, след като ги деляха чудовищно големи разстояния от милиони, а може би дори милиарди мили. Нито едно средство за връзка не можеше да преодолее такива препятствия. Но на Кливланд му бе достатъчно и

най-минималното, за да изчисли курса и да се ориентира в ситуацията. Мощните компютри се притекоха на помощ и скоро Кливланд можа да даде нови инструкции на навигаторите.

— Нов скок в обратна посока, с продължителност седемнадесет секунди, — уверено изрече той. — Разбира се, едва ли ще се озовем точно до тях, но те ще са в зоната на обсег на радарите ни.

След малко повече от четири минути корабът се връщаше по току-що изминатия път. Скокът бе пресметнат толкова точно, че невианския кораб с трипланетния си екипаж се озова буквално в центъра на монитора за проследяване. Няколко ъглови секунди повече и можеше да последва сблъсък.

— Ти си по-добър от всеки компютър, Клив, — одобрително се ухили Родбуш. — Ако вместо очи имаше локатори, а на темето — антенка, цена нямаше да имаш!

— После ще се заяждаш, сега замълчи, — но макар че шегата разведри малко обстановката, Кливланд все още се чувстваше несигурен. Едва когато връзката с Костиган беше възстановена, и той се убеди, че с приятелите му всичко е наред, дълбоката бръчка на челото му се разсея, а кехлибарените му очи заискриха от радост. През това време Родбуш разговаряше с Костиган.

— Конуей, ние ще се приближаваме много бавно и постепенно към теб и ще се опитаме да ви вземем на борда си. Отстрани ще изглежда сякаш сме се сблъскали, но всичко ще е наред.

— Безинерционен двигател? — любопитства Конуей. — Смяташ да се добереш до нас по този хитър начин?

— Защо пък не? — и Родбуш отново започна да бае нещо над превключвателите.

Огромната сфера на „Бойс“ се устреми към кораба на Костиган с възможно най-ниската скорост, обаче крайцерът премина разделящото ги разстояние за толкова кратък, толкова нищожен отрязък от време, че той дори не си струваше да се измери. Скоростта на сближаване бе твърде голяма, и даже мощните компютри на „Бойс“ не успяваха да обработят постъпващата информация. Всичко зависеше от майсторството и реакциите на Родбуш, превил се над панела за управление. Клив, който най-добре знаеше какво би последвало, затаи дъх и почувства буца в гърлото си.

Твърде бързо! Твърде опасно! И твърде близко!

И ако дори тези двамата, създателите на стремителния и могъщ „Бойс“, едва-едва се владееха, какво ли да кажем за тримата звездни скиталци, които само смътно се досещаха за възможностите на кораба, който щеше да се съедини с техния. Клио, напрегнато втренчена в екрана, само жално простенваше от време на време, впила пръсти в рамото на Конуей, сякаш само той можеше да ги спаси от смъртта. Брадли мърмореше под нос проклетия на всички трипланетни езици, и очакваше неминуемата си гибел. Костиган отначало изумено се взираше в мониторите, а сетне, пренебрегнал предупреждението на Родбуш, протегна ръка да промени скоростта. За щастие, той закъсна. Когато пръстите му докоснаха набраздената ръчка, „Бойс“ вече бе настигнал малкото корабче и движейки се право насреща му, изстреля едно навигационно торпедо. То се закрепил за корпуса на невианския кораб и сега на крайцера постъпваха в непрекъснат поток сигналите на датчиците му.

Клио с облекчение хлипаше в прегръдките на Конуей, въпреки че от високоговорителите се донесе висок смях.

— Ей, вие, междузвездни каубои такива! — викна в отговор Костиган. — Радвам се да ви видя, но ние тук едва не умряхме от страх. Значи това е той — суперкораба, покорителят на Галактиката! Невероятна машина, наистина!

— Здраво, Мърф! — понесе се от високоговорителя. — Какво, още ли ти треперят колената?

— Мърф? Защо Мърф? — вече успокоилата се Клио въпросително погледна към спътника си. Явно още не бе решила харесва ли ѝ, или не прозвището, което спасителите им бяха лепнали на Конуей — нейният Конуей!

— Второто ми име е Мърфи, и така ме наричаха тогава, когато все още бях ей такъв. — Костиган показа с ръце разстояние, равно приблизително на двадесетина дюйма. — Като поживееш малко повече с мен, малката ми, ще чуеш, че ме наричат и с много по-лоши имена. Поне се надявам, че двамата ще поживеем заедно. — Костиган неочаквано млъкна и се намръщи.

— Не говори така, скъпи... Нали вече сме в безопасност! Харесва ми, че приятелите ти толкова много те обичат, но едва ли би могло да бъде и другояче. — Тя се приближи още повече към него, и

младите хора се заслушаха в думите на Родбуш, долитащи от високоговорителите.

— ... не мислех, че ще е толкова трудно. — Фред, майстор в това да омаловажава неприятностите, все пак отдаде дължимото на ситуацията, — самият аз се изплаших не по-малко от вас. А корабът ни наистина е страхотен... Но стига приказки, момчета. Сега ще включа транспортния лъч и ще ви притегля по-близо. Можете да си съберете багажеца.

— Той съвсем не е много, — разсмя се Костиган, а Клио лъчезарно се усмихна.

— Не е лошо да побързаме, — отбеляза Бродли, оглеждайки тясната каюта. — Още повече, че невианите се приближават.

— Впрочем, момчета, има ли нещо от кораба ни, което би ви свършило работа? — поинтересува се Конуей.

— Сигурно би било прекрасно да го вземем целия, но не разполагаме с толкова голям хангар, — отговори Кливланд. — Ще направим така — превключи управлението в неутрално положение, за да може да изчислим курса му и да го вземем на буксир, ако ни потрябва.

— Отлична идея!

Три облечени в скафандри фигури престъпиха прага на шлюзовата камера на „Бойс“ и веднага, щом люка зад тях се затвори, транспортния лъч се изключи. Изоставеното малко корабче, тъмно и самотно, се понесе към далечните галактически покрайнини.

Зарадваният екипаж се събра около тримата пътешественици. Шумът, прегръдките, целувките и възторжените крясъци направо стреснаха отвикналите от човешко общество скиталци.

— Да отложим поздравленията за по-после, — капитан Бродли намери сили да прекъсне всеобщото ликуване. — Направо остарях с десет години, докато гледах съединяването на двата кораба, а нервите ми вече за нищо не ги бива. Още не мога да забравя онези невиански бандити. И да знаете — това съвсем не са никакви леки крайцерчета...

— Именно, — добави Конуей. — Имате ли достатъчно муниции и арсенал, за да издържите битката? Впрочем, те явно ни отстъпват по скорост, така че можем и да избягаме, ако се наложи.

— Да избягаме ли? — Кливланд откровено се разкиска, а младите момчета от екипажа започнаха пък да се подхилват хитричко.

— Имаме си свои начини да се справим с тях. Ще ги спрем, само да подготвим генераторите си — сега лъчите ни са фиксирани право в невианския кораб, който идва откъм Слънчевата система. И обърнете внимание, — кимна Кливланд към екрана, — той вече се опитва да избяга!

* * *

Невианите наистина се опитваха да се спасят. Таргът на невианския крайцер позна тайнствения кораб, изскочил от пустотата, за да прибере избягалите пленници. Веднъж встъпил в схватка с това космическо чудовище, той не изгаряше от желание да повтори грешката си. Съзнавайки преимуществата на противника си, невианите се стремяха на всяка цена да избягат от него. Но напразно. Още преди Родбуш да прехвърли „Бойс“ в нормалното пространство, а Кливланд да хване корабчето, транспортния лъч стисна невианския кораб в мъртва хватка. И този път невианите не успяха да се справят с него. Независимо от потоците енергия, изливащи се в пространството, лъчът ставаше все по-силен и по-силен. Възстановените генератори здраво държаха жертвата си, и тя не успя да се измъкне. А после бяха пуснати в действие най-мощните и страшни средства за унищожение.

Удариха ултравълновите торпеда, лъчите на лазерните оръдия пронизваха космоса, сеейки смърт сред защитаващите кораба невиани. Те загиваха един след друг. В отчаянието си таргът превключи всичките си генератори към поддръжката на полицикличния екран, който бе последната надежда на кораба. Той обаче с ужас видя, че енергийната сонда на „Бойс“ премина през него без никакво усилие. Краят вече беше неизбежен и очевиден. И втората убийствена ракета на Едмингтън дочака звездния си час. Само един взрив бе достатъчен, за да пробие от край до край невианския кораб. В дупката влетя поток от снаряди, а след тях и смъртта.

Защитният екран угасна, и безпомощния невиански кораб остана беззащитен под ударите на батареите на „Бойс“. Внезапно корпусът му сякаш се изду, превръщайки се в кълбо яркосветещ газ. В този облак едва се забелязваха тук-таме останките на могъщия някога кораб.

Така загина първият невиански крайцер, а Родбуш вече се прицелваше във втория — кораба на Нерадо. Но онзи вече бе подготвен за всякакъв развой на нещата. Той отдавна бе прекратил преследването на тримата пленници и бе счел за по-безопасно да не води една безсмислена битка. Главната му цел беше наблюдение и анализ. Трябваше да разбере количеството и вида на оръжията, пуснати в употреба, особеността на защитата, мощността на защитните екрани, тоест всичко, което би му било от полза в избора на тактиката при следваща битка с толкова сериозен противник. Новите, мощни генератори на кораба му изпращаха следящи лъчи, двигателите работеха, натоварени до крайност. С всяка минута той беше все по-близо до Невия, родната си планета, където тарга се надяваше наново да преоборудва кораба си и да срази страшилището на Трипланетието.

— Веднага ли да го довърша или първо да го проследя? — попита Родбуш, поглеждайки към екрана.

— Аз бих го оставил на мира, — замислено проточи Конуей. — А ти как смяташ, Клив? Този Нерадо е местният гений, тъй или иначе, колега...

— Разбира се, — каза Кливланд, кимайки с глава. — Нека ни заведе до Невия, иначе трудничко ще я открием без водач. А когато се доберем до там, земноводните ни приятели задълго ще забравят пътя към Слънчевата система.

„Бойс“ набра необходимата скорост и се устреми към целта си, следвайки невианския кораб. Трипланетния крайцер не се приближаваше до кораба на Нерадо чак толкова, че да го засекат, но в същото време се стараше и да не го изпусне от очи.

Таргът, обаче, можеше да им скрои някой и друг номер. Костиган добре го познаваше и искрено го уважаваше. Нерадо безспорно бе изявен учен, и безстрашен капитан-изследовател. Двубоят с него щеше да бъка от неочаквани неща, и затова по предложение на Конуей, повечето от техниците на борда на „Бойс“ пристъпиха към проверка на оръжията на суперкораба, а също и в търсене на нови начини за използване на енергията от активирано желязо.

Внезапно невианският кораб намали скоростта.

— Какво значи това? — попита Родбуш специално свикания съвет. — Канят се да ни атакуват ли?...

— Едва ли, — поклати глава Кливланд.

— Нещо са ни приготвили на Невия, — каза Костиган. Лицето му все още пазеше откритото си изражение, а в очите му както преди присветваха златистокафяви искрици, сякаш не бе минал през всички тежки изпитания, гибелни за един обикновен човек. — Доколкото разбирам, Нерадо се е свързал с планетата си и сигурно ни очаква *тържествено посрещане*. Той ужасно се страхува да не би да стигнем там преди него. Логично е, нали?

— Напълно! — съгласи се Клив. — Но сега, когато знаем къде отива, едва ли си струва да чакаме, да ни заведе пред самия праг, нали така?

— След няколко минути сме там, — обеща Родбуш и се отправи към пулта за управление.

* * *

Тарг Нерадо удивено се взираше в кръглия екран на прибора, който земяните биха нарекли локатор. Ярката точка, която преди секунди сияеше в горната му дясна четвърт, внезапно бе изчезнала. Къде ли бе отишъл страшният кораб, който толкова дни упорито ги преследваше? Той не беше тръгнал към Невия, ... не беше се върнал в родния си свят, в собствената си звездна система, тъй богата откъм скъпоценното желязо... Той просто беше изчезнал!

Всъщност „Бойс“, първият междузвезден кораб на Трипланетието, в момента бе увиснал над града на Нерадо. Екипажът му се бе залепил за следящите монитори.

— Чакайте малко, — внезапно изрече Костиган, — виждам нещо странно... и то хич не ми харесва!

Сякаш дочули думите му, от града се издигнаха множество проблясващи топчета-сфери и се устремиха право срещу кораба им. Явно земноводните невиани бяха овладели тайните на шартразите и сега се опитваха да използват оръжията им срещу „Бойс“.

— Това ли имаш предвид? — спокойно се поинтересува Родбуш. — Не се притеснявай толкова.

Наистина, топчетата унищожаваша всичко, до което се докосваха, дори и въздуха около кораба, но защитните екрани с лекота ги отблъскваха назад, независимо от усилията им.

— Не. Погледни ето това. — Костиган посочи към едно полукръгло, слабо примигващо здание, извисяващо се над останалите градски постройки. — Когато бях тук последния път, тази кула изобщо я нямаше, а също и екрана около нея. Нали си спомняте, че Нерадо спря кораба си? Искал е да ни задържи, за да спечели време, да могат сънародниците му да се подготвят за отбрана... Но, за щастие, те все още не са довършили работата си. Ако бяха успели, трябваше да се омитаме, и то начаса!

Нерадо наистина се бе свързал с родния си град и бе инструктирал специалистите от Храма на Науката, строящи отбранителни конвертори и генератори. Те бяха толкова мощни, че можеха да унищожат всеки един кораб. Но търгът не бе взел под внимание един твърде важен фактор, а именно невероятната скорост на новия супер кораб на Трипланетната Лига.

— Я пуснете едно-две торпеда на тая кула, — заповяда Родбуш на стрелците си.

— Няма смисъл, — незабавно откликна Едмингтън. — Не си струва въобще да опитваме — кулата е покрита с полицикличен щит. По-добре да се опитаме да го пробием с енергосондата, а после аз ще пусна в процепа една бомбичка... само една, мое собствено производство... Важното е тя да стигне до водата невредима, а после,... после сами ще видите какво ще стане!

— Нека аз опитам, — каза Клив и Родбуш кимна одобрително.

Клив щракна превключвателя за вътрешна връзка и заповяда:

— Заемете местата си съгласно бойния ред! Атакуваме!

„Бойс“ промени курса си и се устреми надолу, без да обръща внимание на снарядите и огнените топки. Нападението изненада защитниците на града и когато те видяха как приличащото на спирала, вихрено въртящо се енергосвредло се врязва дълбоко в защитния екран, ги обзе паника.

Пламтящата вихрушка на свредлото разкъса бариерата, и през така образувалия се кладенец, „специалната“ бомба на Едмингтън се стовари върху града. Тя наистина беше специална! Огромна и тежка, пълна с активирано алотропно желязо, тя несъмнено бе невероятно опасна, и то за цялата планета. Едва докоснала повърхността на океана, бомбата избухна.

— Готово! — викна Едмингтън точно когато изпратеният от тях сигнал задейства първия генератор.

Отначало взривът не изглеждаше кой знае колко ефектно. Силен, бучащ шум — това беше всичко, което се чу. Следящите монитори зафиксираха само бавен водовъртеж, сякаш огромно, невидимо витло спокойно размесваше морските вълни, разбивайки ги на пяна, от която се заформяше чудовищен вихър. Но това бе само началото. Бавно, много бавно, както се стори на земяните, океанските води се отдръпнаха, откривайки дъното с останките от здания. После стълб от течност и пара се извиси високо-високо в небето, въртейки се с безумна скорост. Една след друга се издигаха планините от вода, чак до облаците и измиваха всичко от лицето на планетата — растителността, почвата, сградите и живите същества. Невия потрепери.

Корабът на Трипланетието започна да набира височина, отдалечавайки се от купищата развалини, а разширяващите се в кръг приливни вълни продължаваха да рушат останалите градове в цялото полукълбо.

— Боже! — Кливланд пръв наруши проточилата се, болезнена тишина. Той намокри устните си. — Но ние наистина нямахме друг избор — в Питсбърг те сториха много по-лоши неща. Предполагам, че са евакуирали всички от града, освен защитниците му...

— Може би... Какво следва? — попита пребледнелия Родбуш. — Дали да не обиколим планетата, за да проверим дали нямат още такива съоръ...

— О, не! Конуей, не! Не им позволявай! — Клио направо бе изпаднала в истерия. — Отивам си в каютата и ще се пъхна направо под кревата... иначе ще сънувам кошмари, докато съм жива!

— Тихо, Клио, успокой се. — Костиган привлече към себе си хлипащото момиче и изтри сълзите ѝ.

— Ние просто ще огледаме, но аз съм сигурен, че едва ли ще открием нещо. Едно такова съоръжение е напълно достатъчно за цялата им планета.

„Бойс“ обиколи планетата няколко пъти. Екипажът не откри никакви заплашително изглеждащи постройки или въобще нещо, приличащо на тях. Междувременно невианите не направиха нито един опит да нападнат или да се свържат с тях.

— Интересно защо не реагират, — учуди се Родбуш. — Как мислите — дали не чакат пристигането на Нерадо?

— По всяка вероятност е точно така, — кимна Конуей. — Ние също ще го почакаме. Не трябва да си тръгваме сега.

— Но ако не успеем да склоним невианите на преговори... — трепна гласът на Кливланд, — тогава какво?

— Ще повторим удара, — твърдо рече Костиган.

— Проблемът трябва да бъде решен на всяка цена, и то преди да сме напуснали тази планета. Но първо ще се опитаме да се разберем с добро... Мисля, че твоето оборудване е подходящо за това. При всички случаи, преговорите няма да са излишни.

* * *

Корабът на Нерадо се появи след няколко дни, когато целия океан на Невия вече се бе успокоил. Той не се опита да атакува земния кораб, а увисна на няколко мили от „Бойс“, който също не предприе никакви бойни действия.

Родбуш включи предавателя, към който бе добавен сглобеният на бърза ръка лингвистичен транслатор.

— Тарг Нерадо, аз съм Родбуш и съм представител на Трипланетната Лига. Какво бихте предложили като изход в създалата се ситуация?

— Ще говоря с вас, — гласът на разумната амфибия се чуваше силно и отчетливо. — Вие се оказахте много по-високо развита форма на живот, отколкото предполагах. Изглежда, сте изминали не по-малък път от нас по еволюционната стълбичка. Жалко, че не намерихме време да разговаряме по-рано... Разберете ме, нямаше кого да попитам, когато се приближих за първи път до вашата система. Елементарната предпазливост би спасила живота на много от хората, а и на невианите също... — таргът замълча, и известно време от високоговорителите се чуваше само слабото припукване на атмосферното електричество. После отново се донесе монотонният, студен глас на Нерадо: — Но миналото не може да бъде променено. Вие сте разумни същества и разбирате цялата безсмисленост на кръвопролитията. Това е битка без победители. Естествено, вие можете

да унищожите още много от градовете ни, а аз от своя страна ще трябва да унищожа същия брой земни градове, за да отмъстя,... но всяко мислещо създание ще разбере, че това са пълни глупости.

Родбуш прекъсна връзката.

— Какво ли имаше предвид? — обърна се той към Костиган. — Звучеше разумно, но...

— Твърде хладнокръвно, — прекъсна го Кливланд, — и твърде разумно, за да е истина.

— Той казва каквото мисли, — опита се да убеди приятелите си Конуей. — Всичките са такива — разумни, неемоционални, пресметливи. Но за сериозни неща тази раса не би излъгала... може би понятието лъжа въобще не им е познато. — Костиган потърка слепоочието си и протегна ръка. — Дай ми микрофона, Фред, искам да си поговоря с него.

— Тарг Нерадо, — приветства той невианския командир, — аз съм Конуей Костиган. След като се запознах с народа на Невия, разбирам, че сега казвате истината и говорите от името на цялата планета. Аз също ще говоря от името на Трипланетието. Нашият Съвет, ръководният орган на трите планети смята, че няма нужда да продължаваме този конфликт. Аз съжалявам за всички жертви и не искам повече да се вършат такива отвратителни неща. Вие сте прав, миналото си е минало, и няма защо да се ровим в него. Народите ни имат от какво да се поучат един друг. По-добре е да си разменяме стоки и знания, отколкото бомби. Предлагам ви приятелството на Трипланетието, тарг. Съгласен ли сте да изключите защитните си екрани и да се срещнете с нас? Готов ли сте да сключим споразумение?

— Нашите екраните отдавна са изключени. Аз идвам, — кратко отвърна Нерадо.

Родбуш незабавно смъкна защитните полета на „Бойс“, въпреки че все още го гризяха известни съмнения. Скоро една невианската капсула се приближи към шлюза на земния кораб, а след час компютрите в командната зала запаметиха в практически неунищожимата си, вечна памет текста на първото междупланетно съглашение. В единия край на просторната зала стояха трима невиани — четириноги земноводни с конични глави и гъвкави шии покрити с люспи, невероятно чудовищни създания според земните представи, а в другия край напрегнато бяха застинали земяните — двуполови

млекопитаещи, кръглоглави, с гладка кожа и къси шици, с една дума, същински уроди по мнение на невианите. Сега обаче представителите на всяка една от двете раси се гледаха с нарастващо и взаимно уважение. *Договорът беше сключен!*

Да, невианите наистина бяха унищожили Питсбърг, но и бомбата на Едмингтън бе изтрила напълно от лицето на Невия най-големия й град. Невиянският кораб бе унищожил една от флотите на Трипланетието, но „Бойс“ им го бе върнал барабар с лихвите. Така че, загубите на хора и материални обекти като че ли се уравнили. Слънчевата система притежаваше богати находища от желязо, от което невианите отчаяно се нуждаеха. Невия пък щеше да раздели със Земята запасите си от една изключително ценна и рядка за Трипланетието суровина. Разумните амфибии пазеха знания и техники, непознати на земяните, но си нямаха и представа за най-простите и елементарни неща, така естествени и очевидни за земните им партньори. Така че, обмена на информация бе посрещнат с радост и от двете страни. И така нататък, и така нататък...

Така бе подписан Трипланетно-Невианският мирен договор.

Нерадо и помощниците му бяха изпратени обратно с церемониална вежливост, съответстваща на тържествения момент, а „Бойс“ се отправи към Земята. Той носеше важна новина — невианската заплаха вече не съществуваше.

* * *

Клио вече не се боеше нито от бога, нито от дявола, нито от онова сиво чудовище Роджър. Тя помръдна с глава, намествайки се поудобно на рамото на Костиган и се усмихна като стар космически вълк.

— Можеш да си приказваш каквото щещ, Конуей Мърфи Костиган, но аз все пак не ги харесвам особено. Направо мравки ме ползват, като ги зърна. Разбира се, че са умни, талантливи и мъдри, но аз съм абсолютно сигурна, че ще мине доста време, преди да започнем да ги харесваме наистина...

Тя разкаяно въздъхна и обърна лице към него. Конуей не ѝ отговори. Само нежно привлече любимата към себе си и устните им се срещнаха...

Издание:

Автор: Е. Е. Док Смит

Заглавие: Фатален сблъсък

Преводач: Татяна Петрова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Орфия“

Година на издаване: 2003

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Веселин Рунев

Коректор: Анита Евтимова

ISBN: 954-444-074-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17441>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.